Jules Verne

Fraţii Kip

PARTEA ÎNTÂI.

I.

TAVERNA THREE MAGPIES1

Pe vremea aceea – 1885 —, la patruzeci şi şapte de ani după ce fusese ocupată de Marea Britanie, care făcuse din ea un teritoriu dependent de New South Wales, la treizeci şi cinci de ani după transformarea sa în colonie desprinsă de Coroană administrându-se singură, Noua Zeelandă mai era încă mistuită de febra endemică a aurului. Tulburările generate de această febră nu au fost la fel de distrugătoare ca în unele provincii ale continentului australian. Totuşi, au dat naştere la o serie de frământări cât se poate de regretabile, care au avut un efect negativ asupra stării de spirit a populaţiei celor două insule.

Australienii şi chinezii nu au fost singurii care s-au năpustit ca un stol de păsări de pradă asupra acestor pământuri bogate. Americanii şi europenii se îmbulziseră şi ei. Şi nu era de loc de mirare că echipajele navelor comerciale cu destinaţia Auckland, Wellington, Cristchurch, Napier, Invercargill, Dunedin nu se arătau destul de tari ca să poată rezista acestei ispite de îndată ce ajungeau în port… In zadar încercau căpitanii să-i reţină pe marinari, în zadar încercau autorităţile maritime să-i ajute pe căpitani!… Marinarii dezertau cu duiumul, iar radele erau înţesate de vapoare care, clin lipsă de oameni, nu puteau pleca. Printre ele, la Dunedin, în aceeaşi situaţie supărătoare se afla bricul englez James Cook.

Din cei opt marinari aparţinând personalului vasului doar patru nu îl abandonaseră, ceilalţi patru spălaseră putina,

ferm hotărâţi să nu se lase cu nici un chip aduşi înapoi. La douăsprezece ore după dispariţia lor se aflau cu siguranţă departe de Dunedin, îndreptându-se spre zăcămintele provinciei. Aflat în escală de cincisprezece zile, cu mărfurile îmbarcate, cu vaporul gata să pornească spre larg, căpitanul nu reuşise să-i înlocuiască pe fugari. Nici tentaţia unui câştig gras, nici perspectiva unei călătorii de doar câteva luni nu-i aduseseră recruţii doriţi cu atâta ardoare. Mai mult, pe lângă faptul că nu izbutise să momească pe nimeni, căpitanul se temea că şi cei patru rămaşi la bord s-ar putea ca, într-o bună zi, să-şi ia tălpăşiţa, îngroşând numărul dezertorilor. Aşa că, în vreme ce el căuta pe de-o parte, şeful său de echipaj, Flig Balt, căuta pe de alta, prin crâşme, prin bordeluri sau prin casele cu camere de închiriat.

Dunedin este situat pe coasta de sud-est a acestei insule pe care strâmtoarea Cook o desparte de Insula de Nord – în limba indigenilor Tawai-Punamu – şi de Ika-na-Mani din care este alcătuită Noua Zeelandă. Este un centru industrial şi comercial bogat şi luxos de unde pornesc în toate direcţiile numeroase „railways”2.

La poalele oraşului, dispus în amfiteatru pe o colină, se întinde portul în care au acces nave de toate tonajele, de când, pornind din fort Chalmers, a fost amenajat un canal.

Intre tavernele care abundă în acest cartier, una dintre cele mai gălăgioase şi mai pline de muşterii era cea a lui Adam Fry, cârciumarul de la Three Magpies. Grăsanul acesta roşu la faţă, îmbrăcat în culori ţipătoare, nu făcea mai mult decât licorile chioare din spatele tejghelei sale şi nu era mai breaz decât clienţii lui, nişte şnapani şi nişte beţivi cu toţii.

În seara aceea, doi consumatori stăteau aşezaţi la o masă mai ferită, într-un colţ, în faţa unei ocale de gin. Paharele erau mereu pline, iar sticla, pe jumătate goală. Era limpede că cei doi îi puseseră gând rău şi nu aveau să se lase până când nu vor da pe gât şi ultima picătură. Erau de pe bricul

James Cook, şeful de echipaj Flig Balt şi un marinar pe nume Vin Mod.

— Mereu ţi-e aşa de sete, Mod?… îl întrebă Flig Balt pe invitatul său, umplându-i paharul fără picior.

Mereu, între mese, domnule Balt, răspunse acesta. Gin după whisky, whisky după gin!… Asta nu te împiedică să stai la taclale, să tragi cu urechea la ce se vorbeşte în jurul tău, şi să observi ce se întâmplă!… Ochii se limpezesc, auzul se ascute, iar limba ţi se dezleagă…!

Era un individ mai degrabă scund decât înalt, ajuns la treizeci şi cinci de ani, mlădios, numai muşchi, semănând cu un dihor, cu nas subţire, ochi vioi în care părea să ardă o flacără alimentata cu alcool, bot ascuţit, ai fi putut spune, dinţi de rozătoare, o faţă vicleană, inteligentă. Părea omul potrivit să te ajute să dai o lovitură, ca şi tovarăşul lui care ştia foarte bine asta. Se preţuiau reciproc şi se bizuiau unul pe celălalt.

Ar trebui, totuşi, să isprăvim o dată… izbucni Flig Balt cu voce aspră, izbind cu pumnul în masă.

N-avem decât să alegem din grămadă! i-o întoarse Vin Mod.

Şi arătă spre grupurile ce beau, cântau, înjurau prin aburii de alcool şi fumul de ţigară ce înceţoşau atmosfera din acea încăpere. Ameţeai doar respirând aerul de acolo.

Flig Balt, în vârstă de treizeci şi opt, treizeci şi nouă de ani, era de talie mijlocie, cu umerii largi, capul puternic, membrele viguroase. Era de ajuns să-1 vezi o dată şi n-aveai să-i mai uiţi mutra toată viaţa: un neg cât o nucă pe obrazul stâng, pe sub sprâncenele groase şi cârlionţate ochii plini de răutate aruncau nişte priviri care te băgau în sperieţi, iar bărbia era împodobită cu un barbişon roşcat, tuns după moda americană. Pe scurt, avea chipul unui om duşmănos, pizmaş, răzbunător. Se afla la prima lui călătorie pe James Cook pe care fusese îmbarcat ca şef de echipaj cu câteva luni mai înainte. Originar din Queenstown, un port din Regatele Unite, era irlandez prin naştere (cel puţin aşa

spuneau hârtiile). Dar, cutreierând mările de peste douăzeci de ani, nimeni nu-i mai ştia părinţii, familia. In ceea ce priveşte serviciul, Flig Balt era un şef de echipaj sever, conştiincios şi exact. Mai mult, îndeplinea şi funcţiile unui secund. Prin urmare, căpitanul Gibson considera că se poate baza pe el în ceea ce priveşte detaliile, rezervându-şi exclusiv comanda bricului.

În realitate, Flig Balt nu era decât un ticălos în căutarea unei lovituri, împins de la spate de acest Vin Mod care exercita o influenţă detestabilă asupra lui, dominându-1 de la nivelul unei superiorităţi incontestabile. Şi poate că apăruse, în sfârşit, ocazia de a-şi pune în aplicare planurile criminale…

Iţi repet, spuse marinarul, că în crâşma asta ai de unde alege. Vom găsi aici oamenii de care avem nevoie, dispuşi să facă negoţ pe cont propriu…

Ar trebui, observă Flig Balt, să ştim de unde vin…

Ar fi inutil, de vreme ce vor merge unde vrem noi, meştere Balt!… Din moment ce-i vom recruta dintre muşterii lui Adam Fry, putem avea deplină încredere în ei…

Şi, într-adevăr, faima bombei în discuţie era în afară de orice îndoială. Poliţia putea să-şi arunce năvodul în acest local deocheat fără riscul de a pescui vreun cetăţean cinstit care să nu fi avut de-a face cu ea. Deşi căpitanul Gibson ardea de nerăbdare să-şi completeze echipajul, în nici un caz nu s-ar fi adresat clienţilor din Three Magpies. Aşa că Flig Balt se ferise ca dracul de tămâie să-i spună că avea de gând să facă angajări în taverna cu pricina.

Vreo douăzeci de mateloţi stăteau pe bănci şi pe scaunele fără spetează – oameni din toată lumea, americani, englezi, irlandezi, olandezi, dezertori în cea mai mare parte, unii gata să pornească spre minele de aur, alţii de-abia întorşi de acolo, cheltuindu-şi, fără să le pese, ultimele lor pepite. Vorbeau tare, răcneau cât îi ţinea gura, în aşa fel încât nici măcar împuşcăturile de revolver nu s-ar fi putut auzi în mijlocul acestei gălăgii asurzitoare. Jumătate dintre ei erau

beţi turtă, toropiţi de acea beţie sumbră provocată de băuturile prefăcute pe care şi le turnau fără încetare pe gât, fără să le mai simtă arsura. Unii se mai ridicau, o luau din loc clătinându-se pe şapte cărări şi se prăbuşeau cu nasul în podea. Ajutat de chelner, un indigen voinic ca un taur, Adam Fry îi ridica, îi căra cum putea şi îi azvârlea într-un colţ, „111 tambuchi”, pentru a folosi o expresie din argoul marinăresc. Uşa dinspre stradă scârţâia din balamale cu un mieunat ca de pisică. Unii reuşeau să iasă, izbindu-se de ziduri, lovindu-se de stâlpi, după care cădeau laţi în mijlocul străzii. Mereu intrau alţi muşterii care veneau să se aşeze pe locurile rămase libere. Noii veniţi erau întâmpinaţi cu saluturi grosolane şi strângeri de mână atât de călduroase, încât ai fi zis că o să li se smulgă braţele din umeri. Camarazii se revedeau după o lungă călătorie în zona zăcămintelor din Otago. Desigur, uneori se făceau auzite vorbe deocheate, glume deşucheate, sudălmi, insulte care treceau de la o masă la alta.

Flig Balt şi Vin Mod nu încetau să observe curioşi toată această adunare pestriţă, pândind momentul de a intra şi ei în vorbă, atunci când avea să se ivească prilejul.

De fapt, care e treaba? zise cu voce scăzută, aşezându-se în aşa fel încât să fie cât mai aproape de şeful de echipaj. Trebuie să înlocuim patru membri ai echipajului care ne-au lăsat baltă… Ei bine, nu avem de ce să plângem după ei… oricum, nu ne-ar fi urmat! Iţi spun eu, doar aici vom găsi oamenii de care avem nevoie. Să mor spânzurat dacă vreunul dintre şmecherii de aici ar da cu piciorul unei ocazii ca asta. Să te îmbarci pe un vapor pe cinste şi să străbaţi Pacificul, în loc să te întorci la Hobart Town. căci rămâne aşa cum am vorbit, nu-i aşa?

Aşa rămâne, confirmă Flig Balt.

Atunci, să numărăm, continuă Vin Mod. Patru dintre aceşti băieţi de ispravă, bucătarul Koa, tu şi cu mine, împotriva căpitanului, a celorlalţi trei marinari şi a musului, e mai mult decât ne trebuie pentru a reuşi!… Într-o bună

dimineaţă intri în cabina domnului Gibson… cabina e goală! Căpitanul a dispărut!… Aduni echipajul…, lipsesc trei oameni!… Câteva valuri i-au măturat de pe punte în timpul cartului de noapte… Se întâmplă chiar şi pe vreme liniştită… După care nimeni nu mai ştie nimic de James Cook… A pierit ca prin farmec, în mijlocul Pacificului, cu încărcătură cu tot… Nimeni nu va mai pomeni de el… şi, sub un alt nume,…un nume drăguţ… Pretty Girl3, să zicem, va merge din insulă în insulă, ca orice vas comercial cinstit. La comandă, căpitanul Flig Balt, şeful de echipaj, Vin Mod… îşi completează echipajul cu doi trei băieţi de viaţă solizi, cum poţi găsi uşor în porturile de escală din est sau din vest… Şi fiecare face bani frumoşi, în locul câştigului de nimic pe care, îndeobşte, îl bei înainte de a apuca să-1 încasezi!

Că zgomotul împiedica, uneori, cuvintele lui Vin Mod să ajungă la urechile lui Flig Balt, asta avea prea puţină importanţă. Şeful de echipaj nu avea nevoie să îl audă. Tot ceea ce îi spunea amicul lui, îşi spunea el însuşi. O dată ce hotărârea fusese luată, tot ceea ce îl interesa era când şi cum va fi pusă în aplicare. Aşa că singura observaţie a sa fu următoarea:

Patru nou-veniţi, tu şi cu mine, şase contra cinci, printre care şi musul… fie! Dar ai uitat că la Wellington urmează să se îmbarce armatorul Hawkins şi fiul căpitanului…?

Într-adevăr… dacă ajungem la Wellington, plecând din Dunedin… Dar, dacă nu ajungem…

E treabă de patruzeci şi opt de ore, cu vânt prielnic, reluă meşterul Balt, şi dacă nu e sigur că vom reuşi să dăm lovitura în timpul traversării…

— N-are importanţă!… strigă Vin Mod. Nu trebuie să fii îngrijorat, chiar dacă domnul Hawk şi fiul Gibson vor fi la bord!… Vor zbura pesta bastingaj4 înainte de a-şi da seama ce se întâmplă cu ei!… Important este să recrutăm nişte camarazi cărora să nu le pese de viaţa unui om mai mult

decât de o pipă uzată… nişte viteji care să nu se teamă de spânzurătoare… şi trebuie să-i găsim aici.

Păi, atunci, să-i găsim, răspunse meşterul Balt.

Începură amândoi să scruteze cu mai multă atenţie chipurile celor din jur, dintre care, de altfel, o mare parte îi priveau de mai multă vreme cu o anume insistenţă.

Uită-te, spuse Vin Mod, la ăla de colo… vlăjganul care arată ca un boxer… cu ţeasta aia uriaşă… Dacă n-a făcut deja de zece ori mai mult decât era nevoie ca să merite să fie spânzurat…

Da, răspunse meşterul Balt, mi se pare destul de simpatic…

Şi celălalt… care n-a mai rămas decât cu un singur ochi, dar ce ochi!… Fii convins că nu 1-a pierdut pe celălalt într-o bătălie dusă în numele dreptăţii…

Pe legea mea, dacă primeşte, Vin…

Va primi…

Totuşi, observă Flig Balt, nu putem să le spunem de la bun început…

N-o să le spunem şi, la momentul potrivit, n-o să dea înapoi de la treabă!… Dar ia uită-te la cel care intră acum!… Numai după felul cum a trântit uşa în urma lui, şi ai zice că simte poliţia pe urmele lui…!

Să-i facem cinste… spuse meşterul Balt.

Şi pun rămăşag capul meu pentru o sticlă de gin că n-o să ne refuze!… Apoi, ursul de colo, cu pălăria impermeabilă de marinar pusă strâmb, părerea mea e că, de cele mai multe ori, a navigat pe fundul calei5, decât pe teuga6 din faţă şi că, de cele mai multe ori, a avut picioarele legate, decât mâinile libere…!

Cert este că cei patru indivizi pe care pusese ochii Vin Mod arătau ca nişte pungaşi gata de orice.

Mai rămânea să afle dacă oamenii ăştia erau dispuşi să semneze un angajament, dacă nu cumva tocmai dezertaseră de pe navele lor, dacă nu se pregăteau să schimbe bluza de marinar cu vesta unui căutător de aur.

Ori, n-aveau cum să se lămurească în această privinţă decât după ce vor sta de vorbă pe îndelete, stropind conversaţia cu gin sau cu whisky, la alegere.

Ei… prietene… nu bei un pahar cu noi? îl îmbie Vin Mod pe cel care tocmai intrase, făcându-i loc la masa lor.

Două… dacă nu vă e cu supărare, răspunse marinarul, pocnind din limbă.

Trei… patru… o jumătate de duzină… şi chiar o duzină, dacă ţi s-a uscat gâtlejul atât de tare!

Len Caiinon – acesta era numele lui sau, cel puţin, numele pe care şi-1 dădea – se aşează fără multe mofturi, dovedind că o duzină ar fi fost tocmai măsura care i se potrivea. Apoi, înţelegând cât se poate de bine că cei doi nu se apucaseră să-i potolească setea – dacă lucrul acesta era cu putinţă – doar pentru ochii lui frumoşi şi înfăţişarea lui chipeşă, întrebă cu un glas dogit de băutură:

Care-i treaba?

Vin Mod îi explică: bricul James Cook gata să ridice ancora… bani frumoşi… o călătorie de doar câteva luni… doar un simplu cabotaj7 dintr-o insulă în alta… mâncare bună… băutură din belşug şi nu poşircă… un căpitan care, în ceea ce priveşte echipajul, lăsa lucrurile pe seama şefului acestuia, Flig Balt, aici de faţă, iar acesta avea grijă să le meargă bine oamenilor lui… port de ataş Ilobart Town, în sfârşit tot ceea ce poate ispiti un marinar căruia-i place să petreacă în timpul escalelor… şi fără hârtii de arătat comisariatului din port… Vor ridica ancora chiar a doua zi, în zori, dacă echipajul va fi complet… şi, dacă, cine ştie, mai are şi câţiva prieteni aflaţi la ananghie care vor să se îmbarce, e de ajuns să-i arate, dacă se află la această oră în taverna Three Magpies… Len Cannon îi privi pe Flig Balt şi pe tovarăşul său încruntând din sprâncene. Ce însemna de fapt, această ofertă?… Ce se ascundea în spatele ei? In sfârşit, oricât de avantajoasă ar fi părut, Len Cannon, le-o reteză scurt:

Nu…

Faci o mare greşeală!… îl atenţionă Vin Mod.

Se poate… dar asta e!

Şi am putea să ştim şi noi de ce?

Mă însor…!

Ei! Nu mai spune!

Da… cu Kate Verdax… o văduvă…

Ah! Prietene, ripostă Vin Mod bătându-1 pe umăr, dacă va fi vreodată să te însori, apoi nu cu Kate Verdax o vei face, ci cu Kate Gibbet… văduva care-ţi pune ştreangul de gât…!

Len Cannon izbucni în râs şi-şi goli paharul dintr-o înghiţitură. Totuşi, în ciuda insistenţelor meşterului Balt, îşi menţinu refuzul, se ridică şi se alătură unui grup zgomotos unde avea loc un schimb de cuvinte de o violenţă ieşită din comun.

Altul la rând, spuse Vin Mod pe care un prim eşec nu era de natură să îl descurajeze.

De data asta, îl lăsă pe meşterul Balt şi se duse să se aşeze lângă un marinar aflat într-un ungher al încăperii. Nici acesta nu arăta mai bine decât Cannon, dar părea mult mai puţin comunicativ, preferând, fără îndoială, să stea de vorbă doar cu sticla lui – o conversaţie interminabilă care părea să îi fie de ajuns. Vin Mod intră numaidecât în subiect.

Aş putea să ştiu şi eu cum te numeşti?

Cum mă numesc? spuse marinarul, după o scurtă ezitare.

Da…

Dar tu cum te numeşti?

Vin Mod.

Şi eşti…?

Marinar pe bricul James Cook în escală la Dunedin…

Şi de ce ar dori Vin Mod să afle cum mă numesc…?

Pentru cazul în care l-ar înregistra în catastiful echipajului nostru…

Kyle este numele meu, răspunse marinarul, dar îl păstrez pentru o ocazie mai bună…

Dacă se va ivi, prietene…

Totdeauna se iveşte una!

Şi Kyle îi întoarse spatele lui Vin Mod pe care acest al doilea refuz îl făcu să fie mai puţin încrezător. Crâşma asta a jupânului Adam Fry era ca o bursă, iar cererea era mult mai mare decât oferta – ceea ce îi lăsa prea puţine şanse de a ajunge la un rezultat pozitiv. într-adevăr, şi încercarea de a recruta doi clienţi angajaţi într-o aprigă dispută în ceea ce priveşte achitarea ultimei ocale de gin consumate, cu ultimul lor bănuţ, dădu, la rândul ei, greş. Sexton, un irlandez, şi Bryce, un american, mai degrabă se duceau pe jos până în Irlanda, respectiv în America, decât să se îmbarce, chiar dacă ar fi fost vorba de iahtul Maiestăţii Sale sau de cel mai grozav crucişător din Statele Unite…

Alte câteva tentative de angajare nu reuşiseră nici ele, chiar dacă beneficiară de largul concurs al lui Adam Fry, aşa că Vin Mod se întoarse destul de pleoştit la masa lui Flig Balt.

Nimic de făcut?… întrebă acesta, după ce aruncă o scurtă privire spre mutra plouată a prietenului său.

Nimic de făcut, meştere Balt.

Nu mai sunt şi alte bombe prin preajmă?

Ba sunt, răspunse Vin Mod, dar, dacă n-am făcut nici o scofală aici, n-o să facem nici în altă parte.

Flig Balt nu îşi putu reţine o înjurătură, însoţită de o lovitură de pumn zdravănă care făcu să tresalte paharele şi sticlele. Planul lui era ameninţat să eşueze?… Nu va reuşi să introducă patru oameni de încredere, aleşi pe sprânceană, în rândurile echipajului bricului James Cook?… Va fi obligat să-1 completeze cu patru marinari cinstiţi şi de ispravă care îl vor sluji pe căpitanul Gibson?… Iar marinarii buni vor fi la fel de greu de găsit ca şi cei răi, şi aveau să treacă, fără îndoială, săptămâni bune, înainte ca bricul, din lipsă de personal, să poată ieşi în larg.

Trebuiau, totuşi, să vadă şi în altă parte. Crâşmele pentru marinari erau ca ciupercile în cartierul acela din vecinătatea portului şi, după cum spunea Vin Mod, erau mai numeroase decât bisericile şi băncile. Flig Balt se pregătea,

aşadar, să plătească în momentul în care o larmă puternică se iscă în celălalt capăt al sălii.

Discuţia dintre Sexton şi Bryce, apropo de achitarea consumaţiei, părea să ia o întorsătură periculoasă. Amândoi băuseră, indiscutabil, mai mult decât le permitea situaţia lor financiară. Ori, Adam Fry nu era omul care să dea pe datorie, chiar dacă ar fi fost vorba doar de câţiva penny. Ii datorau doi şilingi şi aveau să-i plătească aceşti doi şilingi sau va interveni poliţia şi-i va reţine acolo unde mai fuseseră reţinuţi nu doar o singură dată, pentru lovituri, injurii şi alte diverse infracţiuni.

Patronul de la Three Magpies, prevenit de chelner, îşi reclama drepturile, în vreme ce Sexton şi Bryce nu reuşeau să se achite, chiar după ce se scotociseră cu sârg prin buzunare, la fel de goale pe cât erau de plini de whisky şi de vin stăpânii lor. Poate că, în această ocazie, intervenţia lui Vin Mod, cu banii în mână, ar fi fost eficace şi cei doi marinari ar fi acceptat câţiva piaştri ca avans pentru câştigurile viitoare?… îşi încercă norocul şi fu trimis frumuşel la dracu… împărţit între dorinţa de a fi plătit şi neplăcerea de a pierde doi clienţi, dacă aceştia se îmbarcau de a doua zi pe James Cook, Adam Fry nu-i veni deloc în ajutor, aşa cum sperase.

Atunci, văzând toate astea, meşterul Balt îşi dădu seama că nu mai aveau nici o şansă şi îi spuse lui Vin Mod:

Să mergem…

Da… încuviinţă Vin Mod… E de-abia nouă!… Hai la Old Brothertf sau la Good Seeman8… sunt la doi paşi de-aici, şi să mor spânzurat dacă şi de data asta ne vom întoarce cu coada între picioare la bord.

În vremea asta, Adam Fry trecuse de la vorbe grele la ameninţări. Sexton şi Bryce ori plătesc, ori vor dormi în arestul poliţiei. Chelnerul primi chiar ordinul de a se duce să-i caute pe policemen9, care nu sunt deloc rari în cartierul acesta deocheat. Flig Balt şi Vin Mod se pregăteau, aşadar, să plece împreună cu el când trei sau

patru vlăjgani veniră să se posteze în faţa uşii, nu atât pentru a-i împiedica pe cei dinăuntru să iasă, cât ai împiedica pe eventualii nepoftiţi să intre.

Evident, marinarii aceştia erau de partea camarazilor lor. Lucrurile urmau să ia curând o întorsătură proastă şi seara avea să se încheie, ca în atâtea rânduri, cu o încăierare pe cinste.

Adam Fry şi chelnerul nu aveau nici un chef să se bată, aşa că se pregătiră să recurgă la forţa publică, aşa cum procedau de obicei în asemenea împrejurări. Văzând că uşa e păzită, încercară să ajungă, prin spate, pe strada în care dădea curtea din dos.

Dar nu li se dădu timp pentru asta. Toată banda tăbărî grămadă pe ei. Mai exact, Kyle şi Sexton, iar Len Cannon şi Bryce interveniră şi ei. Bineînţeles că cei aproape o jumătate de duzină de muşterii beţi turtă, care zăceau prin colţuri, incapabili să se ridice în picioare, nu aveau cum să se amestece în încăierare.

Oricum, nici meşterul Balt, nici Vin Mod nu mai aveau cum să •părăsească încăperea.

Ar trebui, totuşi, s-o ştergem… zise primul dintre ei. O să plouă cu scatoalce pe-aici…

Cine ştie, răspunse celălalt. Să-i lăsăm să se bată… Poate că vom avea şi noi un câştig din bătaia asta.

Şi, cum amândoi vroiau să aibă un câştig, dar nu şi pierderi, se grăbiră să se adăpostească în spatele tejghelei.

Lupta se clădea cu arme albe, dacă această expresie se poate aplica picioarelor şi pumnilor combatanţilor. Desigur, cuţitele nu întârziară să apară şi n-ar fi fost prima oară – nici ultima – când sângele ar fi curs la Three Magpies. Se părea că Adam Fry şi chelnerul aveau să fie copleşiţi de numărul atacatorilor şi reduşi la neputinţă, dacă unii dintre muşterii nu ar fi sărit în apărarea lor. într-adevăr, cinci, şase irlandezi, cu gândul de a-şi asigura un credit pe viitor, li se alăturară.

Hărmălaia era de-a dreptul infernală. Meşterul Balt şi Vin Mod, încercând de bine, de rău, să se adăpostească, de-abia reuşeau să se ferească de paharele şi de sticlele ce începuseră să zboare prin aer din toate părţile. Se pocneau, zbierau, răcneau. Răsturnară lămpile care se stinseră şi sala nu mai fu luminată decât de felinarul exterior, încastrat în arcada de la intrare.

În cele din urmă, cei patru care erau cei mai înverşunaţi, Len Cannon, Kyle, Sexton, Bryce, după ce atacaseră, se văzură siliţi să se apere. Mai întâi, nici crâşmarul, nici chelnerul nu erau nişte începători în ale boxului. Nişte croşee teribile îi culcară la podea pe Kyle şi pe Bryce, cu maxilarele pe jumătate sfărâmate, dar, cu chiu cu vai, aceştia se ridicară şi se aruncară din nou în luptă, încercând să-şi scape camarazii din mâinile irlandezilor care-i înghesuiseră într-un colţ.

Şi, cum amândoi vroiau să aibă un câştig, dar nu $i pierderi, se grăbiră să se adăpostească în spatele tejghelei.

Avantajul era când de-o parte, când de cealaltă, iar victoria nu putea fi decisă decât printr-o intervenţie din afară. Strigătele,Ajutor!”, „Săriţi!”, răsunau până în stradă. Vecinii, însă, nu se sinchiseau de ce se întâmpla în crâşma Three Magpies. După ei, toţi beţivii ăştia, mai mult sau mai puţin marinari, n-aveau decât să-şi rupă oasele, să-şi scoată ochii şi să se spintece până n-or mai putea. Nici că le păsa!

Aşa că, netulburaţi de nimeni, cei din crâşmă îşi văzură în linişte de treabă, pocnindu-şi sârguincioşi mutrele. Bătălia era din ce în ce mai înverşunată, cele două tabere turbaseră, parcă, de furie.

Mesele fuseseră răsturnate. Se pocneau cu scaunele. Cuţitele ieşiră din buzunare, revolverele, de la brâu şi începură să se audă împuşcături.

În vremea asta, cârciumarul, din ce în ce mai înghesuit, tot încerca să iasă, ba pe uşa de la stradă, ba prin curtea din dos, când o duzină de agenţi năvăliră în încăpere, exact prin uşa din spate. De îndată ce fuseseră anunţaţi de

trecători că în crâşma lui Adam Fry era jale mare, o şi porniră într-acolo, dar fără să se grăbească, cu pasul măsurat şi tacticos al poliţistului englez, ajungând acolo într-un număr suficient de mare pentru a putea asigura ordinea publică. Mai mult, se părea că nu făceau nici o diferenţă între cei care atacau şi cei care se apărau. Intrau toţi în aceeaşi oală. In felul acesta, arestându-i pe toţi cei de faţă, puteau fi siguri că nu scapă nimeni dintre cei vinovaţi. Apoi, deşi sala era vag luminată, poliţiştii îi recunoscură numaidecât, printre cei mai zurbagii dintre zurbagii, pe Len Cannon, pe Sexton, pe Kyle şi pe Bryce pe care-i mai băgaseră la răcoare. Aşa că, presimţind ce-i aşteaptă, cei patru şnapani se pregătiră să-şi ia tălpăşiţa, prin curte. Dar, de fapt, unde să se ducă? N-o să pună sticleţii mâna pe ei chiar în ziua următoare…?

Atunci interveni Vin Mod, exact la momentul potrivit, aşa cum îi spusese meşterului Balt şi, în vreme ce ceilalţi se luptau cu poliţiştii pentru a favoriza fuga celor mai compromişi dintre ei, se apropie de I>en Cannon şi îi şopti:

Toţi patru pe James Cookl…

Sexton, Bryce şi Kyle îl auziră.

Când pleacă? întrebă Len Cannon.

Mâine, de cum se face ziuă…

Şi, cu toate eforturile vajnicilor poliţişti împotriva cărora, de comun acord, se năpustise toată banda, cu toate eforturile vajnicului Adam Fry care avea toate motivele să nu-i lase să scape, Len Cannon şi cei trei camarazi ai lui, urmaţi îndeaproape de Flig Balt şi de Vin Mod, reuşiră într-un târziu şi în cele din urmă să spele putina. Un sfert de ceas după ce o întinseseră, barca bricului îi transporta la bord şi se aflau în siguranţă în cabina echipajului.

II.

BRICUL JAMES COOK.

Bricul James Cook avea o capacitate de două sute cincizeci de tone, o navă solidă, cu o velatură puternică, o cală destul de largă, ceea ce îi asigura stabilitatea, pupa foarte liberă,

prova, înălţată, comportându-se excelent în larg, indiferent de viteză, cu arborada puţin înclinată. Foarte iute, ferindu-se sprinten de valuri, atingea fără să-i pese unsprezece noduri pe oră pe vânt prielnic. Personalul său – după cum se ştie din conversaţia relatată mai sus – era alcătuit dintr-un căpitan, un şef de echipaj, opt matrozi, un bucătar şi un mus. Naviga sub pavilion britanic, având ca port de ataş Hobart Town, capitala Tasmaniei care ţine de continentul australian, una dintre cele mai importante colonii ale Marii Britanii.

Trecuseră deja zece ani de când James Cook naviga fără răgaz de-a lungul coastei în vestul Pacificului, călătorii norocoase şi bănoase, graţie priceperii căpitanului său în ale pilotajului şi ale comerţului, Harry Gibson fiind în egală măsură un bun marinar şi un bun comerciant.

Ajuns la vârsta de cincizeci de ani, nu părăsise niciodată bricul ele la ieşirea acestuia din şantierele din Brisbane. îi revenea un sfert din profit, celelalte trei aparţinând domnului Hawkins, armatorul din Hobart Town. Afacerile lor prosperau, iar începuturile acestei ultime călătorii îi îndreptăţeau să spere într-un câştig gras.

Familiile celor doi erau strâns legate de multă vreme, Harry Gibson navigând de când se ştia pentru casa Hawkins. Locuiau în Hobart Town în acelaşi cartier. Domnul şi doamna Hawkins nu aveau copii. Domnul şi doamna Gibson aveau un singur fiu, în vârstă de douăzeci şi unu de ani, hărăzit comerţului. Cele două soţii se vedeau în fiecare zi, ceea ce le făcea să îndure mai uşor despărţirea, căci în perioada aceea armatorul se afla la Wellington, unde urma să înfiinţeze o agenţie comercială împreună cu Nat Gibson, băiatul căpitanului. De acolo, James Cook trebuia să-i ducă la Hobart Town, după ce avea să-şi completeze încărcătura în arhipelagurile clin vecinătatea Noii Guinee, în nordul Australiei, în ţinuturile ecuatoriale.

E de prisos să mai spunem cine era şi câte parale făcea şeful de echipaj, Flig Balt, şi ce planuri diabolice urzea

ticălosul acesta. Instinctelor sale care îl împingeau la crimă, invidiei pe care i-o purta căpitanului, li se adăuga o ipocrizie care îl păcălise pe acesta de la începutul călătoriei. Datorită unor certificate ce păreau autentice fusese admis la bord ca şef de echipaj, în timp ce Vin Mod se îmbarca în calitate de matelot. Cei doi se cunoşteau de multă vreme, cutreieraseră mările şi oceanele împreună, trecând de pe un vapor pe altul, dezertând atunci când se vedeau în imposibilitatea de a da o lovitură, şi sperau să-şi atingă scopul pe parcursul ultimei călătorii a lui James Cook, înainte ca bricul să se întoarcă la Hobart Town.

Într-adevăr, căpitanul Gibson avea deplină încredere în Flig Balt, înşelat de zelul prefăcut şi de asigurările de devotament ale acestuia. în raport permanent cu echipajul, se străduise din răsputeri să-şi exercite influenţa asupra echipajului. Pentru tot ceea ce privea navigaţia şi partea comercială, Harry Gibson se bizuia exclusiv pe el. De altfel, neavând ocazia să o dovedească, poate că Flig Balt nu era un marinar atât de bun pe cât pretindea că este, deşi susţinea că navigase chiar şi în calitate de secund.

Oamenii care nu urmaseră exemplul camarazilor lor, Hobbes, Wickley, Burnes, aparţineau acelei categorii de oameni de ispravă, disciplinaţi şi curajoşi pe care un căpitan poate conta în orice împrejurare. In ceea ce-i priveşte pe dezertori, căpitanul n-avea de ce să-i regrete, dacă n-ar fi fost înlocuiţi de pungaşii pe care Vin Mod tocmai îi recrutase în taverna Three Magpies. Se ştie cine sunt, îi vom vedea la treabă. Din echipaj mai făceau parte un mus şi un bucătar. Musul Jim era un băiat de paisprezece ani dintr-o familie de muncitori oneşti care locuia în HobartTown. Aceasta îl încredinţase căpitanului Gibson. Era un băiat de treabă căruia îi plăcea ce făcea; agil şi brav, avea să ajungă un marinar de nădejde. Domnul Gibson se purta părinteşte cu el, iar Jim avea o mare afecţiune pentru el.

Cât despre bucătarul Koa, aparţinea acelui tip de indigeni care fac parte din cea de-a doua rasă de indigeni, indivizi

de talie mijlocie, cu pielea de mulatru, robuşti, muşchiuloşi şi supli, cu pârul creţ, din care este alcătuită, în general, clasa oamenilor de rând la mauri. la sfârşitul acestei prime călătorii pe care o făcea la bordul bricului în calitate de meşter bucătar, Harry Gibson avea de gând să se descotorosească de această fiinţă perfidă, răzbunătoare, răutăcioasă – între altele, murdar şi neîngrijit – asupra căreia mustrările şi sancţiunile nu aveau nici un efect. De altfel, Flig Balt avea dreptate să îl numere printre cei care nu ar fi şovăit să se revolte împotriva căpitanului. Aşadar, Flig Balt, Vin Mod şi cu el, ajutaţi de cei patru nou-veniţi la bord, erau şapte oameni, împotriva domnului Gibson, a celorlalţi trei marinari şi a musului. Este adevărat, la Wellington urmau să se îmbarce şi domnul Hawkins armatorul împreună cu Nat Gibson, iar atunci ar fi existat un oarecare echilibru între cele două tabere. Dar era posibil ca Flig Balt să reuşească să pună stăpânire pe navă între Dunedin şi Wellington…

James Cook, aflat în cabotaj de patru luni, efectuase transporturi în diferite posturi unde îşi îmbarcase şi îşi debarcase încărcătura cu frahturi10 avantajoase. După ce intrase succesiv în porturile Malikolo, Merena şi Eromanga din Noile Hebride11, apoi la Vanua Linon din Insulele Fiji, urma să se întoarcă la Wellington, unde îl aşteptau domnul Hawkins şi Nat Gibson. Apoi avea să se îndrepte spre Noua Guinee, bine aprovizionat cu tot soiul de nimicuri pentru băştinaşi, şi va aduce de acolo sidef şi copra (miez de nucă de cocos, sfărmat şi uscat la soare, pregătit pentru extracţia uleiului) de zece, douăsprezece mii de piaştri. De acolo vor reveni la Hobart Town… în aceeaşi seară, Flig Balt îi povesti căpitanului cum se petrecuseră lucrurile, cum profitase de o încăierare pentru a-i scăpa pe Len Cannon şi pe ceilalţi din ghearele poliţiei. Vor vedea mai încolo câte parale făceau… De obicei, capetele astea înfierbântate se liniştesc când ajung în larg… Una peste alta, şeful de echipaj socotea că făcuse o treabă bună.

Văd eu mâine, zise căpitanul Gibson.

Da… mâine, răspunse meşterul Balt şi ar fi mai bine să-i lăsăm să doarmă până dimineaţă…

Bineînţeles. De altfel, bărcile sunt pe palani, şi, dacă nu se aruncă peste bord…

Imposibil, căpitane… I-am trimis în cală şi n-or să iasă de acolo decât atunci când vom pleca…

A doua zi, în zori, căpitanul Gibson se pregăti să ridice ancora. Actele erau în regulă, aşa că nu mai era nevoie să coboare pe uscat. Atunci fu nevoie să îi cheme pe noii recruţi pe punte.

Vin Mod ridică chepengul şi cei patru marinari urcară pentru manevre. Perfect treji, nu manifestau în nici un fel intenţia de a fugi.

Totuşi, atunci când se prezentară în faţa căpitanului, domnul Gibson se stăpâni destul de greu să-şi ascundă impresia extrem de dezagreabilă pe care i-o produseră, îi studie cu atenţie şi, în cele din urmă, le ceru numele, ca să-i treacă în registrul echipajului.

Declinându-şi identitatea, indicară, de asemenea, naţionalitatea: doi englezi, un irlandez şi un american. în ceea ce priveşte domiciliul, altul în afara tavernelor din port nu aveau, căci cei care ţineau tavernele aveau, în acelaşi timp, şi odăi de închiriat.

Atunci când Len Cannon, Sexton, Kyle şi Bryce se duseră la pupa, domnul Gibson zise, clătinând din cap:

Nu prea-mi miroase-a bine, Balt, nu cred că ai avut mână bună…

Să vedem, căpitane… să-i vedem la treabă…

Va trebui să-i supraveghezi, îndeaproape…!

Desigur, domnule Gibson. Totuşi, nu sunt nişte nepricepuţi, după câte mi-a zis un ofiţer de pe West Pound, aflat aici în escală.

Şeful de echipaj minţea cu neruşinare. Nici un ofiţer nu-i vorbise despre aceşti patru oameni, dar afirmaţia lui nu

putea fi controlată şi domnul Gibson n-avea nici un motiv să-1 suspecteze că nu spune adevărul.

Vom avea grijă să nu-i punem de cart împreună, spuse căpitanul: cei doi englezi cu Hobbes şi Wickley, irlandezul şi americanul cu Burnes şi Vin Mod… Aşa e mai sigur…

Am înţeles, căpitane; şi, vă repet, o dată ajunşi în larg, nu se vor da înapoi de la treabă…

Domnul Gibson se întoarse la prora, lângă omul care se afla la cârmă, în vreme ce Flig Balt se duse la pupa, pentru a ridica ancora şi a porni spre larg, de îndată ce pânzele vor fi potrivite.

Domnul Gibson dădu comenzile. Cele două gabiere, trinca, focurile şi brigantina fură fixate pe rând. In timpul acestei manevre se dovedi că Len Cannon şi camarazii săi ştiau meserie şi, atunci când trebuiră să se urce până pe barele „papagalilor”, o făcură ca nişte oameni care nu mai au nimic de învăţat din îndatoririle unui gabier.

Şeful de echipaj reveni la prora.

Totul e pregătit? îl întrebă domnul Gibson.

Totul, căpitane.

James Cook o porni atunci, apropiindu-se de chei al cărui vârf urma să îl ocolească, o jumătate de cablu cel puţin. Acolo se formase un grup, marinari şi gură-cască pe care priveliştea unui vapor cu toate pânzele sus îi fascina întotdeauna. Şi, de altfel, de câtva timp, fuseseră lipsiţi de acest spectacol, pentru că navele nu putuseră părăsi portul. Or, în grupul acesta se zăreau câţiva poliţişti care păreau foarte interesaţi de ceea ce se petrecea pe James Cook. Se ghicea după gesturi, după atitudinea lor. Doi sau trei dintre ei se desprinseră chiar din mulţime şi alergară spre extremitatea cheiului pe lângă care avea să treacă bricul.

Cu siguranţă – nici Flig Balt, nici Vin Mod nu avură nici o îndoială în această privinţă – poliţiştii cu pricina erau dintre cei pe care îi văzuseră în ajun în crâşma lui Adam Fry. Len Cannon şi camarazii lui riscau, aşadar, să fie recunoscuţi şi cine ştie dacă nu cumva James Cook, interpelat şi somat să

se oprească, nu ar fi fost obligat să îi predea pe marinarii de la 77iree Magpies…?

Ia urma urmei, căpitanul Gibson, deşi nu renunţase la ideea unei supravegheri stricte, considera în avantajul său să îi păstreze, ceea ce îi permitea să iasă în larg şi ar fi fost pus în mare încurcătură clacă ar fi trebuit să-i dea pe mâna poliţiei. Aşa că, după ce Flig Balt îi spuse în două cuvinte ce se întâmplă, acceptă ca Vin Mod să-i trimită în cabina echipajului pe I>en Cannon, pe Sexton, pe Kyle şi pe Bryce, înainte ca aceştia să fie înhăţaţi de agenţi.

— Jos… jos! le şopti Vin Mod.

Aruncară o privire iute spre chei, pricepură şi se năpustiră spre chepeng. De altfel, prezenţa lor pe punte nu mai era indispensabilă, omul de la cârmă era de ajuns pentru a îndrepta bricul spre şenal, fără să fie necesar să manevreze pânzele.

James Cook continuă să se apropie de chei şi chiar mai mult decât o fac de obicei vasele, căci trebui să evite un steamer12american care sfâşia aerul cu şuierăturile lui puternice. Poliţiştilor le veni atunci foarte uşor să-i cerceteze pe cei de pe punte şi, dacă Cannon şi ceilalţi n-ar fi fost făcuţi să dispară, ar fi fost recunoscuţi şi numaidecât debarcaţi.

Dar poliţiştii nu-i zăriră şi bricul putu să pătrundă în şenal, de îndată ce steamer-ul le lăsă cale liberă. Nu mai aveau de ce se teme, şi cei patru marinari urcară din nou pe punte.

James Cook, ajutat de briză, navigă fără nici o dificultate printre malurile înverzite. Era de-abia ora nouă când bricul trecu pe lângă Port Chalmers şi ieşi în larg. Apoi, cu murele la babord, urcă de-a lungul coastei, lăsând în urmă, spre sud, farul din Otago şi capul Saunders.

III.

VIN MOD ÎN ACŢIUNE.

Distanţa dintre Dunedin şi Wellington, prin strâmtoarea care desparte cele două mari insule, este sub patru sute de mile. Va reuşi, oare, Flig Balt, în timpul acestei scurte

călătorii, să-şi pună în aplicare planurile, să pună stăpânire pe bric, descotorosindu-se de căpitan şi de oamenii lui, şi să-1 ducă în acele zone îndepărtate ale Pacificului, unde ar fi fost în deplină siguranţă…?

Se ştie cum avea de gând să procedeze Vin Mod: domnul Gibson şi cei credincioşi lui vor fi atacaţi prin suiprindere şi aruncaţi peste bord înainte de a avea timp să se apere. Dar, încă de acum, era necesar ca Len Cannon şi camarazii săi să fie convinşi să participe la acest complot – ceea ce, cu siguranţă, nu avea să fie prea greu – să-i tragă, mai întâi, de limbă în legătură cu acest subiect, să vadă ce cred, iar apoi să-şi asigure sprijinul lor. Asta intenţiona Vin Mod să facă, pentru ca în noaptea următoare să poată trece la treabă.

Pe la ceasurile unsprezece, muntele Herbert, aflat puţin mai înainte de portul Oamarul, îşi arătă creasta umflată ce se înălţa la cinci mii de picioare deasupra nivelului mării. In momentul acela, la cârmă era Hobbes. Flig Balt se plimba de la catargul cel mare până la pupa, de fiecare parte a rufului13. Alţi doi marinari, Burnes şi Bryce se duceau şi se întorceau de-a lungul bastingajului, fără să schimbe o vorbă. Vin Mod şi Len Cannon se aflau împreună sub vânt şi conversaţia lor nu putea fi auzită de nimeni.

Atunci când Jim, musul, se apropie de ei, îl expediară destul de brutal, ba chiar, ca măsură de siguranţă, Balt îl trimise să frece alămurile habitaclului.

În ceea ce-i priveşte pe ceilalţi doi camarazi ai lui Len Cannon care nu erau de cart, aceştia preferau să stea la aer, decât în atmosfera încinsă din cabină. Bucătarul Koa, pe teuga din faţă, îi înveselea cu glumele lui fără perdea şi cu strâmbăturile lui cumplite. în vreme ce Koa, simţindu-se împins instinctiv de o atracţie absolut firească spre Sexton şi amicul acestuia, punea bazele unei strânse prietenii, Vin Mod se ocupa de Len Cannon care, de partea lui, de-abia aştepta să-1 vadă venind:

Ei! prietene Cannon, zise Vin Mod, iată-te, aşadar, la bordul lui James Cook… Un vapor pe cinste, nu-i aşa? Şi

care atinge unsprezece mile fără să fie nevoie să-1 tragi de mânecă…

Cum spui tu, Mod.

Şi cu o încărcătură frumuşică în pântece, ce valorează o avere…

Cu atât mai bine pentru armator!

Pentru armator… sau pentru altcineva!… Până atunci, n-avem decât să stăm cu braţele încrucişate în timp ce el îşi vede de drum şi aduce bani frumoşi.

Azi, totul merge bine, răspunse Len Cannon, dar, mâine,… cine ştie…?

Mâine… poimâine… mereu!… strigă Vin Mod, bătându-1 pe umăr pe Len Cannon. Şi nu e mai bine aşa, decât să fi rămas pe uscat?… Unde aţi fi fost acum, camarazii tăi şi cu tine… dacă nu eraţi aici…?

La Thvee Magpies, Mod…

Nu… Adam Fry v-ar fi aruncat în strada, după cum v-aţi purtat cu el… Apoi, poliţia ar fi pus laba pe voi, pe toţi patru… şi, cum nu apăreţi, bănuiesc, pentru prima oară în faţa unui tribunal, v-ar fi cadorisit cu două luni bune de odihnă în închisoarea din Dunedin.

Închisoare în oraş sau vapor e tot una, replică Len Cannon care nu părea să se fi împăcat cu soarta lui.

Cum… exclamă Vin Mod, nişte marinari să spună aşa ceva…!

N-a fost ideea noastră să navigăm, declară Len Cannon. Fără încăierarea asta urâtă de ieri, am fi fost deja pe drumurile din Otago…

Ca să suferiţi…, să munciţi pe brânci… să crăpaţi de foame şi de sete, prietene, şi pentru ce…?

Să ne îmbogăţim! ripostă Len Cannon.

Să vă îmbogăţiţi… în zăcămintele aurifere?… zise Vin Mod. Dar nu mai e nimic de pescuit acolo!… Nu i-ai văzut pe cei care vin înapoi de acolo?… Pietricele câte vrei, poţi să-ţi umpli buzunarele ca să nu te întorci cu ele goale!… Cât

despre pepite, recolta s-a sfârşit şi nu cresc de pe o zi pe alta…

Ştiu eu pe unii cărora nu le pare rău că şi-au părăsit vasul pentru zăcămintele din Clutha…

Iar eu ştiu patru cărora nu le va părea râu că s-au îmbarcat pe James Cook, în loc să o şteargă spre minele de aur!

Despre noi vorbeşti?

Despre tine şi despre ceilalţi doi sau trei băieţi de viaţă de teapa ta…

Şi încerci să-mi bagi în cap că un marinar câştigă atât cât să se veselească, să mănânce şi să bea tot restul vieţii navigând de-a lungul coastei pentru un căpitan şi pentru un armator?

Bineînţeles că nu, replică Vin Mod, dar poate s-o facă pentru el!

V A • • • •

Dar cum… clacă nu e proprietarul vasului…

Câteodată, poţi ajunge…

Ei! Crezi că prietenii mei şi cu mine avem un cont deschis la banca din Dunedin, ca să-1 putem cumpăra…?

Nu… dar, în sfârşit, oricând se poate întâmpla o nenorocire… Dacă domnul Gibson ar dispare… într-un accident… dacă ar cădea peste bord… se întâmplă şi celor mai buni căpitani… Un talaz… nu-ţi trebuie mai mult ca să nu mai fii… şi noaptea… fără ca nimeni să-şi dea seama… Apoi, dimineaţa, nu mai e nimeni…

Len Cannon îl privi drept în ochi pe Vin Mod, întrebându-se dacă înţelege bine spusele acestuia.

Celălalt continuă:

Şi, atunci, ce se întâmplă… Căpitanul este înlocuit şi, în cazul acesta, secundul este cel care preia comanda navei sau, dacă nu există secund, locotenentul…

Iar dacă nu există locotenent… adăugă Len Cannon… coborând vocea, după ce îi dădu un cot interlocutorului său, dacă nu există locotenent… şeful de echipaj…

Aşa cum zici, prietene, şi, cu un şef de echipaj ca Flig Balt, ajungi departe…

Nu unde trebuie să ajungi?… insinuă Len Canno, privind pe furiş în jur.

Nu… ci unde vrei să ajungi, răspunse Vin Mod, acolo unde se fac afacerile adevărate… unde sunt încărcături pe cinste… sidef, copra, mirodenii… toate în calea lui Little Girl.

Cum asa… Little GirP.

Va fi noul nume al lui James Cook… – un nume drăguţ, nu-i aşa, şi care poartă noroc!

Vin Mod îl puse atunci la curent pe Len Cannon cu ceea ce plănuise împreună cu Flig Balt. Len Cannon, foarte deschis la o astfel de propunere, nu se arătă deloc surprins să o audă, deloc dezgustat să o dezbată, deloc mofturos să o accepte. Vroia, totuşi, garanţii, vroia să fie sigur că şeful de echipaj era înţeles cu Vin Mod.

În seara asta, după cartul de la ora opt, când vei fi la cârmă, Flig Balt va vorbi cu tine, Len… Deschide bine urechile…

El va comanda James Cook? întrebă Len Cannon care, în mod evident, ar fi preferat să nu fie sub ordinele nimănui.

Ei, da… mii de draci! replică Vin Mod. Trebuie să avem şi un căpitan!… Numai că tu, Len, camarazii tăi şi noi toţi vom fi armatorii…!

Ne-am înţeles, Mod… De îndată ce voi fi singur cu Sexton, Bryce şi Kyle, o să le zic despre trebuşoara asta…

Vin Mod îi explică de ce era nevoie să dea lovitura înainte de a ajunge la Wellington, unde aveau să se îmbarce domnul Hawkins şi Gibson fiul… Cu doi oameni în plus, afacerea ar fi fost mai puţin sigură… în orice caz, dacă nu în noaptea asta, atunci în următoarea… nu mai târziu… sau vor avea mai puţini sorţi de izbândă. Len Cannon pricepu foarte bine cum stătea treaba. La căderea serii avea să-i prevină pe camarazii lui de care răspundea ca de sine însuşi. Din momentul în care şeful de echipaj va prelua

comanda, îi vor da ascultare şefului de echipaj… Dar, mai întâi, Flig Balt trebuia să confirme tot ceea ce îi spusese Vin Mod…

Pe la opt, în vreme ce Len Cannon era la timonă, Flig Balt, ieşind din ruf, se îndreptă spre pupa. Căpitanul era şi el acolo, aşa că trebuiau să aştepte să se retragă în cabină, după ce avea să dea comenzile pentru la noapte. Briza din nord-vest sufla încă, deşi se mai înmuiase la apusul soarelui…

Marea făgăduia să fie frumoasă până dimineaţa…

În sfârşit, totul mergea bine la bord. Bricul urma să-şi modifice ruta de-abia pe la trei, patru dimineaţa, atunci când va fi în dreptul portului Akaroa. Aşa că, după ce aruncă o ultimă privire spre orizont şi spre pânze, căpitanul se îndreptă spre cabina lui care se afla în partea din faţă a rufului. Convorbirea dintre Flig Balt şi I^en Cannon nu dură mult. Şeful de echipaj confirmă punct cu punct propunerea lui Vin Mod. Fără jumătăţi de măsuri… II vor arunca pe căpitan peste bord, după ce vor da buzna în cabina lui, şi, cum nu se puteau bizui pe Hobbes, Wickley şi Burnes, îi vor trimite după el, să-i ţină de urât pe lumea ailaltă… Len Cannon trebuia, aşadar, să se asigure de complicitatea camarazilor săi…

Şi când?… întrebă Len Cannon.

Noaptea asta… răspunse Vin Mod care luase parte la întrevedere.

La ce oră?

Intre ora unsprezece şi miezul nopţii, preciză Flig Balt. In acel moment, Hobbes va fi de cart cu Sexton, Wickley la cârmă… Nu va trebui să-i tragem afară din cabină şi, după ce ne vom descotorosi de aceşti marinari de nădejde…

S-a făcut, aprobă Len Cannon, fără cea mai mică ezitare şi fără cea mai mică mustrare de cuget.

După care, lăsându-1 pe Vin Mod la cârmă în locul lui, se duse spre proră, ca să-i pună la curent cu afacerea pe Sexton, Bryce şi Kyle. Ajuns lângă mizenă14, în zadar îi

căută pe Sexton şi pe Bryce. Ar fi trebuit să fie de cart, dar niciunul, nici celălalt nu se aflau acolo. Wickley, pe care îl întrebă, se mulţumi să dea din umeri.

Unde sunt?

În cabină… beţi morţi… amândoi…!

Ah! Bestiile! şopti Len Cannon. Sau îmbătat ca porcii şi-n noaptea asta n-ai ce să faci cu ei!

O dată coborât în cabină îi găsi pe camarazii lui sforăind de zor.

Ii zgâlţâi… Nişte bestii, într-adevăr!… Şterpeliseră o sticlă de gin din cambuză15 şi o goliseră până la ultimul strop… Imposibil să-i trezeşti din această beţie până în zori… Imposibil să le comunici planul lui Vin Mod!… Imposibil să te bazezi pe ei pentru a-1 pune în aplicare înainte de răsăritul soarelui, căci fără ei, lupta era inegală…!

Vă puteţi închipui cât de tare îşi ieşi din fire Flig Balt când află cele întâmplate. Vin Mod reuşi cu mare greutate să îl potolească, şi el însuşi i-ar fi vrut spânzuraţi pe aceşti beţivi nenorociţi. Dar, în sfârşit, nu era totul pierdut… Ceea ce nu s-a putut face în noaptea asta, se va face în noaptea următoare…

În momentul în care Harry Gibson urcă pe punte, de cum se crăpă de ziuă, constată că oamenii de cart erau la post, iar bricul naviga în direcţia dorită, la travers de Christchurc, după ce depăşise peninsula Banks.

Ziua aceea, cu data de 27, se anunţa frumoasă. Vântul, totuşi, avea tendinţa de a se linişti, aşa că bricul avea să parcurgă o distanţă mai mică decât în ajun. Se părea că nu avea să ajungă la noapte la Wellington. Pe la cinci după-amiaza se aflau doar în dreptul înălţimilor din Ben More, la sud de micul port Flaxburne.

Intre miezul nopţii şi ora unu noaptea, în timp ce căpitanul va fi cufundat în somn, Vin Mod şi Len Cannon vor pătrunde în cabina lui, îl vor lega fedeleş, îl vor lua pe sus şi îl vor azvârli peste bord, înainte de a apuca să scoată un strigăt. în acel moment, Hobbes şi Burnes care vor fi de cart, vor fi

înşfăcaţi de Kyle, Sexton, Bryce şi vor avea aceeaşi soartă. Mai rămânea Wickley, în cabină; Koa şi Flig Balt îi vor veni cu uşurinţă de hac, ca şi musului. După executarea planului, vor rămâne la bord doar autorii crimei, nici un martor, iar James Cook, întinzându-şi scotele16, se va îndrepta cu toate pânzele sus spre acea parte a Pacificului aflată la est de Noua Zeelandă.

La opt căpitanul urma să se retragă în cabina lui, după ce îl va lăsa pe şeful de echipaj să se ocupe de cart. Atunci, nu vor avea altceva de făcut decât să supravegheze traficul navelor la intrarea în strâmtoare. In rest, noaptea era senină şi nici o pânză nu se arăta la orizont. înainte de ora opt, însă, o dâră de fum fu semnalată la tribord17 în spate, şi nu după multă vrerme se zări un steamer ce depăşea capul Campbell. La început, Vin Mod şi Flig Balt nu se sinchisiseră de el. Cu siguranţă, după cât de repede înainta, avea să depăşească în curând bricul. Era un aviso18 care nu-şi coborâse încă drapelul. Or, chiar în clipa aceea, se auzi o împuşcătură şi pavilionul britanic se lăsă în jos din vârful brigantinei.

Harry Gibson rămăsese pe punte. Avea să rămână atâta vreme cât se va zări acest aviso care se deplasa pe aceeaşi rută ca şi James Cook} fie că avea intenţia de a traversa strâmtoarea, fie că destinaţia sa era Wellington?... Asta se întrebau Flig Balt şi Vin Mod, nu fără o oarecare nelinişte şi, chiar, o oarecare nerăbdare, într-atât de tare se grăbeau să rămână singuri pe punte. Trecu un ceas. Domnul Gibson, aşezat în apropierea rufului, nu părea să aibă de gând să se retragă. Discuta cu omul de la cârmă, Hobbes, şi observa aviso-ul.

Vă daţi seama de dezamăgirea lui Flig Balt şi a complicilor lui, o dezamăgire care se transformă, curând, în furie. Nava engleză îşi încetinise viteza şi aburii ţâşneau prin coşul de evacuare.

De ce mergea cu viteză redusă?... Se produsese un accident în sala maşinilor?... Sau, mai degrabă, nu vroia să

intre noaptea în portul Wellington, căile de acces fiind destul de dificile…?

Len Cannon, Sexton, Kyle, Bryce se gândiră, mai întâi, că aviso-ul fusese trimis din Dunedin în urmărirea lor; că poliţia, aflând că se îmbarcaseră şi că plecaseră cu bricul, încerca să-i prindă. Dar se liniştiră repede. Aviso-ul nu lansă nici un semnal pentru a intra în legătură cu bricul şi nu coborî nici o barcă. James Cook nu făcea obiectul unei percheziţii, iar recruţii de la Three Magpies puteau sta liniştiţi la bord. Dar, dacă scăpaseră de orice teamă în această privinţă, vă daţi seama, totuşi, cât de mânioşi erau şeful de echipaj şi Vin Mod. Era imposibil să acţioneze în noaptea aceasta, iar a doua zi bricul va ancora la Wellington. Dacă s-ar fi năpustit asupra căpitanului Gibson şi a celor trei marinari, ar fi făcut zgomot. Aceştia ar fi rezistat, ar fi ţipat, iar ţipetele lor s-ar fi auzit pe aviso care se afla doar la două, trei lungimi de cablu…

— Ce ghinion!… mormăia Vin Mod. N-avem ce face!… Am putea s-o încurcăm, dacă încercăm ceva!

Se lumină de ziuă. James Cook trecuse de Blenheim, situat pe litoralul de la Tawai Punamu, în partea de vest a strâmtorii; apoi se apropiase de limba de pământ Nicholson care se întinde la intrarea în golful Wellington. în sfârşit, la orele şase dimineaţa, pătrunse în golf în acelaşi timp cu aviso-ul şi ancoră în mijlocul portului.

LA WELLINGTON.

Oraşul Wellington este construit în extremitatea sud-vestică a Insulei de Nord, în dreptul unui golf în formă de potcoavă. Bine adăpostit de vânturile din larg, greu poţi găsi un loc mai bun unde să-ţi arunci ancora. Dacă James Cook nu-şi legase parâma de chei, asta se întâmplase numai pentru că domnul Gibson vroia să-şi împiedice oamenii să dezerteze. Febra aurului făcea ravagii la Wellington ca şi la Dunedin şi în celelalte porturi neo-zeelandeze. Mai multe nave se aflau în imposibilitatea de a porni în larg. Căpitanul Gibson trebuia, aşadar, să-şi ia toate măsurile de precauţie

necesare pentru a-şi păstra echipajul complet, chiar şi cu acei recruţi de la Three Magpies pe care bucuros i-ar fi schimbat cu alţii. De altfel, escala sa la Wellington avea să fie de foarte scurtă durată – doar de douăzeci şi patru de ore.

Primele persoane care primiră vizita lui au fost domnul Hawkins şi Nat Gibson. Căpitanul coborâse pe uscat de îndată ce sosise, şi la orele opt se şi afla în biroul domnului Hawkins, situat la capătul uneia intre străzile care dau în port.

Tată!

Prietene!

Astfel a fost primit Harry Gibson la intrarea sa. O luase înaintea celor doi care la, rândul lor, se pregăteau să coboare pe chei, aşa cum făceau în fiecare dimineaţă, să vadă dacă James Cook nu fusese, în sfârşit, semnalat de omul de veghe de la semafor. Mai întâi, tânărul i se aruncă în braţe, după care armatorul îl strânse la piept.

Domnul Hawkins, în vârstă de cincizeci de ani la vremea aceea, era un bărbat de talie mijlocie, cărunt, fără barbă, cu ochii limpezi şi blânzi, sănătos tun, foarte vioi, foarte activ, foarte priceput şi foarte îndrăzneţ în afaceri.

Se ştie că se bucura de o situaţie înfloritoare la Hobart Town şi ar fi putut să se retragă oricând, la averea lui. Dar, după ce muncise o viaţă întreagă, nu se putea obişnui cu gândul să stea de-o parte, cu burta la soare şi să nu facă nimic. Aşa că, pentru a-şi dezvolta flota care cuprindea şi alte vase, înfiinţase această filială la Wellington, împreună cu un asociat, domnul Balfour. Nat Gibson devenea angajatul principal, beneficiind de o parte din profit, de îndată ce James Cook avea să-şi încheie călătoria.

Fiul căpitanului Gibson, atunci în vârstă de douăzeci şi unu de ani, inteligent, serios, era iubit atât de părinţii lui, cât şi de domnul Hawkins. E drept, acesta din urmă şi căpitanul erau legaţi atât de intim, încât Nat Gibson putea să-i contopească în aceeaşi dragoste.

Înflăcărat, plin de râvnă, entuziast, atras de lucrurile frumoase, era un adevărat artist, dovedind, în acelaşi timp, reale aptitudini pentru comerţ. înalt peste medie, cu ochi negri, păr şi barbă castanii, ţinută elegantă, purtare degajată, fizionomie simpatică, plăcea de la prima vedere, avea numai prieteni. Pe de altă parte, nu putea exista nici o îndoială că, o dată cu vârsta, avea să devină un bărbat hotărât şi energic. Mai voluntar decât tatăl lui, era mai aproape, în ceea ce priveşte caracterul, de doamna Gibson.

În timpul lui liber, Nat Gibson se ocupa cu plăcere şi mult gust de fotografie. în timpul şederii sale la Wellington, luase numeroase instantanee din oraş şi din împrejurimi.

După ce i-l prezentă domnului Balfour pe căpitan, domnul Hawkins se întoarse în biroul lui, urmat de domnul Gibson şi de fiul acestuia. La început, vorbiră despre Horbart Town. Chiar în ajun sosise o scrisoare de la doamna Hawkins, iar cele ale doamnei Gibson aşteptau de câteva zile sosirea lui James Cook la Wellington. Căpitanul îşi citi corespondenţa. Totul era în regulă şi toată lumea era sănătoasă acasă.

Încă cinci, şase săptămâni, zise domnul Hawkins, şi ne vom întoarce la HobartTown…

Scumpa mea mamă, exclamă Nat Gibson, cât de fericită ar fi, draga de ea, să ne revadă, la fel cum eu şi tata, ne dorim atât de mult să o strângem în braţe…

Dragii mei, spuse domnul Hawkins, am toate motivele să cred că, acum, călătoria lui James Cook va fi de scurtă durată…

Este şi părerea mea, Hawkins, aprobă căpitanul.

Chiar cu viteză medie, reluă căpitanul, drumul dintre Noua Zeelandă şi Noua Irlandă este destul de scurt…

Şi mai ales în anotimpul ăsta, întări domnul Gibson. Oceanul este liniştit până la ecuator, vântul este potrivit. Sunt de acord cu tine, n-avem de ce să întârziem, doar dacă, nu cumva, escala noastră la Port Praslin va trebui prelungită…

Nici vorbă, Gibson. Am primit, de la corespondentul nostru, domnul Zieger, o scrisoare cât se poate de liniştitoare în această privinţă. In arhipelag ne aşteaptă un stoc mare de fildeş şi copra, aşa că vom putea încărca bricul repede şi fără nici o dificultate.

Domnul Zieger este gata să preia marfa noastră?... întrebă căpitanul.

Da, prietene, şi îţi repet, sunt sigur că totul va merge ca pe roate.

Nu uita, Hawkins că, după Port Praslin, bricul se va îndrepta spre Kerawara...

E o chestiune de douăzeci şi patru de ore, Gibson.

Ei bine, tată, interveni Nat Gibson, putem să stabilim durata călătoriei. Câte zile de escală la Port Praslin şi la Karawara...?

Zece, aproximativ.

Şi drumul de la Wellington la Port Praslin?

Tot atât.

Şi întoarcerea în Tasmania...?

La fel... chiar mai degrabă, mai puţin, decât mai mult.

Aproape o lună.

Aşadar, în două luni şi jumătate, s-ar putea ca James Cook să ajungă înapoi la Hobart Town...

Iar la începutul anului cele două familii să fie, din nou, împreună...

Două familii care nu sunt decât una! ţinu să sublinieze domnul Hawkins.

Armatorul şi căpitanul îşi strânseră mâinile cu afecţiune.

Dragul meu Gibson, spuse atunci domnul Hawkins, vom prânzi aici, împreună cu domnul Balfour.

S-a făcut, Hawkins.

Ai treabă în oraş?...

Nu, răspunse căpitanul, dar trebuie să mă întorc la bord.

Ei bine, să mergem! strigă Nat Gibson. îmi va face plăcere să revăd bricul nostru, înainte de a ne duce acolo bagajele noastre de pasageri.

Eşti în continuare mulţumit de şeful tău de echipaj?… întrebă domnul Hawkins.

În continuare, răspunse căpitanul Gibson. Este un om vrednic care-şi cunoaşte bine atribuţiile.

Şi echipajul…?

Vechi marinari, nimic de zis.

Şi cei pe care i-ai angajat la Dunedin…?

Nu-mi inspiră nici o încredere, dar n-am găsit alţii mai buni.

Aşadar, James Cook va porni la drum…?

Chiar mâine, dacă nu păţim şi aici ce-am păţit la Dunedin. In clipa de faţă, nu e deloc bine pentru căpitanul unui vas comercial să ancoreze în porturile din Noua Zeelandă!

În momentul în care căpitanul se referise la şeful de echipaj, domnul Hawkins nu îşi putuse reţine un gest semnificativ.

Dacă ţi-am vorbit despre Flig Balt, reluă el atunci, am făcut-o pentru că nu mi-a lăsat o impresie prea bună atunci când l-am angajat în Hobart Town.

Da… ştiu, răspunse căpitanul, dar temerile tale nu sunt deloc justificate… îşi face treaba cu sârg, oamenii s-au învăţat să îl asculte, şi, îţi repet, serviciul la bord nu a lăsat deloc de dorit.

După cum se vede, încrederea pe care Flig Balt i-o inspira lui Harry Gibson, încredere cât se poate de nepotrivită, era deplină, într-atât de bine reuşise acest făţarnic să-şi facă jocul, ca şi Vin Mod. De aceea, atunci când domnul Hawkins îl întrebă din nou dacă era sigur de cei patru marinari care nu dezertaseră, căpitanul răspunse:

Vin Mod, Hobbes, Wickley, Burnes sunt marinari de nădejde şi ce n-au făcut la Dunedin, nu vor încerca nici aici.

Vom ţine cont de asta la întoarcere, declară armatorul.

Aşa că, reluă căpitanul, nu din cauza lor le-am interzis oamenilor să coboare pe uscat… ci din cauza celor patru recruţi.

Şi domnul Gibson îi relată în ce împrejurări veniră la bord Len Cannon, Sexton, Kyle şi Bryce, fugăriţi de poliţiştii din Dunedin, după o bătaie în crâşma Three Magpies.

Nişte pramatii, nu-i aşa?… îl întrebă armatorul.

Bineînţeles, prietene, clar ştii în ce încurcătură eram şi că întârziasem cincisprezece zile!… Ajunsesem să mă întreb dacă nu va trebui să aştept luni întregi ca să îmi pot completa echipajul!… Ce vrei, iei ce se găseşte…!

Domnul Hawkins, domnul Gibson şi fiul acestuia părăsiră agenţia, coborâră pe chei, chemară una dintre ambarcaţiunile utilizate pentru transport în incinta portului şi se deplasară la bordul bricului.

Fură primiţi de şeful de echipaj, veşnic îndatoritor, veşnic amabil faţă de care domnul Hawkins, liniştit de declaraţiile căpitanului, se arătă cât se poate de binevoitor.

Hobbes, Wickley şi Burnes, cei trei marinari care navigau de mai mulţi ani pe James Cook, fără să fi oferit niciodată vreun motiv de a se plânge de ei, primiră felicitări din partea domnului Hawkins care îi adresă câteva vorbe şi lui Vin Mod.

În ceea ce îi priveşte pe noii veniţi, domnul Hawkins se mulţumi să-i salute cu un simplu „bună ziua”.

După o oră pe parcursul căreia domnul Hawkins şi domnul Gibson cercetară împreună cheltuielile de călătorie, căpitanul anunţă că bricul va ridica ancora în zorii zilei următoare. Armatorul şi Nat Gibson se vor întoarce în cursul serii să-şi ocupe cabinele în care, în prealabil, le vor fi transportate bagajele. Totuşi, înainte de a cobori din nou pe chei, domnul Gibson îl întrebă pe Flig Balt dacă nu doreşte să meargă în oraş:

Nu, căpitane, răspunse şeful de echipaj. Prefer să rămân la bord… e mai prudent… să supraveghez oamenii…

Ai dreptate, Balt, răspunse domnul Gibson. Trebuie, totuşi, ca bucătarul să se ducă după provizii…

O să-1 trimit, căpitane, şi, dacă e nevoie, împreună cu doi marinari.

Totul fiind stabilit, aceeaşi barcă ce-i adusese pe armator şi pe însoţitorii săi îi transportă înapoi pe chei. De acolo se întoarseră în clădirea în care se afla agenţia şi în care, totodată, locuia şi domnul Balfour. Se aşezară cu toţii la masă. In timpul prânzului, discutară despre afaceri. Până acum, călătoria lui James Cook fusese dintre cele mai eficiente şi aducea beneficii frumoase.

După prânz, domnul Gibson vru să se ocupe de proviziile bricului după care urma să vină, în cursul după-amiezii, bucătarul: conserve, păsări, porci, făină, legume uscate, brânzeturi, bere, gin şi vin alb din Spania, cafea şi diverse articole de băcănie.

Tată, nu ieşi de aici până nu îţi fac portretul!... declară Nat.

La naiba... iar!... exclamă căpitanul.

Vezi, prietene, adăugă domnul Hawkins, amândoi suntem posedaţi de demonul fotografiei şi nu le dăm pace oamenilor până nu pozează în faţa obiectivului!... Aşa că trebuie să te predai de bună voie...!

Dar am deja două, trei portrete acasă, la Hobarl Townl...

Şi-o să mai ai încă unul, spuse Nat Gibson şi, pentru că noi plecăm mâine, domnul Balfour va avea grijă să-1 expedieze mamei cu următorul curier.

S-a făcut, se declară de acord domnul Balfour.

Vezi tu, tată, reluă tânărul, un portret e ca un peşte... N-are valoare, decât dacă e proaspăt!... Gândeşte-te puţin, ai acum cu zece luni mai mult decât pe vremea când ai plecat din Hobart Town şi sunt sigur că nu mai semeni cu ultima ta fotografie, cea care e aşezată pe poliţa căminului din camera ta...

Nat Gibson avea unul dintre acele aparate portative care dau negativul în câteva secunde. Domnul Gibson ieşi foarte bine, după părerea fiului lui, atunci când acesta examină clişeul a cărui copie urma să fie lăsată domnului Balfour.

Domnul Hawkins, căpitanul şi Nat părăsiră atunci clădirea pentru a procura tot ceea ce era necesar pentru o călătorie

în larg de nouă până la zece săptămâni.

Nat Gibson avea unul dintre erele aparate portative care dau negativul în câteva secunde. Pe la ora şase, domnul Hawkins, căpitanul şi Nat Gibson se întoarseră pentru masa de seară; apoi, după ce îşi luară rămas bun de la domnul Balfour, fură conduşi la bordul bricului pregătit să ridice ancora în zori.

V.

INSULA NORFOLK.

Era ora şase dimineaţa când James Cook ieşi în larg cu toate pânzele sus. Această primă zi se scurse în condiţii agreabile. Domnul Hawkins şi Nat Gibson, aşezaţi în apropierea rufului, se lăsaseră în voia acelei senzaţii delicioase de care te simţi cuprins atunci când te afli pe o navă în mers. O jumătate din echipaj era de cart în faţă, cealaltă se odihnea în cabină, după ce îşi primise raţia de dimineaţă.

De când James Cook părăsise portul din Wellington, şansele de a pune mâna pe el se diminuaseră în mod considerabil. Flig Balt şi Vin Mod discutau frecvent în legătură cu subiectul acesta. Şi în ziua aceea, la ora prânzului care îi adunase în ruf pe domnul Hawkins, pe Nat Gibson şi pe căpitan, purtau aceeaşi discuţie. Vin Mod se afla la cârmă şi nu exista riscul să fie auziţi de marinarii de cart în faţă.

Ah! Blestematul acela de aviso!... nu contenea să repete Vin Mod. Numai el ne-a împiedicat să dăm lovitura!... Vreme de douăzeci şi patru de ore bătute pe meche nenorocitul ăsta de vapor ne-a stat în coastă!... Dacă comandantul lui va fi vreodată spânzurat de catarg, voi cere să trag de frânghia care îi va strânge gâtul!... Nu putea să-şi vadă de drum, în loc să navigheze alături de bric?... Dacă n-ar fi fost el, James Cook s-ar fi descotorosit de mult de căpitan şi de oamenii lui!... Ar fi zburdat pe apele din est, cu o încărcătură pe cinste pentru Tonga sau Fiji...

Toate astea... sunt doar vorbe! observă Flig Balt.

Omul îşi alină suferinţa aşa cum poate!... răspunse Vin Mod.

Întrebarea la care trebuie să răspundem, reluă şeful de echipaj, este dacă prezenţa la bord a armatorului şi a lui Gibson fiul nu ne sileşte să ne lăsăm păgubaşi...

Niciodată! strigă Vin Mod. Tovarăşii noştri nu înţeleg astfel de cuvinte!... Len Cannon şi ceilalţi ar fi putut să o şteargă la Wellington, dacă ar fi ştiut că bricul se va întoarce liniştit la Hobart Town!... Ceea ce vor este să navigheze pentru propriul lor interes şi nu pentru interesul domnului Hawkins!

Toate astea... sunt doar vorbe, îţi repet... zise Flig Balt, dând din umeri. Putem spera că va apare ocazia...?

Da!... Da!... afirmă Vin Mod care începea să se înfurie văzând cât de descurajat era şeful de echipaj. Va apare şi vom şti să profităm de ea!... Şi dacă nu astăzi, nici mâine... mai târziu... în regiunea de la ţărmul arhipelagului Fiji sau chiar în mijlocul arhipelagului... acolo unde poliţia nu-şi bagă nasul în afacerile tale!... Să presupunem, de exemplu că, într-o seară, armatorul şi alţi câţiva, Gibson fiul, doi, trei marinari, nu se mai întorc la bord... Bricul porneşte din nou la drum, nu-i aşa...?

Şi toate aceste gânduri criminale, Vin Mod, vorbind în şoaptă, le turna, ca să zicem aşa în urechea lui Flig Balt. Hotărât să nu-1 lase să se înmoaie, hotărât să nu îl lase să dea înapoi, hotărât să îl facă să meargă până la capăt, nu-şi putu reţine o înjurătură cumplită, atunci când şeful de echipaj îi dădu pentru a treia oară atât de puţin încurajatorul lui răspuns:

Toate astea... sunt doar vorbe... nimic altceva decât vorbe!

Vin Mod mai trase încă o înjurătură, şi mai îngrozitoare care, de data asta, se auzi până în sala rufului.

Domnul Gibson, ridicându-se de la masă, apăru în spate.

Ce s-a întâmplat?... întrebă el.

Nimic, domnule Gibson, răspunse Flig Balt, bricul a fost zgâlţâit brusc şi era cât pe-aci să-1 răstoarne pe Vin Mod cu

picioarele-n sus…

Am crezut c-o să zbor peste bastingaj!… adăugă marinarul.

Vântul este puternic, oceanul agitat, spuse domnul Gibson, după ce cercetă dintr-o ochire pânzele.

Briza pare să-şi schimbe direcţia spre vest, observă Flig Balt.

Într-adevăr, un pic… Ne putem apropia, totuşi, de uscat.

Apoi, după ce dădu acest ordin care fu de îndată executat, domnul Gibson intră din nou în ruf. După-amiaza, împins în continuare de un vânt puternic, trecând pe lângă creasta lui Whare Orino, atingând înălţimea de două mii de picioare, scăldat la bază de apele oceanului, James Cook pluti prin faţa forturilor Kawhia şi Aota unde tocmai se întorcea o flotilă de vase de pescuit care nu mai puteau rezista în larg. Domnul Gibson trebui atunci să strângă gabierul19, păstrând mizena, pânza mare, brigantina20 şi focurile21. Dacă oceanul devenea şi mai agitat, dacă vântul se transforma în furtună, urmau să aibă un refugiu pe timpul nopţii, pentru că, pe la ceasurile şase seara, bricul va fi la adăpostul Auckland-ului. Aşa că era de preferat să nu se abată din drum.

A doua zi, pe un vânt mai moderat şi pe un ocean mai puţin ostil, bricul trecu prin dreptul unei alte rade, mai vastă decât cea de la Auckland, rada de la Kaipara, în fundul căreia a fost înălţat Port Albert. In sfârşit, douăzeci şi patru de ore mai târziu, întrucât vântul se domolise în mod simţitor, după un parcurs de şaptezeci, optzeci de mile, depăşiseră înălţimile Manngani Bluf, golful Hokianga, limbul Beef, capul Van Diemen. Oceanul se deschidea liber dinaintea etravei22 până la labirintul arhipelagurilor Tonga, Hebridelor, Solomon, aflate între Ecuator şi Tropicul Capricornului.

Sub razele arzătoare ale soarelui, oceanul părea să fiarbă, ca şi cum apa ar fi fost supraîncălzită în straturile ei inferioare. Pânzele se umflau în bătaia vântului şi James

Cook lăsa o dâră subţire de spumă în urma lui. Şi, dimineaţa, cum domnul Hawkins, Nat Gibson şi căpitanul discutau despre ceea ce este firesc să se discute în timpul unei călătorii în largul oceanului, despre cum era vremea şi despre cum avea să fie, domnul Gibson spuse:

Nu cred că o să ţină…

Şi, de ce, mă rog? întrebă armatorul.

Văd la orizont nişte nori, semn că se va stârni curând vântul… sau mă înşel eu, şi încă foarte tare.

Dar nu se ridică, observă domnul Hawkins, sau, dacă se ridică puţin, se împrăştie numaidecât…

N-are importanţă prietene, în cele din urmă se vor îngroşa, iar norii aduc vântul…

Care ne va fi prielnic, adăugă Nat Gibson.

Oh! exclamă căpitanul. N-avem nevoie de-un vânt prea puternic. Doar cât să ne umfle pânzele joase…

Şi ce spune barometrul? întrebă domnul Hawkins.

Există o uşoară tendinţă de scădere a presiune atmosferice, răspunse Nat Gibson, după ce consultă aparatul montat în sala rufului.

Puţin mai târziu, tânărul arătă cu mâna o trâmbă negricioasă ce se întindea deasupra liniei orizontului, spre nord-vest. Nu putea fi confundată cu un nor. Era fumul unui steamer care venea în viteză spre bric. înainte de a trece un ceas, cele două vapoare aveau să fie unul lângă celălalt.

Harry Gibson avea binoclul la ochi şi, la douăzeci de minute după ce fusese semnalat steamer-ul, consideră că poate afirma că era o navă franceză. Nu se înşela şi atunci când bastimentul se afla la doar două mile de James Cook, pe picul23 brigantinei sale se înălţă pavilionul tricolor. Bricul răspunse imediat, arborând pavilionul Regatelor Unite. Steamer-ul acesta de opt, nouă sute de tone, foarte probabil o navă carbonieră, trebuia să aibă ca destinaţie unul dintre porturile Noii Olanele.

Pe la unsprezece şi jumătate, se afla la câteva ancabluri24 şi se apropie şi mai mult, ca şi cum ar fi avut intenţia de a

intra în vorbă. La bordul bastimentului nu se vedea că s-ar face pregătiri pentru a lansa o barcă la apă, aşa ca întrebările şi răspunsurile se puseră şi se dădură prin porta-voce, conform uzajului. Şi iată ce discutară cei de pe steamer cu cei de pe bric, în engleză:

Numele vasului…?

James Cook, din Hobart Town.

Căpitan…?

Căpitan Gibson. Şi voi…?

Assomption25, din Nantes, căpitan Foucault.

Încotro?

Spre Sydney, Australia. Şi voi…?

Spre Port Praslin, Noua Irlandă.

Şi veniţi de la Auckland…?

Nu, de la Wellington. Şi voi…?

De la Amboine des Moluques.

Aţi navigat bine…?

Bine… O informaţie. La Amboine, toată lumea este neliniştită de soarta goeletei26 Wilhemina, din Roterdam, care trebuia să sosească de o lună, venind de la Auckland. Ştiţi ceva de ea?

Nu ştim nimic.

S-ar putea ca Wilhemina să plutească la întâmplare, după ce a fost lovită de o furtună…

S-ar putea, într-adevăr.

V-am ruga să fiţi cu ochii în patru când străbateţi partea asta a oceanului.

Vom fi.

Şi acum, drum bun, căpitane Gibson.

Drum bun, căpitane Foucault.

O oră mai târziu, James Cook, de pe puntea căruia steamer-ul nu se mai zărea, cârmi spre nord-est, îndreptându-se spre Norfolk.

Un patrulater aproape uniform pe trei dintre laturile sale, în vreme ce linia litoralului se rotunjeşte, se înalţă şi modifică spre nord-est această uniformitate; în cele patru

unghiuri, punctele How, Nord Est, Rocks şi Rochy, mai în exterior, un pisc, Pitt Mount, înalt de aproximativ o sută de picioare – aceasta este forma geometrică a insulei Norfolk, situată în această parte a Pacificului, la 29°02' latitudine sud şi 105°42' longitudine est.

Insula aceasta are un perimetru de doar şase leghe şi, la fel ca toate semenele ei de pe întinsul oceanului, este înconjurată de un inel de coral care o apără aşa cum un zid împrejmuitor apără o fortăreaţă.

La patru zile după ce lăsase în urmă Noua Zeelandă, James Cook făcu cunoştinţă cu insula Norfolk. După-amiaza, omul de cart semnală o creastă ce se contura la nord-est. Era Pitt Mount şi, pe la cinci, bricul se afla în apropierea extremităţii dinspre nordest a insulei Norfolk.

În cursul călătoriei, domnul Gibson ceruse ca partea aceasta a Pacificului să fie supravegheată cu atenţie. Dar James Cook nu întâlnise nici o epavă în drumul lui. Misterul dispariţiei vasului olandez Wilhelmina rămânea de nepătruns.

Pe măsură ce soarele asfinţea în spatele piscurilor de insulă, vântul bătea din ce în ce mai slab, suprafaţa oceanului devenea lăptoasă şi aproape netedă, doar uşor încreţită de hulă. Cu siguranţă, în zorii zilei următoare bricul se va afla încă în apropierea insulei. Era la doar două mile de ea şi, din prudenţă, evita să se apropie mai mult, căci bancurile de corali se întindeau, în mod periculos, până departe, în larg. De altfel, James Cook era aproape la fel de imobil ca şi când ar fi fost ancorat. Nici un curent de aer nu îl mişca din loc; pânzele atârnau în strângătoarele lor, revărsându-se în falduri groase. Dacă se pornea vântul, nu aveau altceva de făcut decât să le lase să cadă, pentru a porni din nou la drum. Aşa că domnul Gibson şi pasagerii lui, lipsiţi de orice grijă, se puteau desfăta în voie, bucurându-se de seara aceasta minunată sub cerul senin, neumbrit de nici un nor.

După masă, domnul Hawkins, căpitanul şi Nat Gibson se duseră să se aşeze la pupa.

Tată, zise atunci Nat Gibson, îmi dai voie să iau barca…?

Dar ce vrei să faci…?

Să pescuiesc printre stânci… Mai sunt două ore până se întunecă… Este un moment prielnic şi nu mă voi îndepărta de bric.

Nu exista nici un inconvenient, pentru a nu satisface dorinţa tânărului. Doi marinari, împreună cu el, erau de ajuns pentru a întinde năvodul şi a susţine cu pontili barca de bancurile de corali.

Întrucât apele acestea erau foarte bogate în peşte, nu aveau să se întoarcă fără o pradă bogată.

De altfel, domnul Gibson consideră potrivit să ancoreze în locul acesta. Curentul se îndrepta, mai degrabă, spre sud-est, aşa că îşi trimise ancora la o lungime de 35 de braţe27, desfăşurând lanţul şi fixând-o în nisipul din adâncuri.

După ce barca fu gata, Hobbes şi Wickley se pregătiră să îl însoţească pe Nat Gibson. Erau, după cum ştim, doi marinari de ispravă în care căpitanul putea avea deplină încredere.

Du-te, atunci, Nat, îi spuse el fiului său, şi încearcă să nu te prindă noaptea pe acolo…

Iţi făgăduiesc, tată.

Şi adu-ne o friptură pe cinste pentru prânzul de mâine, adăugă domnul Hawkins… şi, de asemenea, un pic de brizăă, dacă a mai rămas puţină pe coastă!

Ambarcaţiunea fu coborâtă la apă şi, împinsă puternic de loviturile viguroase de vâslă, străbătu curând cele două mile ce despărţeau bricul de primele stânci de mărgean. Aruncară năvodul şi Nat Gibson nu trebui să se folosească de grapină28 pentru a rămâne lângă recif. Nici un curent submarin nu înfiora apa, nici măcar resacul29. Barca rămase nemişcată, de îndată ce scoaseră vâslele din apă.

După un ceas de stat în preajma bancurilor, barca era în măsură să aducă atâta hrană cât să ajungă echipajului

pentru două zile. Peştele abundă în apele acestea limpezi, înţesate de plante marine la adăpostul cărora mişună crustaceele, moluştele, langustele, crabii, creveţii, helivele, ovulii, scoicile comestibile şi pare să nu se sfârşească niciodată, cu toate că amfibiile, focile şi celelalte îl consumă în cantităţi enorme.

Printre peştii prinşi în năvod, o varietate extraordinară de specii, care de care mai strălucitor coloraţi, Nat Gibson şi cei doi marinari adunară mai multe perechi de blenii30. Blenia este un animal bizar, cu ochii deschişi în vârful capului, cu fălcile îngropate adânc sub piele, având culoarea cenuşie a inului, care trăieşte în apă, aleargă pe plajă şi sare pe stânci cu mişcări de oposum sau de cangur.

Era ora şapte. Soarele asfinţea şi ultimele lui licăriri purpurii se stingeau pe vârful Pitt Munt.

Domnule Nat, spuse Wickley, nu e timpul să ne întoarcem la bord…?

Aşa ar fi prudent, adăugă Hobbes. Uneori se porneşte, la ceasul ăsta, un vânticel dinspre uscat şi, dacă bricul poate profita de el, nu trebuie să îl facem să aştepte.

Strângeţi năvodul, spuse tânărul, şi să ne întoarcem pe James Cook. Dar mă tem că nu-i vom putea aduce domnului Hawkins vântul pe care mi 1-a comandat.

Nu, declară, Hobbes, nici măcar cât să umfle bereta unui marinar…!

Dinspre larg nu vine nici un nor… adăugă Wickley.

Să ne întoarcem… ordonă Nat Gibson.

Dar, înainte de a se îndepărta de banc, se ridică în partea din spate a ambarcaţiunii şi parcurse cu privirea toată marginea recifurilor din jurul extremităţii de nord-est a insulei. Dispariţia goeletei despre care nu mai aveau nici o veste nu-i ieşea din minte… Nu s-ar fi putut să zărească resturile Wilhelminei, epava acesteia, dusă de curenţi spre insulă?… Nu s-ar fi pulut ca, în cazul în care coca n-ar fi fost distrusă în întregime, o parte din carcasă să poată fi văzută la nord sau la sud…?

Aşa că cei doi marinari cercetară coasta pe o întindere de mai multe mile. In zadar. Nu văzură nici o părticică din goeleta semnalată de steamer.

Wickley şi Hobbes se pregătiră, aşadar, să apuce vâslele când, pe una dintre stâncile desprinse de ţărm, Nat Gibson avu impresia că desluşeşte o formă omenească. Cum se afla la o distantă de

• » i aproximativ o milă şi cum începea să se întunece, se întrebă dacă nu cumva se înşeală. Era un om atras pe mal de apariţia bărcii?… Oare nu cumva omul acela făcea semn cu braţele, chemând în ajutor?… Era aproape cu neputinţă să îţi dai seama.

Zăriţi ceva acolo?… îl întrebă Nat Gibson pe cei doi marinari, arătând spre stâncă.

Wickley şi Hobbes priviră în direcţia indicată. In clipa aceea, întunericul se aşternu deplin peste partea aceea a ţărmului şi forma omenească, dacă formă omenească era, dispăru.

N-am văzut nimic… spuse Wickley.

Nici eu… declară Hobbes.

Totuşi, reluă Nat Gibson, cred că nu m-am înşelat. Acolo era un om… adineauri…?

Credeţi că aţi văzut un om?… întrebă Wickley.

Da… acolo… în vârful stâncii aceleia… şi îşi mişca braţele… Probabil că şi striga… dar vocea lui nu putea ajunge până aici…

Sunt multe foci pe plajă la apusul soarelui, observă Hobbes, şi când una dintre ele se ridică, o poţi confunda uşor cu un om…

Sar putea, spuse Nat Gibson şi, de la distanţa asta…, e posibil să mă fi înşelat…

În momentul de faţă, insula Norfolk este locuită?… întrebă Hobbes.

Nu, răspunse tânărul. Nu-i picior de indigen… Totuşi, nişte naufragiaţi şi-ar fi putut căuta adăpost aici…

un om atras pe mal de apariţia hârcii?... Oare nu cumva omul acela făcea semn cu braţele, chemând în ajutor?... Era aproape cu neputinţă să îţi dai seama.

Şi dacă suni naufragiaţi, adăugă Wickley, n-ar fi cei de pe Wilhelmina...?

La bord! comandă Nat Gibson. Este foarte probabil ca bricul să se afle şi mâine în locul acesta, şi vom cerceta cu binoclurile tot ţărmul la lumea zilei.

Cei doi marinari începură să vâslească. în douăzeci de minute, barca se întoarse la James Cook. Apoi, întrucât continua să nu aibă încredere într-o parte din echipajul său, căpitanul avu grijă să urce barca pe punte. Domnul Hawkins se bucură ca un copil când văzu cât de rodnic fusese pescuitul şi, cum era interesat de ichtiologie, putu să studieze în voie bleniile, specie din care, până acum, nu ţinuse vreodată un exemplar în mâinile sale.

Nat Gibson îi povesti tatălui său ceea ce i se păruse că zărise în momentul în care se pregătea să se îndepărteze de bancurile de corali.

Căpitanul şi armatorul acordară o mare atenţie celor afirmate de tânăr.

E posibil ca pe-aici, prin apropiere, să se afle nişte pescari, remarcă Flig Balt, care lua şi el parte la discuţie.

Într-adevăr, răspunse armatorul, n-ar fi deloc de mirare în partea asta a anului...

— Ai văzut vreo ambarcaţiune în spatele recifului?... îşi întrebă căpitanul fiul.

Niciuna, tată.

Atunci, eu cred, interveni din nou şeful de echipaj, că domnul Nat s-a înşelat... Se lăsase, deja, noaptea... Deci, după părerea mea, căpitane, dacă se porneşte vântul, am face bine să ridicăm ancora.

Era de la sine înţeles ca Flig Balt, deja enervat de prezenţa la bord a domnului Hawkins şi a lui Nat Gibson, era cât se poate de îngrijorat de perspectiva îmbarcării la bord a altor noi pasageri. în aceste condiţii ar fi fost

constrâns să renunţe la planurile sale – ceea ce nu admitea cu nici un preţ. Complicii lui şi el erau ferm hotărâţi să pună mâna pe navă înainte de a ajunge în Noua Irlandă.

Totuşi, urmă căpitanul, dacă Nat nu s-a înşelat, clacă există nişte naufragiaţi pe coasta asta a insulei Norfolk – şi de ce n-ar fi cei de pe Wilhelmina?… —, atunci trebuie să îi salvăm… Consider că nu mi-aş face datoria mea de om şi de marinar dacă aş ridica ancora înainte de a mă asigura…

Dar, căpitane, insistă şeful de echipaj, poate că, vântul, un vânt prielnic, se va porni la noapte…

Se va porni sau nu, Balt, James Cook va rămâne ancorat aici, şi nu vom porni în larg înainte de a trimite o barcă în recunoaştere… Nu voi părăsi insula Norfolk decât după ce voi cerceta împrejurimile, adică East North Point, chiar dacă voi pierde o zi…

Ei bine, tată, eu am convingerea că ziua asta nu va fi pierdută…

Nu eşti de aceeaşi părere, Hawkins? întrebă căpitanul, întorcându-se spre armator.

Sunt absolut de acord, răspunse domnul Hawkins.

Când se întoarse la prova, Flig Balt îi povesti lui Vin Mod tot ceea ce fusese discutat şi tot ceea ce fusese hotărât. Marinarul nu se arătă mai mulţumit decât şeful de echipaj. La urma urmei, poate că lui Nat Gibson i se năzărise… Poate că nici un naufragiat de pe Wllhelmina nu se refugiase pe coasta Insulei Norfolk… Aveau să afle răspunsul la această întrebare în mai puţin de douăsprezece ore.

Noaptea era destul de întunecoasă, era lună nouă. O perdea de ceaţă acoperea constelaţiile. Totuşi, pământul se zărea confuz undeva, la vest, o masă ceva mai închisă la culoare, aproape de linia orizontului. Pe la ceasurile nouă, o briză uşoară făcu apa să clipocească în jurul bricului, iar acesta înaintă cu un sfert de cablu. Briza aceasta ar fi putut fi folosită pentru a porni spre nord, căci îşi schimbase direcţia dinspre sud-est. Dar căpitanul nu reveni asupra

hotărârii sale şi bricul râmase ancorat. Domnul Hawkins, domnul Gibson şi fiul lui se aflau la pupa. Deloc grăbiţi să se retragă în cabinele lor, se bucurau de răcoarea serii, după zăduful de peste zi. Or, era nouă şi douăzeci şi cinci când Nat Gibson, ridicându-se şi privind spre uscat, făcu câţiva paşi spre babord şi exclamă:

Un foc!... Se vede un foc...!

Un foc?... repetă neîncrezător armatorul.

Da, domnule Hawkins.

Şi în ce direcţie...?

În direcţia stâncii pe care mi s-a părut că văd un om...

Într-adevăr, declară căpitanul.

Acum vă daţi seama că nu mi s-a părut! strigă Nat Gibson.

Un foc ardea în partea aceea, un foc de vreascuri din care se înălţau flăcări mari şi trâmbe de fum gros.

Gibson, afirmă domnul Hawkins, sunt, desigur, nişte semnale...

Fără îndoială!... întări căpitanul. Pe insulă se află nişte naufragiaţi!

Naufragiaţi sau nu, dar, cu siguranţă, nişte fiinţe umane care îi cereau ajutorul. Şi cât de neliniştite trebuie să fi fost, temându-se că bricul a ridicat, deja, ancora!... Trebuia, aşadar, să-i liniştească, şi asta, numaidecât.

Nat, zise el, ia puşca şi răspunde-le.

Tânărul intră în ruf şi ieşi cu o carabină. Se auziră trei detunături al căror ecou se întoarse de pe ţărm pe James Cook. în acelaşi timp unul dintre marinari agită de trei ori un felinar mare înălţat în vârful catargului mizenei.

Nu le mai rămânea altceva de făcut decât să aştepte să se facă ziuă. Atunci, James Cook avea să intre în legătură cu cei de pe insula Norfolk.

VI.

CEI DOI FRAŢI în zori, o ceaţă destul de densă acoperea linia orizontului spre vest. Din litoralul Insulei Norfolk de-abia se putea desluşi perdeaua de stânci. Fără îndoială, pâcla avea să se risipească. Vârful Pitt Maunt-ului se înălţa

deasupra negurei, scăldat deja de razele soarelui. Mai mult, naufragiatul sau naufragiaţii nu aveau de ce să fie îngrijoraţi. Deşi bricul nu se zărea încă, nu auziseră şi nu văzuseră în timpul nopţii semnalele de răspuns?… Nava nu ridicase ancora şi, într-un ceas, barca sa avea să fie trimisă spre uscat.

De altfel, domnul Gibson prefera, nu fără motiv, ca înainte de a trimite o ambarcaţiune la apă, înălţimea să se desprindă din ceaţă. Acolo se aprinsese focul, acolo urmau să se arate cei care ceruseră ajutor bricului James Cook. Desigur, nu aveau nici măcar o pirogă, altfel ar fi venit de mult la bord.

Briza dinspre sud-est începuse să se înfiripe. Câţiva nori, alungiţi pe linia cerului şi a apei, arătau că vântul se va înteţi în cursul dimineţii. Fără motivul care îl reţinea la mal, domnul Gibson ar fi dat ordin pentru manevrele de plecare.

Puţin înainte de ora şapte, baza bancului de corali, de-a lungul căreia spumega resacul, se contură în ceaţă. Aburii se împrăştiară şi apăru marginea insulei. Nat Gibson, urcat pe ruf, cu binoclul la ochi, cercetă coasta. El fu primul care strigă:

E acolo… sau, mai degrabă,… sunt acolo…!

Mai mulţi oameni?… întrebă armatorul.

Doi, domnule Hawkins.

Acesta luă, la rândul lui, binoclul şi, tot la rândul lui, strigă:

Da, şi ne fac semne… fluturând o bucată de pânză!

Instrumentul trecu în mâinile căpitanului care constată prezenţa a două persoane în picioare pe ultimele stânci de la marginea insulei. Nu mai era nici urmă de ceaţă, aşa că-i puteai desluşi cu ochiul liber. Nu putea exista nici o umbră de îndoială, unul dintre ei era cel pe care îl zărise Nat Gibson în ajun.

Barca cea mare la apă! comandă căpitanul.

Şi, în acelaşi timp, la ordinul lui, Flig Balt înălţă pavilionul britanic lângă brigantină, ca răspuns la semnalele celor doi. O dată ambarcaţiunea coborâtă, căpitanul şi fiul lui luară

loc în ea, cel din urmă la cârmă. Patru marinari se aşezară la vâsle. Vin Mod se afla printre ei şi, în momentul în care sări în barcă, îi făcu şefului de echipaj un semn care îi trăda iritarea.

Barca se îndreptă spre bancul de corali. în ajun, în timp ce pescuia de-a lungul bancului, Nat Gibson remarcase o deschizătură îngustă care îţi permitea să te strecori dincolo de recif. Până la insulă mai rămânea o distanţă de doar şapte, opt ancabluri.

În mai puţin de un sfert de ceas, ambarcaţiunea ajunse în această trecătoare. Zăriră ultimele fuioare de fum ce se ridicau deasupra focului ce fusese păstrat aprins toată noaptea, lângă care stăteau doi oameni. Aflat în partea din faţă a bărcii, Vin Mod, nerăbdător, se întoarse să-i vadă, în aşa fel încât împiedică mişcarea vâslelor.

Vezi cum lopătezi, Mod! Fii atent, ce naiba! îi strigă căpitanul. O să ai timp să-ţi satisfaci curiozitatea când o să ajungem pe uscat.

Da… o să am timp! şopti marinarul care, de furie, şi-ar fi făcut vâsla surcele.

Trecătoarea cotea printre formaţiunile de coral de care ar fi fost periculos să te loveşti. Crestele acestea ascuţite, tăioase ca nişte lame de oţel, ar fi străpuns repede coca unei ambarcaţiuni. Aşa că domnul Gibson ordonă să se încetinească viteza. Reuşiră, de altfel, să se apropie fără nici o dificultate de mal. Oceanul care simţea briza dinspre larg, împingea barca. Un resac destul de puternic spumega la baza stâncilor.

Căpitanul şi fiul lui îi priviră pe cei doi. Mână în mână, nemişcaţi, tăcuţi, nu făceau nici un gest, nu scoteau nici un sunet. Atunci când barca se întoarse pentru a se lipi de mal, Vin Mod putu să-i studieze în voie.

Unul trebuie să fi avut treizeci şi cinci de ani, celălalt, în jur de treizeci. îmbrăcaţi în haine zdrenţuite, cu capetele descoperite, nimic nu arăta că ar fi fost marinari. Cam de aceeaşi talie, semănau destul de mult ca să îţi poţi da seama

că erau fraţi, blonzi, cu bărbile neîngrijite. In orice caz, nu erau polinezieni. Şi atunci, chiar înainte de debarcare, când căpitanul şi fiul lui stăteau încă pe banca clin spate, cel mai în vârstă dintre cei doi înainta spre mal şi, în engleză, clar cu accent străin, strigă:

Vă mulţumim că aţi venit în ajutorul nostru… vă mulţumim!

Cine sunteţi?… întrebă domnul Gibson, imediat ce acostară.

Olandezi.

Naufragiaţi…?

Naufragiaţi de pe goeleta Wilhelmina…

Singurii supravieţuitori…?

Singurii, sau, cel puţin, după naufragiu, singurii care am ajuns pe această coastă…

După cum lăsă fraza în suspensie, era limpede că omul acesta nu ştia dacă se afla pe un continent sau pe o insulă.

Grapina bărcii fu aruncată pe uscat şi, când unul dintre marinari o potrivi în crăpătura unei stânci, domnul Gibson şi însoţitorii săi debarcară.

Unde suntem?… întrebă cel mai în vârstă.

Pe insula Norfolk, răspunse căpitanul.

Naufragiaţii aflară atunci unde se găseau: o insulă izolată din partea de vest a Pacificului. Erau, de altfel, singurii din cei ce fuseseră la bordul goeletei olandeze.

La încercarea de a şti ce se întâmplase cu Wilhelmâna, dacă fuseseră distruse atât nava, cât şi bunurile aflate pe ea, cei doi nu reuşiră să dea un răspuns clar întrebărilor domnului Gibson. In ceea ce priveşte cauzele naufragiului, iată ce povestiră: Cu cincisprezece zile mai înainte, goeleta se ciocnise de un alt vapor în timpul nopţii – trebuie să se fi întâmplat la trei sau patru mile la est de Insula Norfolk.

Ieşind din cabina noastră, spuse cel mai mic dintre cei doi fraţi, am fost târâţi într-un vârtej. Noaptea era întunecoasă şi ceţoasă… Ne-am agăţat de o cuşcă de găini care, din fericire, trecea pe lângă noi. Trei ore mai târziu, curentul

ne-a dus la bancul de coral şi de acolo am ajuns la mal înot…

Aşadar, îi întrebă domnul Gibson, au trecut două săptămâni de când vă aflaţi pe insulă?

Două săptămâni.

Şi nu v-aţi întâlnit cu nimeni…?

Cu nimeni.

Şi, adăugă cel mic, suntem convinşi că nu există nici picior de om pe-aici sau, cel puţin, partea aceasta a litoralului nu este locuită.

Nu v-a trecut prin minte să pătrundeţi în interior?… interveni Nat Gibson.

Ba da, răspunse cel mai tânăr, dar trebuie să străbatem păduri aproape de nepătruns, cu riscul de a ne rătăci şi a muri de foame.

Şi, apoi, continuă celălalt, ce am fi rezolvat cu asta, de vreme ce, după cum ne-aţi spus, ne aflam pe o insulă pustie?… Era mult mai înţelept din partea noastră să rămânem pe mal… Dacă am fi plecat, ar fi însemnat să renunţăm la orice şansă de a fi zăriţi, dacă ar fi trecut vreun vapor, şi de a fi salvaţi, cum suntem acum…

Aţi avut dreptate.

Şi bricul acesta… ce navă este?… întrebă cel mai tânăr dintre fraţi.

Bricul englez James Cook.

Iar căpitanul lui…?

Sunt eu, răspunse domnul Gibson.

Ei bine, căpitane, spuse mezinul, strângându-i mâna, vedeţi ce bine am făcut că v-am aşteptat pe limba asta de pământ.

Dar cum aţi reuşit să vă asiguraţi hrana?… îi întrebă domnul Gibson.

Câteva rădăcini dezgropate ici, colo, câţiva muguri comestibili culeşi din vârful copacilor, măcriş, susai, ierburi marine, conuri de araucaria… Dacă am fi avut undiţe, sau,

dacă ne-am fi putut meşteri, n-ar fi fost greu să mâncăm peşte, căci este din belşug aici, printre stânci…

Şi focul?… întrebă Nat Gibson. Cum aţi reuşit să faceţi foc…?

În primele zile, răspunse cel mai tânăr, a trebuit să ne lipsim de foc… Nu aveam chibrituri sau, mai exact, chibriturile se udaseră şi nu mai aveam ce face cu ele… Din fericire, urcând spre munte, am dat peste o solfatară31 din care mai izbucnesc, încă, flăcări… Este înconjurată de straturi de sulf, ceea ce ne-a îngăduit să coacem rădăcinile şi legumele.

Şi aşa aţi trăit, reluă căpitanul, vreme de cincisprezece zile…?

Exact aşa, căpitane. Dar, trebuie să mărturisesc, eram din ce în ce mai slăbiţi, ajunsesem la capătul puterilor şi eram disperaţi când, întorcându-ne ieri de la solfatare, am zărit un vas ancorat la două mile de coastă.

Vântul se oprise, spuse domnul Gibson, şi, cum curentul ameninţa să ne târască spre sud-est, am fost obligat să arunc ancora.

Era deja târziu, reluă mezinul. Mai era doar un ceas până la apusul soarelui şi ne aflam la mai mult de o jumătate de leghe în interiorul insulei… După ce am alergat cât am putut de repede spre stânci, am zărit o barcă care se pregătea să se întoarcă la bric… Am strigat… Am cerut ajutor prin gesturi…

Eu eram în barca aceea, spuse atunci Nat Gibson şi, într-adevăr, mi s-a părut că văd un om – doar unul singur – pe stânca de colo, în momentul în care începea să se întunece…

Eu eram, zise mezinul. Ajunsesem înaintea fratelui meu şi cât de dezamăgit am fost când barca s-a îndepărtat fără să fiu a văzut! Am crezut că nu mai aveam nici o şansă! începuse să adie briza. Bricul nu avea să pornească spre larg în timpul nopţii? A doua zi nu avea să fie, deja, departe de insulă?

Bieţii de voi! şopti domnul Gibson.

Coasta fusese acoperită de întuneric, căpitane… Vasul nu se mai vedea… Orele se scurgeau… Atunci ne-a venit ideea să aprindem un foc pe mal… Ierburi uscate, vreascuri, am adus cu braţele, şi cărbuni aprinşi din vatra pe care o aveam pe plajă… Curând, se iscă o vâlvătaie puternică… Dacă vasul nu ridicase ancora, oamenii de cart nu puteau să nu vadă flăcările!… Ah! Ce bucuroşi am fost când, pe la zece, am auzit cele trei împuşcături! Un felinar strălucea în direcţia bricului!… Fuseserăm văzuţi!… Acum eram siguri că vaporul avea să aştepte să se facă ziuă înainte de a porni la drum şi că vom fi luaţi de aici în zori… Da, era timpul, căpitane. Da!… Era timpul şi, cum v-am spus când aţi venit la noi, repet: Mulţumesc!… Mulţumesc…!

În mod evident, naufragiaţii ajunseseră la capătul puterilor: alimentaţie insuficientă, epuizare fizică, piele şi os sub zdrenţele ce de-abia dacă îi acopereau. Se înţelege, aşadar, cât de nerăbdători erau să ajungă la bordul lui James Cook.

Îmbarcaţi-vă, spuse domnul Gibson. Aveţi nevoie de hrană şi de îmbrăcăminte… Apoi, vom vedea ce putem face.

Imediat ce domnul Gibson, fiul acestuia şi cei doi fraţi luară loc în partea din spate a bărcii, grapina fu ridicată, iar barca se îndreptă spre trecătoare. Ascultându-i, domnul Gibson îşi dăduse seama, după modul în care se exprimau, că aceşti doi oameni erau superiori clasei din rândurile căreia se recrutau în mod obişnuit marinarii. Totuşi, considerase că trebuie să aştepte până când vor fi în prezenţa domnului Hawkins pentru a se informa asupra situaţiei lor.

În ceea ce-1 privea, spre marea lui neplăcere, Vin Mod remarcase şi el că nu era, deloc, vorba despre acei marinari gata de orice, cum erau Len Cannon şi camarazii lui din Dunedin, şi nici măcar despre acei aventurieri pe care îi întâlneşti, şi încă prea des, în părţile acestea ale Pacificului. Cei doi fraţi nu făceau cu siguranţă parte din echipajul

goeletei. Erau, aşadar, pasageri şi, foarte probabil, singurii care scăpaseră teferi şi nevătămaţi din această ciocnire. Aşa că Vin Mod se întorcea şi mai enervat la gândul că planurile sale nu puteau fi puse în aplicare. Barca acostă. Domnul Gibson, fiul acestuia şi cei doi naufragiaţi urcară pe punte. Ultimii fură prezentaţi de îndată domnului Hawkins, care nu îşi ascunse emoţia văzând în ce stare deplorabilă se aflau.

După ce dădu mâna cu ei, le spuse:

Fiţi bineveniţi, prieteni!

Cei doi fraţi, nu mai puţin impresionaţi, vrură să îngenuncheze în faţa lui. Ii opri, zicându-le:

Nu!... Nu!... Suntem prea fericiţi...

Omul acesta atât de cumsecade nu îşi găsea cuvintele şi nu putu decât să îl aprobe pe Nat Gibson care strigă:

La masă!... La masă!... Sunt morţi de foame!

Cei doi fraţi fură conduşi în careu, unde se servea micul dejun şi unde putură să-şi refacă forţele după cincisprezece zile lungi de privaţiuni şi de suferinţă. Atunci, domnul Gibson le puse la dispoziţie una dintre cabinele laterale unde erau depozitate hainele de schimb ale echipajului. Apoi, după ce se îmbrăcară, din cap până în picioare, se întoarseră la pupa şi acolo, în prezenţa domnului Hawkins, a căpitanului şi a fiului acestuia, îşi spuseră povestea lor.

Oamenii aceştia erau olandezi, originari din Groning. Se numeau Karl şi Pieter Kip, cel mare, ofiţer în marina comercială a Ţării de Jos, făcuse deja numeroase călătorii în calitate de locotenent, apoi de secund. Pieter, mezinul, era asociat al unei firme din Amboine, una dintre insulele din Moluques, reprezentant al casei Kip din Groning. Casa aceasta se ocupa de comerţul cu „ridicata”, dar şi de „mic gros”, în ceea ce priveşte produsele din acest arhipelag ce aparţine Olandei, în special nucuşoara şi cuişoarele, aflate din belşug în colonie. Dacă respectiva casă nu se număra printre cele mai importante din oraş, patronul ei, cel puţin, se bucura în lumea comercială de o reputaţie excelentă.

Domnul Kip tatăl, văduv de câţiva ani, murise cu cinci luni în urmă. Fusese o lovitură grea pentru afacerile casei şi a fost nevoie să se ia măsuri pentru a împiedica o lichidare care s-ar fi făcut în condiţii dezavantajoase.

Karl Kip avea atunci treizeci şi cinci de ani. Bun marinar, pe cale să ajungă căpitan, aştepta să preia comanda unei nave, iar lucrul acesta urma să se întâmple curând. înzestrat, poate, cu o inteligenţă mai puţin ascuţită decât aceea a fratelui său, mai puţin om de afaceri, mai puţin potrivit pentru a prelua conducerea unei case de comerţ, îl depăşea pe acesta în ceea ce priveşte voinţa şi energia, ca şi în ceea ce priveşte forţa şi rezistenţa fizică. Cea mai mare supărare a lui era că situaţia financiară a casei Kip nu-i permisese niciodată să aibă un vapor al lui. Karl Kip ar fi făcut atunci navigaţie de cursă lungă pe cont propriu. Dar ar fi fost imposibil să retragă ceva din fondurile destinate afacerilor, aşa că dorinţa fiului mai mare nu se putuse realiza.

Karl şi Pieter erau strâns legaţi, nici un dezacord nu îi putuse îndepărta vreodată unul de celălalt, fiind mai mult prieteni, decât fraţi. între ei, nici o umbră, nici un nor, nici o invidie, nici o rivalitate. Fiecare se menţinuse în sfera lui. Unul cu călătoriile îndepărtate, cu emoţiile, cu primejdiile mării, celălalt, cu munca la firma din Amboine şi relaţiile cu cea din Groning. Familia pe care o aveau le era de ajuns. Nu încercaseră niciodată să-şi întemeieze o a doua familie, să-şi creeze noi legături care, poate, i-ar fi despărţit. Era deja prea mult că tatăl se afla în Olanda, Karl pe ocean, Pieter în Moluques. In ceea ce-1 priveşte pe acesta din urmă, inteligent, cu simţul comerţului, se consacrase trup şi suflet afacerilor. Asociatul lui, olandez ca şi el, îşi dădea toată silinţa să le dezvolte. Fără a-şi pierde speranţa de a spori influenţa casei Kip, nu-şi cruţa nici timpul, nici energia.

I>a moartea domnului Kip, Karl se afla într-un port din Amboine, la bordul unei corăbii olandeze, cu trei catarge,

din Rotterdam, pe care îndeplinea funcţia de secund. Cei doi fraţi se simţiră puternic atinşi de această lovitură dureroasă care le răpea un tată pentru care nutriseră o afecţiune profundă. Şi nici măcar nu fuseseră lângă el pentru a-i asculta ultimele cuvinte, ultimul suspin.

Atunci, luară următoarea hotărâre: Pieter se va despărţi de asociatul său din Amboine şi se va întoarce la Groning pentru a conduce casa ce aparţinuse tatălui lor.

Or, tocmai atunci, corabia cu trei catarge Maximus, cu care venise în Moloques Karl Kip, navă deja învechită, în stare proastă, fu declarată improprie pentru călătoria de întoarcere. Pusă la grea încercare de vremea proastă în timpul călătoriei sale între Olanda şi Insule, era de-acum, bună de pus pe foc. Aşa că marinarii, ofiţerii şi căpitanul urmau să fie repatriaţi în Europa pe socoteala casei Hoppers clin Rotterdam căreia îi aparţinea. Or, repatrierea aceasta avea să se facă, fără îndoială, după o şedere destul de îndelungată la Amboine, dacă trebuia ca echipajul să aştepte până când să poată fi îmbarcat pe un vas cu destinaţia Europa, iar cei doi fraţi se grăbeau să ajungă la Groning. Karl şi Pieter Kip deciseră atunci să călătorească cu primul vapor gata de plecare, fie din Amboine, fie clin Ceram, fie din Ternate, alte insule din arhipelagul Moluques.

La vremea aceea, sosi goeleta Wilhelmina, din Rotterdam, a cărei oprire avea să fie de scurtă durată. Era o navă de cinci sute de tone, care avea să se întoarcă în portul de ataş făcând escală la Wellington de unde comandantul ei, căpitanul Roebok va ridica pânzele pentru a ajunge în Atlantic, depăşind capul Horn. Dacă locul de secund ar fi fost vacant, fără îndoială că Karl Kip l-ar fi obţinut. Dar echipajul era complet şi niciunul dintre membrii personalului de pe Maximus nu putu să se angajeze. întrucât nu vroia să scape aceasta ocazie, Karl Kip reţinu o cabină de pasager pe Wilhelmina.

Goeleta porni în larg pe 23 septembrie. Echipajul ei era alcătuit clin căpitan, domnul Roebok, secund, Stourn, doi şefi de echipaj şi zece marinari. Călătoria decurse în condiţii extrem de favorabile pe parcursul de pe Marea Arafura atât de strâns înconjurată de coasta septentrională32 a Australiei, coasta Meridională a Noii Guinee şi grupul de insule ce fac parte din Arhipelagul Sondei la vest, care o apără de furtunile din Oceanul Indian. La est, nu oferă altă ieşire decât strâmtoarea Torres ce se termină cu capul York.

La intrarea în strâmtoare, nava se întâlni cu vânturi potrivnice care o întârziară câteva zile. De-abia pe 6 octombrie reuşi să se desprindă de numeroasele recifuri şi să iasă în larg, în Marea de Coral. în faţa Wiihelminei se deschise, atunci, imensul Pacific, până la capul Horn la care urma să ajungă după o scurtă oprire la Wellington, în Noua Zeelandă. Drumul era lung, dar fraţii Kip nu avuseseră de ales.

În noaptea de 19 spre 20 octombrie, totul mergea bine la bord, cartul de la prova era asigurat, când se produse un accident înfricoşător care, chiar şi cu cele mai severe măsuri de prevedere, nu ar fi putut fi evitat. O ceaţă grea, deosebit de întunecoasă, acoperise marea, absolut liniştita, aşa cum este aproape întotdeauna în aceste condiţii atmosferice. Wilhelmina avea luminile regulamentare, verde la tribord, roşu la babord. Din păcate nu puteau fi văzute prin pâcla deasă, nici măcar de la distanţa de o jumătate de ancablură. Brusc, fără să se audă urletul vreunei sirene, înainte ca felinarul de poziţie să fi fost ridicat, goeleta fu lovită în lof33, la babord, la înălţimea rufului echipajului. O izbitură cumplită provocă prăbuşirea imediată a catargului cel mare şi a catargului mizenei.

În momentul în care Karl şi Pieter Kip se năpustiră afară din dunetă34 văzură doar o siluetă uriaşă, învăluită în fum şi aburi, trecând şuierând pe lângă ei, ca o bombă, după ce tăiase în două Wilhelmina.

Timp de o jumătate de secundă, în dreptul straiului35 mare al acelui vapor se zări o flacără albă. Vasul care-i lovise era un steamer, dar asta era tot ceea ce se puteau şti despre el.

Wilhelmina, cu pupa într-o parte, cu prora în cealaltă, se scufundă numaidecât. Cei doi pasageri nici măcar nu mai avură vreme să se alăture echipajului. De-abia dacă văzură câţiva marinari agăţaţi de greement36. Nu se mai puteau folosi de bărci, acestea erau deja acoperite de apă. Cât despre căpitan şi secund, fără îndoială că aceştia nu putuseră ieşi din cabină.

Cei doi fraţi, pe jumătate dezbrăcaţi, erau deja până la brâu în apă. Simţeau cum dispare în valuri şi ceea ce mai rămăsese din Wilhelmina şi cum sunt târâţi de vârtejul iscat în jurul navei. Mai aveau puţin şi aveau să fie înghiţiţi de adâncuri.

Să nu ne despărţim!… strigă Pieter.

I>as-pe mine! răspunse Karl.

Cei doi erau buni înotători. Dar, se aflau, oare, aproape de uscat…?

Karl şi Pieter Kip crezură că le-a sunat ceasul. Oceanul era cufundat într-o beznă adâncă. Nici un zgomot de motor, nici un şuierat de aburi nu indica prezenţa celeilalte nave care să fi rămas la locul accidentului. In jur, nimic de care să se agaţe.

Vreme de o jumătate de ceas se susţinură reciproc, cel mare încurajându-1 pe mezin, prinzându-1 de braţ atunci când îl lăsau puterile. Dar se apropia clipa în care n-aveau cum să mai reziste… Atunci, după o ultimă îmbrăţişare, după un ultim rămas bun, vor pieri, acoperiţi de valuri. Era în jur de ora trei când Karl Kip reuşi, în sfârşit, să înşface un obiect ce plutea în jurul lor. Era una dintre cuştile de găini de pe Wilhelmina de care se prinseră cu ultimele puteri.

Lumina zorilor străpunse în cele din urmă perdeaua gălbuie de ceaţă, negura se risipi şi valurile începură să

clipocească însufleţite de briza dimineţii. Karl Kip îşi plimbă privirile de jur împrejur. In est, oceanul pustiu. în vest, uscatul…

Nu erau mai mult de trei mile până la ţărm. Curenţii şi vântul băteau într-acolo. Era convins că putea să ajungă pe mal, dacă hula nu devenea prea puternică. Oricărui continent sau oricărei insule i-ar fi aparţinut, coasta aceasta însemna pentru naufragiaţi salvarea. Litoralul care se întindea spre vest era dominat de un pisc aurit de primele raze ale soarelui.

— Acolo!… Acolo!… strigă Karl Kip.

Acolo, într-adevăr, căci, în larg, în zadar ar fi căutat o pânză sau luminile unei nave. Wilhelmina dispăruse fără urmă. Nici steamer-ul nu se mai zărea. Soarta lui fusese, însă, cu siguranţă, mult mai fericită: supravieţuise coliziunii şi îşi continuase drumul. Ridicându-se pe jumătate, Karl Kip nu văzu nici resturile cocăi, nici resturile catargelor. suprafaţa apei plutea doar cuşca de găini de care se agăţaseră. Epuizat, cu muşchii înţepeniţi, Pieter s-ar fi dus la fund, dacă fratele său nu i-ar fi ţinut capul la suprafaţă. Karl înota cu energia disperării, împingând cuşca spre un grup de recifuri de a cărui linie neregulată se spărgeau valurile înspumate.

Această primă porţiune a inelului de corali se întindea chiar în faţa coastei. Le-a trebuit un ceas ca să ajungă până acolo. întrucât coasta era bătută de hulă, era greu să te apropii de ea. Naufragiaţii se strecurară printr-o trecătoare îngustă şi puţin după ora şapte reuşiră să se caţăre pe limba de pământ de unde aveau să fie culeşi de barca de pe James Cook.

Pe această insulă necunoscută, nelocuită cei doi fraţi aveau să petreacă două săptămâni înfiorătoare, în cea mai cruntă mizerie, aproape dezbrăcaţi şi lipsiţi de orice unealtă, instrument ori ustensilă.

Aceasta a fost povestea pe care o depănă Pieter Kip, în vreme ce fratele lui, ascultând în tăcere, se mărgini să o

confirme prin gesturi.

Impresia produsă de povestea naufragiaţilor era întru totul în favoarea lor. Fireşte, nimeni nu se gândi să-i pună la îndoială veracitatea. Mânuiau limba engleză cu o uşurinţă care dovedea o pregătire şi o educaţie peste medie. Atitudinea lor nu era deloc aceea a acelor aventurieri care mişună prin aceste locuri. Aşa că domnul Hawkins nu-şi ascunse mulţumirea.

Prieteni, le spuse el, iată-vă la bordul lui James Cook şi veţi rămâne aici…

Vă mulţumim, domnule, răspunse Pieter Kip.

Dar nu vă va duce în Europa… adăugă armatorul.

Nu contează, spuse Karl Kip. Am părăsit, în sfârşit, insula Norfolk unde eram lipsiţi de mijloace de trai şi nu cerem mai mult.

Oriunde am debarca, interveni Pieter Kip, vom găsi posibilitatea de a ne repatria…

Iar eu vă voi ajuta, zise domnul Gibson.

Ce destinaţie are James Cook? întrebă Karl Kip.

Port Praslin, în Noua Irlandă, răspunse căpitanul.

Va trebui să rămână o vreme acolo…?

Cam trei săptămâni.

După care se va întoarce în Noua Zeelandă…?

Nu, în Tasmania… la Hobart Town, portul său de ataş.

Ei bine, căpitane, declară Karl Kip, ne va fi la fel de uşor să călătorim pe un vas care pleacă din Hobart Town, ca şi din Auckland sau Wellington…

Bineînţeles, îl aprobă domnul Hawkins, şi dacă vă veţi îmbarca pe un steamer care se va întoarce în Europa prin canalul de Suez, călătoria voastră va fi mai scurtă.

Ar fi de dorit, spuse Karl Kip.

În orice caz, domnule Hawkins, şi dumneavoastră, căpitane, numai dacă vreţi să ne acceptaţi ca pasageri…

Nu ca pasageri, ci ca oaspeţi, declară domnul Hawkins, şi suntem fericiţi să vă găzduim pe James Cook.

Îşi strânseră din nou mâinile. După care cei doi fraţi se retraseră în cabina lor pentru a se odihni puţin, căci vegheaseră toată noaptea lângă focul de pe plajă. In vremea asta, briza uşoară care risipise ceaţa începu să bată mai tare. Domnul Gibson dădu ordin ca bricul să se pregătească de plecare. Pânzele, care rămăseseră în strângătoarele lor, au fost legate de mură38. Ancora a fost virată la cabestan39 şi bricul, cu odgoanele lăsate libere, o porni în direcţia nord-nord-vest. Două ceasuri mai târziu, creasta de pe insula Norfolk dispăruse şi James Cook cârmea spre nord-est, pentru a ajunge la ţărmul Noii Caledonii, la marginea Mării de Coral.

VII.

MAREA DE CORAL.

Aproximativ o mie de mile despart Insula Norfolk de Noua Irlandă. După ce avea să parcurgă primele cinci sute, James Cook urma să atingă Noua Caledonie, colonie franceză întregită de micul grup de insule Loyalty spre est.

Nu aţi uitat, desigur, ce impresie-i lăsaseră Karl şi Pieter lui Vin Mod. Era limpede ca lumina zilei ca nu ar fi acceptat în vecii vecilor să contribuie la realizarea planurilor lui. Aşa că vă puteţi da seama cam ce discutară Flig Balt şi Vin Mod, împreună cu I>en Cannon.

Referitor la fraţii Kip, opinia şefului de echipaj era că, dacă avea să fie cazul, urmau să împărtăşească soarta armatorului şi a căpitanului.

Călătoria continuă în condiţii excelente. Vânt favorabil în timpul zilei, liniştindu-se o dată cu lăsarea serii. Nopţile erau atât de frumoase şi răcoroase, după zăpuşeala din timpul zilei, din ce în ce mai apăsătoare pe măsură ce bricul se apropia de Tropicul Capricornului.

Ajunseră la Tropic în după-amiaza zilei de 7 noiembrie. Aproape imediat zăriră Insula Pinilor şi înălţimile Noii Caledonii.

A doua zi, pe 8, dacă partea sudică a Noii Caledonii se mai desfăşura încă în faţa ochilor lor, ultimele recifuri care se

întind cam o sută de leghe spre nord rămaseră în urmă după prânz şi James.

Manevră prin care se întinde spre proră colţul de jos al unei vele. (N.tr.)

Troliu cu un ax de rotaţie vertical, folosit la ancorarea navelor. (N.tr.)

Cook plutea cu toate pânzele sus pe Marea de Coral. In nu mai mult de zece zile, bricul putea străbate distanţa de nouă sute de mile dintre Noua Caledonie şi Noua Irlandă.

În după-amiaza zilei de 9 noiembrie, Nat Gibson, aplecat peste suprafaţa netedă a apei, la prora, îl chemă pe căpitan şi îi arătă o siluetă întunecată, la două mile de babord.

Tată, să fie o stâncă submarină…?

Nu cred, răspunse domnul Gibson. Am făcut toate calculele la prânz, sunt sigur de poziţia mea…

După ce cercetă silueta aceea cu binoclul, căpitanul spuse şovăitor:

Nu-mi dau bine seama…

Lângă ei veniră şi cei doi fraţi, împreună cu domnul Hawkins. Scrutară intens forma aceea neregulată, care putea fi luată drept o stâncă de corali.

Nu, zise Karl Kip, după ce se servi de binoclu, nu este o stâncă de corali…

Pare că pluteşte şi se ridică deasupra valurilor, aprecie domnul Hawkins.

Şi, într-adevăr, obiectul în discuţie nu era imobil, se legăna, mişcat de hulă.

Şi, în plus, observă Karl Kip, valurile nu se izbesc de marginile lui.

S-ar spune, chiar, că deviază! constată Nat Gibson.

Căpitanul strigă, atunci, spre Hobbes care era la cârmă:

Cârmeşte uşor în direcţia vântului, în aşa fel încât să ne putem apropia…

Da, căpitane, răspunse marinarul, învârtind timona.

Zece minute mai târziu, bricul era destul de aproape pentru ca cel mai mare dintre fraţii Kip să poată remarca:

Este o epavă…

Da… o epavă, afirmă domnul Gibson.

Nici o îndoială, era carcasa unei nave care plutea la travers de James Cook.

Să fie ce a mai rămas din Wilhelmina?… întrebă domnul Hawkins.

Nu era deloc imposibil, în fond. La douăzeci de zile după coliziune, n-ar fi fost de mirare ca resturile corăbiei cu trei catarge să fi fost târâte până aici.

Căpitane, spuse atunci Pieter Kip, permite-ne să vizităm această epavă… Dacă este a Wilhelmineit s-ar putea să găsim câteva obiecte…

Şi, adăugă domnul Hawkins, cine ştie dacă nu există supravieţuitori, pe care i-am putea salva…

Nu mai trebuia insistat şi se dădu comanda de a aşeza nava în bătaia vântului pentru a putea executa manevrele de oprire la două, trei lungimi de cablu de epavă. Cu pânzele întinse, cu „rândunica” deja fluturând, bricul înaintă cu viteză câteva minute. Şi, atunci, Karl Kip strigă:

Da, este într-adevăr Wilhemina… sunt resturile părţii din spate şi ale dunetei…

Flig Balt şi Vin Mod, unul lângă celălalt, şuşoteau.

Asta ne-ar mai lipsi, să mai îmbarcăm încă unul sau doi…

Şeful de echipaj se mulţumi să dea din umeri. Era greu de crezut ca mai existau naufragiaţi pe epavă. De fapt, nu se zărea nici ţipenie de om. Dacă ar mai fi fost câţiva oameni, chiar clacă ar fi fost mai mult morţi decât vii, după atâtea zile de suferinţă, tot s-ar fi arătat, ar fi făcut de multă vreme semne bricului, ori… nimeni nu apăruse.

Barca la apă! ordonă domnul Gibson, întorcându-se spre Flig Balt.

Ambarcaţiunea fu numaidecât desprinsă din lăcaşul ei. Trei marinari se aşezară la vâsle, Vin Mod, Wickley şi Hobbes. Nat Gibson îi îmbarcă pe cei doi fraţi şi Karl Kip se postă la cârmă.

Era, într-adevăr, partea din spate a Wilhelminei, a cărei dunetă rezistase abordajului şi plutea la suprafaţă. Toată partea din faţă lipsea, scufundându-se, probabil, sub povara încărcăturii dacă, nu cumva, curenţii o târâseră 111 larg. Musul Jim, trimis în vârful catargului, strigă că nu zăreşte nici o epavă pe suprafaţa oceanului.

Pe placa din spate, încă intactă, se citeau aceste două nume: Wilhelmina – Rottevclam.

Barca acostă. Duneta, puternic înclinată spre partea stângă, plutea deasupra acelei părţi a calei rezervate cambuzei, aflate în întregime sub apă. Din artimon40, care traversa careul, mai rămăsese doar un ciot de două, trei picioare, retezat la înălţimea tacheţilor41, de care spânzurau câteva capete de lungă42. Nu mai rămăsese nimic din ghiu43, care fusese smuls în timpul ciocnirii. De altfel, le-ar fi fost uşor să pătrundă în interiorul dunetei. Uşa era spartă şi hula o împingea spre înăuntru.

Nu aveau, aşadar, altceva de făcut decât să urce pe epavă, să viziteze cabinele din careu, între altele, şi pe aceea a celor doi fraţi, aflată mai la adăpost. In ceea ce priveşte cabina căpitanului şi cabina secundului, acestea fuseseră complet distruse. Karl Kip potrivi barca de-a lungul epavei, în aşa fel încât să poată debarca, şi Vin Mod răsuci parâma de legătură, prinzând-o de una dintre barele verticale ale bastingajului.

Apele oceanului, destul de liniştite în momentul acela, nu scăldau careul, ci înaintau şi apoi se retrăgeau undeva la capătul punţii. Uneori, tangajul lăsa să se vadă cala, golită de tot ceea ce se aflase în ea. Karl şi Pieter Kip, Nat Gibson şi Vin Mod lăsară ambarcaţiunea în grija marinarilor şi pătrunseră în interiorul careului. în primul rând, se impunea să cerceteze dacă mai exista vreun supravieţuitor pe Wilhelmina. Nici vii, nici morţi pe epavă. Căpitanul şi secundul reuşiseră, oare, să iasă din cabinele lor? Nu aveau să afle niciodată, fără nici o îndoială, tot aşa cum nu aveau să ştie în veci clacă partea din faţă a navei se putuse

menţine, cumva, la suprafaţa oceanului, cu o parte a echipajului.

Catargul de la pupa. (N.tr.)

Tachetul este suportul de care se leagă, în general, parâmele simple. (N.tr.)

Parâmă, frânghie pentru ridicarea velei de catarg. (N.tr.)

Suport de lemn fixat aproape de baza catargului, pe care se leagă marginea de jos a velei. (N.tr.)

Cei doi fraţi, Nat Gibson şi Vin Mod vizitară careul, mergând prin apa care le ajungea până la genunchi. In cabina lor, Karl şi Pieter Kip găsiră câteva obiecte, mai mult sau mai puţin deteriorate, veşminte, lenjerie, ustensile de toaletă, două perechi de pantofi.

Aifi fost foarte bine dacă cei doi fraţi ar fi izbutit să descopere actele pe care le luaseră cu ei, în special hârtiile referitoare la agenţia clin Amboine şi la firma clin Gorningue. Dispariţia lor era de natură să împiedice bunul mers al afacerilor. Dar nu dădură de urma lor, fuseseră, cu siguranţă, măturate ele valurile furioase ce năvăliseră în cabină. Aceeaşi soartă o avusese şi suma de o mie de piaştri aparţinând lui Pieter Kip: micul scrin în care se aflau aceşti bani fusese spart în timpul ciocnirii.

Nimic… nimic! spuse el.

În timp ce cercetau careul, Vin Mod – aşa cum era de aşteptat – călăuzit de instinctul lui de hoţ, scotocea prin toate colţurile şi, fără să fie zărit, pătrunse şi în cabina celor doi fraţi. Şi, într-un sertar aflat sub rama oglinzii, descoperi un obiect care scăpase căutărilor lui Karl şi Pieter Kip.

Era un pumnal de fabricaţie malaieză, unul dintre acele „kriss-uri” cu dinţi ca de fierăstrău care alunecase în crăpătura dintre două scânduri desprinse. Arma aceasta, destul de obişnuită la indigenii de pe malurile Pacificului nu era de mare preţ şi ar fi putut folosi doar pentru a completa panoplia unui amator, însuşindu-şi această armă, Vin Mod acţiona, oare, împins de un gând ascuns?… în orice caz, înşfaca pumnalul, îl piti sub cămaşă, fără să fie văzut, cu

intenţia de a-1 ascunde în sacul lui, de îndată ce se va întoarce la bordul bricului.

Bricul staţiona la travers de epavă şi curenţii începeau să-1 îndepărteze. Briza se intensificase, hula se accentua, era timpul să se întoarcă pe James Cook. De mai multe ori, vocea şefului de echipaj se făcu auzită, zorindu-i pe cei clin barcă.

Ni se comandă să ne întoarcem, zise Nat Gibson şi, întrucât am luat tot ceea ce era de luat…

Să mergem… încuviinţă Karl Kip.

Biata Wilhelmina, murmură Pieter Kip.

Dezlegară odgonul şi barca se desprinse de epavă. De data asta, Nat Gibson se aşeză la cârmă, în vreme ce Karl şi Pieter Kip, întorşi cu spatele, priveau încă rămăşiţele Wilhelminei.

De îndată ce ambarcaţiunea fu ridicată pe punte şi aşezată clin nou la locul său, bricul, cu pânzele în bătaia unui vânt prielnic, o porni cu toată viteza spre nord-vest. Timp de cinci zile navigară fără nici un incident şi, în dimineaţa zilei de 14, omul de cart semnală primele înălţimi ale Noii Guinee.

A doua zi, pe 15 noiembrie, James Cook nu reuşi să parcurgă mai mult de treizeci de mile în drumul lui spre vest. Vântul se domolise la scăpătatul soarelui. Urmă o noapte calmă şi caldă pe care atât pasagerii cât şi echipajul o petrecură pe punte. Să dormi în cabinele încinse, chiar şi numai un ceas, ar fi fost cu neputinţă. Mai mult, vaporul se afla în acel moment într-o zonă periculoasă şi trebuiau să fie în permanenţă cu ochii în patru.

Domnul Gibson înălţase în partea din faţă a rufului un cort fixat de bare de-a lungul suprafeţei netede. I.a adăpostul cortului acesta se servea masa, şi era mult mai plăcut decât în interiorul careului.

A doua zi, vântul care se înteţise în zori, se opri brusc. Apa căpătă un aspect uleios. Cum norii se împrăştiaseră, era de aşteptat ca temperatura să urce, întrucât se aflau la doar

zece grade de ecuator, iar luna noiembrie corespundea lunii septembrie din emisfera septentrională. Puţin înainte de prânz, omul de cart semnală o pirogă la travers de insula Entrecasteux, aflată în momentul acela la babord. Ambarcaţiunea venea, probabil, de pe uscat, după ce ocolise capul sudic al insulei şi se îndrepta spre James Cook, imobilizat clin cauza absenţei vântului. De îndată ce zări piroga, Karl Kip îi spuse domnului Hawkins:

Sau mă înşel eu, sau piroga aceea încearcă să ne acosteze.

Sunt de aceeaşi părere, îl aprobă armatorul.

Domnul Gibson, fiul lui şi Pieter Kip se aşezară în partea din faţă. Piroga, confecţionată clin scoarţă de copac, era de mici dimensiuni.

Piroga, confecţionată din scoarţă de copac. era de mici dimensiuni.

Se deplasa cu ajutorul pa ga iei. Se deplasa cu ajutorul pagaiei44, mânuite fără mare grabă, printre stâncile care se întind la sud-est de insula Entrecasteux. De îndată ce o observă prin binoclu, domnul Gibson declară:

Sunt doar doi oameni în ea.

Doi oameni?… repetă domnul Hawkins. Ei bine, dacă intenţia lor este de a urca la bord, nu văd de ce nu i-am primi… Nu văd nici un pericol…

Şi aş fi curios, adăugă Nat Gibson, să văd mai de aproape cum arată un papuaş…

Să-i lăsăm să se apropie, spuse căpitanul. In zece minute piroga va fi bord la bord cu noi şi vom afla ce vor indigenii aceştia.

Piroga înainta spre bric, împinsă de pagaia dublă ale cărei palete se ridicau şi se coborau cu o regularitate mecanică. Atunci când ajunse la doar cincizeci de picioare de James Cook, unul dintre indigeni se îndreptă din spate şi strigă:

Ebura… ebura!

Căpitanul, aplecat peste bastingaj, se întoarse spre ceilalţi şi spuse:

Este un cuvânt care înseamnă „păsări” în limba băştinaşilor din Noua Irlandă, şi presupun că papuaşii din Noua Guinee îi dau acelaşi înţeles.

Domnul Gibson nu se înşela. Sălbaticul ţinea în mâna dreaptă o pasăre care merita, fără îndoială, să figureze într-o colecţie ornitologică.

Era, într-adevăr, pasărea-paradisului, un exemplar din specia manucozilor, cum se va vedea în curând, o pasărea-paradisului regală, cu penajul roşu brun mătăsos, cu gâtul de o nuanţă în portocaliu, cu o pată neagră la coada ochiului, cu gâtul de o nuanţă castaniu-aurie, străbătut de o dungă cafenie şi de o dungă de un verde metalic, cu restul corpului de un alb imaculat, împodobit cu pene de altă culoare în părţi, unele roşii, altele galbene. Păsările acestea, de o lungime de aproximativ şase picioare, sunt dintre cele mai ciudate, dintre cele mai interesante de pe meleagurile

44 Vâslă scurtă, nefixata în turcheţi. (N.tr.) papuaşilor. Se spune că nu se aşează nicăieri, băştinaşii nu le-au putut descoperi vreodată cuibul, deşi sunt extrem de numeroase.

Pe legea mea, spuse domnul Hawkins, nu mi-ar părea de loc râu să-mi procur şi eu o pasăre-paradis despre care Gibson mi-a vorbit de atâtea ori…

Nu va fi deloc greu, îi răspunse Pieter Kip, căci sălbaticul acesta vine, cu siguranţă, să o schimbe…

Să urce la bord, ordonă căpitanul.

Unul dintre marinari aruncă scara de frânghie. Piroga acostă şi indigenul, cu pasărea în mână, sări sprinten pe punte, repetând:

Ebura… ebura…

Tovarăşul său rămase în pirogă, prinsă de un tachet, şi nu încetă să cerceteze cu atenţie bricul, fără să răspundă semnelor pe care i le făceau marinarii.

Băştinaşul care urcase la bord prezenta toate caracteristicile papuaşilor malaiezieni care locuiesc pe litoralul Noii Guinee: înălţimea medie, trupul îndesat,

constituţia viguroasă, nasul borcănat şi turtit, gura mare cu buze groase, părul aspru, cu firul drept, pielea întunecată de un galben murdar, fizionomie dură, dar nu lipsită de inteligenţă şi chiar de perfidie.

Omul acesta, după părerea domnului Gibson, trebuia să fie o căpetenie, un şef de trib. In jur de cincizeci de ani, aproape gol, singurele lui veşminte erau o piele de cangur în jurul mijlocului şi bucată de scoarţă de copac pe umăr. Cum domnul Hawkins nu îşi putuse reţine un gest de admiraţie la vederea păsării, indigenul se adresă mai întâi lui. După ce ridică pasârea-paradis la înălţimea capului său, o legănă şi o întoarse pentru a o arăta din toate părţile.

Domnul Hawkins, foarte hotărât să intre în posesia acestui magnific manucod, se întreba ce i-ar putea oferi în schimb. Foarte probabil, papuaşul nu ar fi fost deloc tentat să primească un piastru, a cărui valoare fără îndoială că nu o cunoştea. Acesta îl scoase, însă, curând, din încurcătură, repetând, cu gura larg deschisă:

Wobba… wobba…!

Domnul Gibson traduse acest cuvânt prin „de băut! de băut!” şi ceru să i se aducă o sticlă de whisky din cambuză.

Căpetenia o luă, se asigură că era plină cu lichidul alburiu pe care îl cunoştea atât de bine şi, fără să o destupe, o puse sub braţ. După care începu să măsoare cu paşi mari puntea bricului, din faţă până în spate, uitându-se mai puţin la acastraj45 şi la greement46 şi mai mult la marinari, la pasageri şi la căpitan.

Ai fi spus că încearcă să-şi dea seama de numărul persoanelor care se aflau la bord. Cel puţin aşa i se păru lui Karl Kip, care îi împărtăşi această impresie fratelui său. Nat Gibson avu, atunci, ideea de a-1 fotografia. Nu pentru că s-ar fi gândit să-i facă portretul cadou, căci nu avea timp să îl developeze. Vroia doar să îşi îmbogăţească faimoasa lui colecţie cu un papuaş autentic.

Nu e deloc o idee rea, spuse domnul Hawkins, dar, cum naiba să-1 împiedicăm pe diavolul ăsta să se mişte…?

Să încercăm, zise Nat Gibson.

Aşa că îl prinse pe indigen de braţ, pentru a-1 conduce în partea din spate. Şi cum acesta, neînţelegând ce i se cerea, opuse o oarecare rezistenţă, domnul Gibson încercă să îl liniştească, rostind cuvântul „assai”. Cuvântul acesta este vocativul verbului „a veni” în limba papuaşilor, şi căpetenia acceptă să se îndrepte spre ruf.

• Nat-Gibson îşi aduse aparatul în partea din spate şi îl aşează pe trepied. Apoi, înainte de a-1 fixa asupra sălbaticului, încercă să-1 aşeze pe acesta într-o poziţie convenabilă care să-i permită să obţină un clişeu de calitate. Dar căpetenia, extrem de agitată, extrem de tulburată, începu să-şi mişte capul, braţele şi cum să-1 obligi să stea liniştit cele câteva secunde necesare operaţiei?… Din fericire, atunci când îl văzu pe Nat Gibson dispărând sub vălul negru al obiectivului, surpriza îl transformă într-o stană de piatră. Clipa aceasta de nemişcare absolută fu suficientă pentru a-1 fotografia şi, o dată operaţia încheiată, căpetenia, cu sticla la subţioară, o zbughi spre scara de la tribord. Dar, trecând prin faţa rufului, a cărei ansamblu de parâme, saube şi vele din arborada unei nave. (N.tr.) uşă era deschisă, intră, ca şi cum ar fi vrut să se convingă că nu se află nimeni înăuntru. Şi acelaşi sentiment îl conduse până la cabina echipajului al cărei tambuchi47 avea capacul ridicat.

În sfârşit, privirile i se opriră asupra micii piese de aramă aţintite înainte, a cărei putere o cunoştea căci strigă:

Mera… mera!

Cuvânt din vocabularul indigen care înseamnă tunet, aşa cum „ura” are înţelesul de fulger sau lumină vie. în momentul acela, în ochii căpeteniei se aprinse o flacără care se stinse aproape numaidecât, iar fizionomia sa îşi recapăta acea lipsă de expresivitate care îi caracterizează pe cei din neamul andamenilor48.

Ajuns, în cele din urmă, din nou lângă scară, papuaşul trecu peste bastingaj, coborî în pirogă, iscodi pentru ultima

oară partea din faţă şi partea din spate a bricului şi înşfăcă una dintre pagaie, în vreme ce tovarăşul său o înşfăcă pe cealaltă. Ambarcaţiunea, manevrată cu repeziciune, nu întârzie să dispară după cotul insulei Entrecasteux pentru a se apropia de coastă.

Aţi văzut cu câtă atenţie cerceta James Cook şi, mai ales, echipajul?…

Mi-a sărit în ochi, răspunse domnul Hawkins.

De partea sa, domnul Gibson făcu aceeaşi remarcă. Totuşi, nu era deloc sigur că papuaşul ar fi venit la bord pentru a evalua forţele de care dispunea bricul. Avea o pasăre de vânzare, o vânduse, fusese plătit cu o sticlă de whisky, se arătase mulţumit, piroga îl dusese înapoi, acolo de unde venise… în mai puţin de un ceas va fi beat mort şi nu îl vor mai revedea niciodată.

Aşa să fie, dar era extrem de neplăcut c& James Cook era aproape imobilizat din cauza lipsei vântului în locul acesta, la travers de insula Entrecasteux. Briza se simţea doar în rafale intermitente. Suprafaţa oceanului aproape că nu mai era încreţită de nici un val, apa umflându-se doar uşor din pricina hulei. Domnul Gibson se Andaman este tipul de indian situat în Oceanul Indian, între Golful Bengal şi Marea Andaman, în teritoriile Andaman şi Nicobar, format din şase insule vulcanice şi coraligene. (N.red.) întrebă atunci dacă nu ar fi bine să ancoreze cu cincizeci de „braţe” de lanţ. Apropiindu-se de insulă, ar fi putut găsi un adăpost bun şi ar fi putut aştepta în linişte şi în siguranţă vântul dinspre sud-est. Se sfătui în această privinţă cu şeful de echipaj care nu văzu nici un inconvenient în a arunca ancora. Flig Balt avea motivele lui ca să îl aprobe pe căpitan, sau, mai degrabă, Vin Mod îi spusese:

Cerul este acoperit, noaptea va fi ploioasă, una dintre acele ploi fără vânt care cad de seara până dimineaţa… este probabil ca domnul Hawkins, cei doi olandezi şi Gibson fiul să se ducă să doarmă în cabinele lor… Vor rămâne pe punte doar căpitanul şi oamenii de cart…

Atunci când va veni rândul lui Len Cannon, Sexton, Kyle şi Bryce, ceilalţi vor fi în cabină… S-ar putea să fie ocazia pe care nu am reuşit să o întâlnim până acum, de a-1 lua prin surprindere pe domnul Gibson, de a ne descotorosi de el şi, dacă nu reuşim să punem mâna pe bric, de a-1 avea cel puţin pe Flig Balt căpitan…

Acesta fusese subiectul unei conversaţii prealabile între Vin Mod şi Len Cannon, la care luară parte Kyle, Sexton şi Bryce. Da… mai întâi să termine cu căpitanul Gibson, apoi vor vedea… Or, împrejurările urmau să fie favorabile, dacă bricul arunca ancora, în loc să-şi petreacă noaptea cu pânzele întinse, gata de plecare. Domnul Gibson va fi singurul care va sta de veghe, fără nici o îndoială şi, în urma unui accident, va dispare…

Ceea ce dejucă, însă, planurile lui Vin Mod fu faptul că domnul Gibson vru să afle părerea lui Karl Kip în ceea ce priveşte hotărârea de a ancora sau nu până în zori.

Iar Karl Kip îi răspunse fără nici o ezitare:

În locul dumneavoastră, n-aş face nimic, căpitane. Locurile acestea nu sunt sigure… Un atac al indigenilor este întotdeauna posibil… Dacă se va produce, ar fi de preferat să nu fii ancorat, şi, oricât de slab ar bate vântul, să ne îndepărtăm fără a mai pierde timpul să ridicăm ancora şi să înălţăm pânzele.

Căpitanul înţelese justeţea acestei argumentaţii şi ascultă de sfatul olandezului. Aşa că, spre marea nemulţumire a şefului de echipaj şi a complicilor acestuia, James Cook îşi menţinu velatura pe timpul nopţii, după apusul soarelui, şi râmase în larg în dreptul insulei Entrecasteu, la o distanţă de două, trei mile.

Pe de altă parte, ploaia care se pornise pe la orele cinci dupăamiaza, se opri brusc. Furtuna se manifestă prin fulgere de vară şi tunete îndepărtate. Temperatura era foarte ridicată, nouăzeci de grade Farenheit, adică treizeci şi două de grade Celsius. Aşa că nici domnul Hawkins, nici Nat Gibson, nici Karl şi Pieter Kip nu se retraseră în

cabinele lor. Se întinseră cu toţii, la fel ca marinarii care nu erau de cart, pe punte.

Hotărât lucru, ghinionul le ieşi încă o dată în cale, lui Flig Balt, Vin Mod şi acoliţilor lor.

E de la sine înţeles că domnul Gibson dăduse ordine şi luase măsuri de precauţie pentru ca zonele clin apropierea bricului să fie supravegheate cu cea mai mare atenţie. Oamenii de veghe se postară la pupa şi la prova. Orice ar fi spus domnul Hawkins, observaţia lui Karl Kip rămânea în picioare. Căpetenia venise pe puntea lui James Cook doar pentru a schimba pasărea pe un obiect oarecare, sau pentru a-şi face o părere despre capacitatea de apărare a celor de pe bric?… Aşa că, în faţa rufului, discutară mai întâi despre acest incident, apoi despre câte-n lună şi-n stele. Cortul fusese strâns ca să aibă mai mult aer. O linişte adâncă domnea în jurul vasului. în larg, nici o lumină nu atrăgea privirile şi nici dinspre insula Entrecasteux, cu siguranţă nelocuită, nu se zărea nici o licărire.

Apoi conversaţia se stinse încetul cu încetul. Pleoapele deveniră grele şi, fără nici o îndoială, somnul i-ar fi învins şi pe cei mai rezistenţi, când, deodată, se făcu auzit un glas, glasul lui Jim care se plimba de-a lungul coridorului din dreptul cabinelor.

— Pirogi… pirogi! striga musul.

Toţi fură într-o clipă în picioare, căpitan, pasageri, echipaj şi se repeziră spre babord. în direcţia aceasta, într-adevăr, zărise Jim, sau crezuse că zăreşte nişte ambarcaţiuni în drum spre bric.

Dar nu s-ar fi putut înşela, oare, noaptea fiind foarte întunecoasă? In prima clipă, aşa crezu toată lumea. O plescăitură puternică, aşa cum se aude când mânuieşti o pagaie, le dovedi, însă, curând că musul nu greşise, şi Nat Gibson strigă la rândul lui:

Acolo… acolo… nişte ambarcaţiuni!

Unul dintre marinari proiectă, atunci lumina unui felinar spre locul acela, ceea ce le permise să desluşească mai multe pirogi, la vreo treizeci de picioare de navă. Fără vigilenţa lui Jim, bricul ar fi fost surprins de un atac brusc şi n-ar fi avut timp să se apere.

Puneţi mâna pe puşti… pe revolvere! ordonă numaidecât domnul Gibson.

Marinarii alergară spre ruf, armele fură distribuite. Fiecare om din echipaj primi o puşcă sau un revolver cu cartuşe de schimb şi se duse să se posteze de-a lungul bastingajului de la babord, în aşa fel încât să-i respingă pe acei atacatori care urmau să încerce să se năpustească pe punte.

În larg, de altfel, în partea opusă insulei Entrecasteaux, nu se zărea nimic suspect, nu se auzea nici un clipocit de pagaie. Nici cea mai mică mişcare la suprafaţa oceanului şi nu era probabil că alte ambarcaţiuni ar veni dinspre est.

Indigenii, totuşi, văzând lumina felinarului aţintită asupra lor, îşi dădură seama că fuseseră descoperiţi. Nu mai avea nici un rost să se ferească. Trecură, aşadar, imediat la atac. O salvă de săgeţi şi o ploaie de pietre, trase cu praştia, se abătură asupra laturilor bricului sau trecură pe deasupra punţii, oprindu-se în greement.

Nimeni nu fu atins, dar, judecând după cantitatea proiectilelor, era limpede că atacatorii erau deosebit de numeroşi. Şi, de fapt, erau peste şaizeci de indigeni, îmbarcaţi în cel puţin zece pirogi mari. In timp ce căpitanul dispunea doar de cincisprezece oameni, punându-1 la socoteală şi pe musul Jim.

Foc! comandă el.

Şi o mulţime de împuşcături întâmpinară ambarcaţiunile, răspunzând atacului papuaşilor. Fără îndoială că mai multe gloanţe îşi atinseră ţinta. Se auziră vaietele răniţilor, în vreme ce un al doilea nor de săgeţi lovea vasul.

Să aşteptăm, acum, spuse căpitanul. Nu mai trageţi decât de foarte aproape în primii tâlhari care vor încerca să

treacă peste bastingaj! Lucrul acesta nu întârzie să se întâmple. O clipă mai târziu, pirogile izbeau coca49 bricului. Apoi, papuaşii, agăţându-se de armătura hobanelor50, încercară să se caţăre până la punte, pentru a se angaja într-o luptă corp la corp.

Evident, o dată ajunşi la bord, indigenii nu mai puteau folosi, în aceste condiţii, nici arcurile, nici praştiile. Dar nu erau dezarmaţi. Braţele lor învârteau în aer un fel de satâre de fier, numite „parâng” în graiul celor de pe insulă, pe care ştiau să le mânuiască cu multă forţă şi îndemânare.

Trebuia, deci, să respingă asaltul folosindu-se de puşti, de revolvere, de cuţite, trebuia să-i azvârle pe sălbatici în apele oceanului înainte ca aceştia să ajungă să pună piciorul pe punte. în primul moment, papuaşii apărură la înălţimea bastingajului agăţându-se de port hobanele catargului cel mare şi de catargul mizenei. împinşi imediat înapoi, se prăbuşiră în fundul pirogilor. De altfel, la lumina împuşcăturilor, îl recunoscuseră pe unul dintre ei. Era căpetenia, şeful întregii cete, venit la bord tocmai pentru a pregăti acest atac.

Numărul atacatorilor era, totuşi, atât de mare, raportul de forţe atât de disproporţionat, încât situaţia celor de pe bric deveni aproape disperată. Dacă papuaşii şi căpetenia lor năvăleau pe punte, echipajul, deşi evident superior din punct de vedere al armamentului, avea să fie, în cele din urmă, copleşit şi obligat să se retragă în interiorul rufului, în spate, sau în cabină, în faţă. Ar fi urmat un masacru în urma căruia ar fi pierit cu toţii. Le era imposibil să folosească mica piesă de artilerie. Extrem de utilă, atunci când era vorba să tragă de la distanţă într-o pirogă, nu le mai era de nici un folos atunci când pirogile se aflau bord la bord.

De altfel, se apărară cu multă vigoare şi cu mult curaj, atât pasagerii cât şi marinarii de pe James Cook. La început, cinci, şase indigeni izbutiră să se caţăre pe cocă. încercară

să treacă peste ansamblu format de scheletul unei nave şi de învelişul ei exterior. (N.tr.)

Corzi folosite pentru susţinerea catargelor. (N.tr.)

bastingaj, dar, cu ajutorul cuţitelor şi al revolverelor, fură aruncaţi jos, unii în pirogi, alţii în apă.

Este adevărat, unii dintre cei atacaţi fură, în curând răniţi – printre aceştia numărându-se şi Pieter Kip şi marinarul Burnes, atinşi de o lovitură de parâng, primul în braţ, al doilea în umăr. Rănile, din fericire, erau uşoare, aşa că rămaseră la posturile lor. într-un cuvânt, armele de foc făcură ravagii printre indigeni.

Lupta nu dură mai mult de zece minute şi papuaşii nu reuşiră să pună stăpânire pe bric. Timp de o clipă, căpetenia împreună cu doi sălbatici, cu satârul în mână, reuşiră să se caţere pe port hobane şi erau gata-gata să se caţăre pe punte, în vreme ce două, trei pirogi se îndreptau spre partea din spate. Atunci, Karl Kip, secundat de Nat Gibson, se năpusti asupra căpeteniei şi îi ciurui pieptul cu două gloanţe, în vreme ce tânărul trăgea în ambarcaţiuni.

Era de-abia ora zece şi un sfert când ambarcaţiunile începură să se îndepărteze de bric. Atunci, traseră ultimele focuri asupra lor, în măsura în care le mai zăreau. In momentul acela, fără îndoială din greşeală – bezna adâncă putea fi o scuză – un glonţ şuieră pe la urechea domnul Gibson, atât de aproape încât îi zbură pălăria de pe cap, aruncându-i-o până în partea clin spate a rufului. Căpitanul nu se sinchisi prea mult, deşi glonţul fu cât pe-aci să-i străpungă ţeasta. Se repezi spre partea clin faţă, urmat de fiul lui, pe care îl strigă iute, şi amândoi puseră rapid mica piesă de artilerie în poziţie de tragere.

Pirogile, la o ancablură de James Cook, se mai vedeau încă, nedesluşit, ca o pată în întunericul nopţii. Hobbes îndreptă lumina felinarului spre ele.

Trenul, încărcat, cu stupilele51 puse, gata să tragă prin sabord52, fu îndreptat în direcţia aceea. Lovitura porni şi un val de urlete răspunse detunăturii.

Amorsă specială, întrebuinţată la tunurile vechi pentru aprinderea încărcăturii de pulbere. (N.tr.)

Deschizătură în pereţii laterali, utilizată la încărcarea şi la descărcarea mărfurilor. (N.tr.)

Chiar dacă nu se vedea, fără îndoială că una dintre bărci fusese atinsă de proiectil, răsturnându-se cu tot cu papuaşii care se aflau în ea. Piesa fu de îndată reîncărcată pentru a fi folosită din nou, în cazul unei noi întoarceri ofensive, dar aceasta nu mai avu loc.

Fasciculul luminos al felinarului, plimbat înspre vest, nu mai scoase la iveală decât suprafaţa oceanului, cu desăvârşire pustie. Pirogile se adăpostiseră deja în spatele insulei Entrecasteaux.

Acum, James Cook nu mai avea de ce să se teamă sau, cel puţin, nu mai avea să fie luat prin surprindere.

Aveau, în sfârşit, răgazul să examineze rănile lui Pieter Kip, Burnes şi ale altor trei marinari. Domnul Hawkins, care se pricepea, le dădu toate asigurările că nu erau deloc grave. Farmacia de la bord îi îngădui să le aplice un prim pansament şi niciunul dintre răniţi nu se gândi să se retragă în cabina lui sau în cabina echipajului. Atunci când Flig Balt şi Vin Mod fură singuri în partea din faţă a bricului, Flig Balt spuse cu voce scăzută:

Nu l-am nimerit… nu l-am nimerit…!

Ce vreţi, meştere Balt, adăugă Vin Mod, pe bezna asta afurisită, de poţi să-ţi bagi degetele în ochi, ţinteşti greu!… La urma urmei, pare să nici nu fi băgat de seamă!… Altă dată… o să avem mai mult noroc!

După care, aplecându-se la urechea tovarăşului lui, şopti:

Neplăcută treabă, totuşi!… La ora asta, Flig Balt ar fi fost căpitanul bricului, iar Vin Mod şeful echipajului.

VIII.

PORT PRASLIN.

Când ultimele umbre ale nopţii se risipiră, toate privirile se îndreptară în jurul bricului. James Cook se afla încă în acelaşi loc ca în ajun, la trei mile est de insula Entrecasteux,

ca şi cum ar fi fost ancorat. Nici un curent de aer nu se făcea simţit, nici o boare nu descreţea suprafaţa oceanului.

Domnul Gibson îşi aţinti binoclul spre litoralul insulei, iar apoi spre recifurile de corali care înconjurau extremitatea sa sudică.

Fără îndoială, trebuiau să se îndepărteze de aceste locuri de îndată ce vor putea pleca.

După anumite semne, domnul Gibson îşi dădu seama că vântul avea să înceapă să bată din nou cât de curând. Karl Kip îi împărtăşi opinia, atunci când soarele se înălţă învăluit de aburii purpurii de la orizont.

Domnul Gibson era, aşadar, gata să-şi înalţe pânzele de sus, de îndată ce briza avea să fie în stare să le umfle. Era grăbit să se îndepărteze de regiunea aceasta primejdioasă a „Papouasiei”53.

Ajutat de un vânt prielnic, suflând din direcţia potrivită, James Cook n-ar mai fi putut fi ajuns de pirogile cu pagaie sau balansier54, în cazul în care indigenii nu se potoliseră şi aveau să încerce să-i atace din nou. Dar, acest lucru nu se întâmplă, aşa că armele, puştile şi revolverele fură rânduite la locul lor, în ruf.

Şi, fiindcă veni vorba, domnul Gibson făcu aluzie la glonţul care fusese cât pe-aci să-i găurească ţeasta în ajun, în momentul în care Karl Kip îi venise de hac căpeteniei papuaşilor.

Cum aşa!… exclamă domnul Hawkins, uimit la culme, era cât pe-aci să…

Fiu atins… dragă prietene, o jumătate de deget a lipsit…

Nu ştiam, declară Pieter Kip. Dar eşti sigur că a fost un glonţ?… N-a fost, mai degrabă, o javelină sau o sagaie55 azvârlită de unul dintre sălbatici…?

Nu, răspunse Nat Gibson. Uitaţi-vă la pălăria tatălui meu, se vede cum a fost găurită de glonţ.

)3 Papouasia este fosta denumire a Noii Guinee, denumirea franţuzească a teritoriului papuaşilor, situat în

partea de sud-est a Noii Guinee, aparţinând Australiei. (N.tr.)

Prăjină utilizată atât în navigaţie, cât şi de acrobaţi. (N.tr.)

Tipuri de suliţe. (N.tr.)

După ce cercetară pălăria, nu mai putea exista nici o îndoială.

În definitiv, nu era surprinzător că, în timpul luptei, înconjuraţi de întunericul de nepătruns, unul dintre revolvere dăduse greş, aşa că nu mai acordară nici o atenţie acestui incident.

La şapte şi jumătate, briza căpătase suficientă forţă şi regularitate pentru ca bricul să poată porni la drum în direcţia nord-vest. înainte de prânz, extremitatea meridională a insulei Entrecasteux era depăşită. Dincolo de ea apăru pentru ultima dată uscatul deasupra căruia se profilau vârfurile capricioase ale munţilor înalţi care domină coasta orientală a Noii Guinee.

Pe data de 19, bricul, după ce parcursese aproximativ o sută cincizeci de mile de când plecase din insula Bougainvill, ajunse la travers de canalul Saint Georges, tăiat îngust între Noua Irlandă56 şi New Britain57, cu piscurile lor semeţe. Port Praslin, spre care se îndrepta James Cook, era situat în partea de sud a Noii Irlande pe coasta din faţa Pacificului, lângă capul Saint Georges, aproape de intrarea în strâmtoare. Nici un incident nu tulbură liniştea nopţii, oceanul era liniştit. în zori, omul de cart semnală pătrunderea în rada din Port Praslin, ascunsă de vârfurile înalte ale Lanut-ului. James Cook se strecură prin canalele navigabile dinspre larg. Pe la orele nouă dimineaţa, era fixat cu două ancore în mijlocul portului.

Primul vizitator care se prezentă la bordul bricului avea să fie domnul Zieger, om de afaceri din Noua Irlandă aflat în relaţii comerciale cu Casa Hawkins. Aflat încă în puterea vârstei, domnul Zieger fondase această agenţie încă înainte ca tratatul de împărţire să fi impus insulei denumirea de

Noul Mecklenburg şi înainte ca grupul de insule să fie alipit Arhipelagului Bismarck.

Raporturile dintre domnul Hawkins şi domnul Zieger fuseseră întotdeauna excelente. Nu se limitau doar la schimbul de mărfuri.

Noua Britanie, insulă din Melanezia aflată sub tutelă australiană, aparţinând, de asemenea, Arhipelagului Bismarck. Din 1884 până în 1914 a fost protectorat german, Neupommern, Noua Pomeranie. (N.tr.) între Hobart Town şi Port Praslin. Domnul Zieger fusese deja de mai multe ori în capitala Tasmaniei, unde armatorul îl primise cu braţele deschise. Cei doi comercianţi nutreau o adevărată stimă unul pentru celălalt. Nat Gibson nu era nici el un străin atât pentru domnul Zieger, cât şi pentru doamna Zieger care îşi însoţea soţul în toate călătoriile sale. Erau fericiţi să petreacă împreună aceste clipe de răgaz în Noua Irlandă.

În ceea ce-i priveşte pe căpitan şi pe domnul Zieger, aceştia erau vechi cunoştinţe, prieteni care îşi strânseră cu afecţiune mâinile, de parcă s-ar fi despărţit în ajun.

Domnul Zieger care vorbea curent limba engleză, îi spuse armatorului:

Sper, domnule Hawkins, că veţi accepta să vă bucuraţi de ospitalitatea pe care eu şi doamna Zieger de-abia aşteptăm să v-o oferim în casa noastră din Wilhelmstaf…

Vreţi să plecăm de pe James Cook?… replică armatorul.

Bineînţeles, domnule Hawkins.

Cu condiţia, domnule Zieger, să nu vă stingherim în vreun fel…

Nici vorbă de aşa ceva, vă asigur. Camera dumneavoastră este deja pregătită, şi adaug că există una, de asemenea, pentru Gibson şi fiul lui.

Oferta era făcută din toată inima, aşa că nu putea fi refuzată.

De altfel, domnul Hawkins prea puţin obişnuit să trăiască în careul strâmt al unei nave, de-abia aştepta să-şi schimbe

cabina cu o cameră confortabilă din vila Wilhelmstaf.

Propunerea aceasta fu acceptată şi de Nat Gibson. Dar căpitanul o declină, aşa cum făcuse mereu până atunci.

Ne vom vedea în fiecare zi, domnule Zieger, spuse el. Prezenţa mea la bord, este, totuşi, necesară şi principiul meu este să nu-mi părăsesc niciodată vasul în timpul escalelor.

Fură prezentaţi cei doi naufragiaţi, a căror poveste armatorul o depănă pe scurt, în câteva cuvinte. Domnul Zieger îi primi cu multă simpatie pe fraţii Kip, exprimându-şi dorinţa de a-i avea de cât mai multe ori oaspeţi la Wilhelmstaf. Dacă acum nu putea să le ofere o cameră, vor găsi la Port Praslin un han convenabil şi vor putea locui acolo, dacă cloresc, până la plecarea lui James Cook.

Atunci, Pieter Kip răspunse:

Resursele noastre sunt limitate sau, mai degrabă, nu avem o para chioară. Am pierdut în naufragiul acesta tot ceea ce aveam şi, întrucât domnul Hawkins a avut bunăvoinţa să ne accepte ca pasageri, este de preferat să rămânem la bord…

Simţiţi-vă ca la voi acasă, prieteni, declară armatorul. Bricul este mereu pe drum… Adaug chiar că, dacă aveţi nevoie să vă cumpăraţi haine, lenjerie, vă stau la dispoziţie…

Şi, eu, domnilor, i se alătură domnul Ziegler.

Vă mulţumim, domnilor, răspunse Karl Kip şi, de îndată ce ne vom întoarce în Olanda, vă vom restitui…

Să lăsăm asta, acum, reluă domnul Hawkins. Vom discuta mai târziu, nu trebuie să vă faceţi griji.

Domnul Gibson îl întrebă pe negustor cât timp trebuia, după opinia sa, să stea bricul la Port Praslin pentru a descărca şi a încărca din nou cala.

Cam trei săptămâni, afirmă domnul Zieger, dacă una este suficientă pentru a debarca marfa pe care o aveţi şi pe care mă însărcinez să o plasez avantajos în colonie.

Sigur… o săptămână va fi de ajuns, spuse căpitanul, cu condiţia ca cele trei sute de tone de copra ale noastre să fie

pregătite…

Am o sută cincizeci aici, în depozitele agenţiei, declară domnul Zieger. Cât priveşte celelalte o sută cincizeci, le vom îmbarca la Kerawara…

S-a făcut, replică domnul Gibson. Călătoria va fi scurtă. Ne vom deplasa la Kerawara, după care James Cook se va întoarce la Port Praslin pentru a-şi completa încărcătura…

Lăzile cu sidef sunt pregătite, dragul meu Gibson, spuse domnul Zieger şi, din acest punct de vedere, nu vei întârzia…

Suntem în 20 noiembrie, conchise domnul Gibson. Bricul nu are nici o avarie, nu sunt reparaţii de făcut, aşa că pe 14 decembrie va fi gata să ridice ancora.

— Şi, în vremea asta, domnule Hawkins, veţi putea vizita împrejurimile oraşului. Merită osteneala. De altfel, doamna Zieger şi cu mine vom face tot posibilul să vă petreceţi timpul într-un mod cât mai plăcut.

Domnul Hawkins, fraţii Kip şi Nat Gibson debarcară, lăsându-1 pe căpitan cu treburile lui, acesta urmând să vină la Wilhelmstaf la ora mesei. Casa lui Zieger se afla cam la o milă spre vest, urcând de-a lungul coastei. Agenţia şi depozitele erau grupate într-o mică piaţă neregulată în capătul portului, unde alţi comercianţi îşi stabiliseră factoriile58 şi birourile.

Drumul care mergea de-a lungul coastei înspre Wilhelmstaf era foarte umbros. Plantaţiile, suprapuse spre interior, se opreau doar la limita extremă a resaculuí59, în dreptul ultimelor stânci din golf. In dreapta, păduri dese urcau până spre crestele lanţului de munţi din centru, dominate de cele două, trei piscuri ale Lanut-ului. Atunci când un obstacol, un râu sau o mlaştină te obliga să te îndepărtezi de mal, o luai prin pădure, de-a lungul potecilor ce de-abia se întrezăreau. Acolo abundau arek-ul60, pandanus-ul61, smochinii, bananierii.

Liane lungi, unele de un galben strălucitor, ca aurul, se înfăşurau în jurul trunchiurilor acestor copaci, se încurcau

în crengile lor, se căţărau până în vârf. Trebuia să ai grijă la ţepii ascuţiţi şi tăioşi.

Locuinţa domnului Zieger apăru clin spatele unei păduri bătrâne. Era un soi de vilă construită din lemn, în mijlocul unei proprietăţi întinse împrejmuite de un gard viu, pe care creşteau portocali, cocotieri, bananieri şi mulţi alţi arbori. Acoperită de frunzişul des, Wilhelmstaf era alcătuită doar dintr-un parter străjuit de un acoperiş din pânză gudronată, impus de ploile frecvente care fac suportabilă clima acestui arhipelag situat aproape sub ecuator.

:>8 Agenţie a unei Case comerciale europene într-o ţară străină, în special în colonii. (N.tr.)

:)9 Ondulaţie a apelor în porturi, produsă de valurile ce se izbesc de cheiuri. (N.tr.)

Specie de palmier african. (N.tr.)

Specie de plantă ornamentală asemănătoare palmierului. (N.tr.)

Doamna Zieger era o femeie cam la patruzeci de ani, de naţionalitate germană, ca şi soţul ei. De îndată ce poarta proprietăţii se deschise, se grăbi să iasă în întâmpinarea invitaţilor şi oaspeţilor ei.

Ah! Domnule Hawkins, exclamă ea, întinzându-i mâna armatorului, cât de fericită sunt că vă văd…

Şi eu la fel, dragă doamnă, răspunse domnul Hawkins, sărutând-o pe doamna Zieger pe amândoi obrajii. Au trecut deja patru ani de când aţi fost ultima oară la Hobart Town…

Patru ani şi jumătate, domnule Hawkins!

Ei bine, declară armatorul surâzând, în ciuda celor şase luni în plus, vă găsesc neschimbată…

Domnul şi doamna Zieger nu aveau copii. Locuiau singuri în vila Wilhelmstaf, doar cu servitorii lor, o pereche de nemţi, ca şi ei, şi o familie de coloni care ocupau o clădire anexă. Cultivatorii aceştia puneau în valoare terenul agricol, la exploatarea căruia erau folosite, de asemenea, şi femei indigene. Loturi de trestie de zahăr, de cartofi, de ignam62 şi de taro63 pe o suprafaţă de o milă pătrată.

Puţin înainte de prânz sosi şi domnul Gibson, însoţit de marinarul Burnes. Acesta din urmă era încărcat cu o mulţime de daruri din partea domnului Hawkins pentru doamna Zieger, cupoane de stofă, articole de lenjerie, o brăţară nostimă care îi făcu mare plăcere. E de prisos să mai spunem că şi căpitanul fu primit, la rândul lui, cu braţele deschise.

Se aşezară la masă şi felurile de mâncare, deosebit de gustoase, fură devorate cu nesaţ de convivi. Felurile de rezistenţă proveneau din curtea de păsări şi din golful din Port Praslin. Cât priveşte legumele, varză, ignam, cartofi dulci, laka, şi fructele, banane, portocale, nuci de cocos, toate erau din ograda proprie.

Căpitanul trebuia, însă, să se întoarcă la bordul lui James Cook imediat după masă. Nu-i plăcea să lipsească multă vreme, deşi avea încredere în şeful lui de echipaj. Marea lui teamă era să nu-i dezerteze oamenii şi nu punea nici o bază pe marinarii recrutaţi la Dunedin. Şi, de fapt, chestiunea fu pusă din nou, chiar în ziua aceea, de Len Cannon, în cursul unei conversaţii pe care camarazii lui şi el o avură cu Flig Balt şi Vin Mod. Reveneau mereu la hotărârea lor de a debarca. In zadar făcea apel Vin Mod la toată elocvenţa lui, invocând, aşa cum îi stătea în obicei, spânzurătoarea. Nu reuşea de loc să îi convingă… încăpăţânaţii aceştia se ţineau tare pe poziţie, vroiau cu orice preţ să părăsească nava.

În sfârşit, zise el, ajuns la capătul argumentelor, nu puteţi spune că nu vă place vasul…

Ba da, răspunse Len Cannon, de vreme ce este comandat de căpitanul ei…

Şi dacă am rămâne fără căpitan…

E pentru a douăzecea oară când ne cânţi refrenul ăsta, Mod, ripostă marinarul Kyle şi iată-ne la Port Praslin, iar peste trei săptămâni vom porni din nou spre Hobart Town…

Unde nu vrem să mergem, adăugă Bryce.

Şi, declară Sexton, suntem hotărâţi să o ştergem în seara asta.

Mai aşteptaţi, cel puţin, câteva zile, spuse atunci Flig Balt… până la plecarea bricului!… Nu se ştie ce se poate întâmpla…

Şi, apoi, observă Vin Mod, dezertaţi, foarte bine, dar ce-o să faceţi în continuare?

În momentul acela, musul Jim, care era exclus de la aceste discuţii, se apropie de grup.

Ce vrei, musule?

Am venit la masă…

O să mănânci mai târziu!

Şi sunt sigur, adăugă Vin Mod, că încă n-ai terminat de aranjat cabina fraţilor Kip!… O să sfârşeşti spânzurat, mucosule, dacă nu-ţi bagi minţile în cap…!

Du-te în careu şi vezi-ţi de treabă! îi ordonă şeful de echipaj.

Vin Mod se uită după tânăr până când acesta dispăru din raza lui vizuală şi îi făcu un semn lui Flig Balt pe care acesta, fără nici o îndoială, îl înţelese. Apoi, conversaţia îşi reluă cursul. în ceea ce îl priveşte pe Jim, fără să scoată o vorbă, se duse în partea din spate şi, cum într-adevăr, cabinele cădeau în sarcina lui, intră în aceea a fraţilor Kip.

Primul obiect care îi sări în ochi fu un pumnal malaiez pus într-un colţ mai ferit, pe care nu îl mai văzuse niciodată până atunci. Era chiar acela pe care Vin Mod îl furase de pe epava Wilhelminei şi despre care cei doi fraţi nu ştiau că ajunsese în posesia acestuia. Fusese pus, oare, intenţionat acolo, în aşa fel încât musul să îl poată zări…?

Jim luă kriss-ul, îi cercetă lama dantelată, mânerul împodobit cu ţinte de aramă, şi îl puse la loc pe policioară. Crezu că unul dintre fraţi îl luase o dată cu alte lucruri luate de pe epavă şi, fără să-i mai acorde nici o atenţie, îşi termină treaba.

În vremea asta, Flig Balt, Vin Mod şi ceilalţi continuau să discute, dar, în aşa fel încât să nu poată fi auziţi nici de

Wickley şi nici de Hobbes, pe care şeful de echipaj îi trimisese la arboradă64. Burnes, se ştie, îl însoţea pe domnul Gibson la vila Wilhelmstaf.

Len Cannon se încăpăţâna, Vin Mod încercă să îl convingă. Cel puţin în timpul escalei, el şi tovarăşii lui nu vor duce lipsă de nimic… Vor avea tot timpul să debarce… Poate că ocazia mult dorită se va ivi în timpul călăriei pe care o va face bricul de la Port Praslin la Kerawara, pentru a-şi completa încărcătura… Era posibil ca nici domnul Hawkins, nici Nat Gibson să nu se mai afle la nu cumva, şi fraţii Kip… Şi, atunci… Într-un cuvânt, Len Cannon, Kyle, Sexton şi Bryce consimţiră să rămână până în ziua în care James Cook se va îndrepta spre Hobart Town. Şi, atunci când Flig Balt şi Vin Mod rămaseră singuri, ultimul dintre ei spuse:

— Greu a mai fost!

— N-am înaintat de loc! răspunse celălalt.

r>l Totalitatea catargelor. (N.tr.)

— Răbdare! concluzionă Vin Mod, cu tonul unui om care luase, deja, o hotărâre, şi atunci când căpitanul Balt îşi va alege şeful de echipaj, sunt sigur că nu îl va uita pe Vin Mod.

Zilele următoare fură folosite pentru descărcarea bricului. Len Cannon şi tovarăşii lui nu se dădură înapoi de la treabă. Domnul Gibson nu avea nici o bănuială, în ceea ce priveşte planurile lor. Câţiva indigeni se alăturară echipajului, cam o jumătate de duzină, bărbaţi voinici şi pricepuţi. Aşa că lucrau bine şi cu spor.

Jim nu le spuse nimic fraţilor Kip despre pumnalul malaiez. Aceştia nu ştiau, deci, că arma se aflase pe policioara din cabina lor. într-adevăr, Vin Mod avusese grijă să ia înapoi pumnalul, înainte de întoarcerea lor la bord, şi acum Kriss-ul era ascuns în sacul lui unde nimeni nu îl putea descoperi. în ceea ce priveşte ce avea de gând să facă cu el, poate că nici Flig Balt nu era la curent.

Terminară de descărcat bricul în după-amiaza zilei de 25 noiembrie. Toată marfa, de calitate medie şi exceptată de

navlu, preluată de agenţia Ziegler, îşi găsi un plasament imediat, cuprinzând materiale de uz curent pentru manufacturarea produselor din Anglia şi Germania.

Bricul urma, acum, să-şi primească încărcătura pentru întoarcere, constând, se ştie, în tone de copra şi lăzi de fildeş, cu destinaţia Hobart Town. Din trei sute de tone de copra, o sută cincizeci trebuiau livrate la Port Praslin de casa Zieger, iar o sută cincizeci la Kerawara, una dintre insuliţele situate la sud de insula York sau Noul Lauenburg.

Căpitanul, de acord cu domnii Hawkins şi Zieger, hotărî că încărcătura pentru Kerawara va fi prima adusă la bord. James Cook se va duce să o preia şi se va întoarce la Port Praslin pentru restul mărfii.

Totuşi, chiar dacă bricul nu avea avarii de reparat, era necesar să fie curăţată în mod serios carena, iar părţile de sus să fie vopsite din nou, atât la prora, cât şi la pupa. Lucrările acestea cereau două, trei zile. Echipajul se puse de îndată pe treabă, operaţiunea se încheie la termenul prevăzut şi plecarea fu fixată pe 29 dimineaţa.

Nu aţi uitat, desigur, că Flig Balt şi Vin Mod sperau ca pasagerii bricului să rămână la Port Praslin în timpul acestei călătorii la Kerawara, putând, astfel, să profite de împrejurări pentru a-şi îndeplini planul. 0 dată stăpâni pe navă, se vor îndrepta spre nordest, iar domnul Hawkins va aştepta în zadar ca James Cook să reapară în apele Noii Irlande. Şeful de echipaj şi complicii acestuia aveau să sufere, însă, o cumplită deziluzie. Nu numai că domnul Hawkins, Nat Gibson şi fraţii Kip aveau să se afle la bord în timpul scurtei călătorii, dar domnul Zieger le propuse să-i însoţească, iar propunerea lui fu acceptată cu mare bucurie.

Flig Balt şi Vin Mod îşi ascunseră cu greu furia. Posibilitatea de a pune mâna pe James Cook sau, cel puţin, ocazia pe care contau, le scăpa din nou.

Diavolul îl apără pe căpitanul ăsta nenorocit!… strigă Vin Mod când află ce se hotărâse.

O să vezi, Mod, că se va întoarce teafăr şi nevătămat la Hobart Town! adăugă şeful de echipaj.

Asta în nici un caz, meştere Balt, declară Vin Mod. Dacă nu ne descotorosim de el pe vaporul lui… poate că vom reuşi…

Şi ceilalţi, ce vor face?… se arătă îngrijorat Flig Balt.

Ceilalţi erau Len Cannon, Sexton, Kyle, Bryce. Aveau să părăsească imediat bricul sau vor face călătoria până la Kerawara, înainte de a-şi lua tălpăşiţa?… Dacă nu aveau nici o şansă de izbândă în timpul călătoriei, vor mai rămâne, oare, la bord…?

Bricul plecă în dimineaţa zilei de 29. Douăzeci şi patru de ore pentru a ajunge în insula York, două zile pentru a încărca cele o sută cincizeci de tone de copra, douăzeci şi patru de ore pentru a se întoarce în Port Praslin, călătoria nu trebuia să dureze mai mult de patru, cinci zile.

O porniră de-a lungul canalului Saint Georges, nu fără oarecare încetineală, din pricina vânturilor potrivnice de la suprafaţa golfului acesta, a cărui adâncime ajunge până la patru mii de picioare.

Pe 30, la prima oră, omul de cart semnală capul Brown al insulei Makada. James Cook, navigând drept spre sud, trecu pe lângă capul Makunar al vastei insule, pătrunse pe trecătoarea de la nord-est dintre ea şi insula Uln, depăşi insula Kabokon şi ancoră la Kerawara.

Principalul agent comercial german, domnul Hamburg, era în strânse relaţii de afaceri cu domnul Zieger. Se afla în fruntea uneia dintre cele mai importante factorii ale grupului, iar casa sa trebuia să-i livreze lui James Cook cele o sută cincizeci de tone de copra. Stocul acesta urma să fie încărcat în douăzeci şi patru de ore.

Aveau, deci, să stea foarte puţină vreme la Kerawara. In timp ce echipajul, sub supravegherea căpitanului, se ocupa de această operaţie, domnul Hawkins, Nat Gibson şi fraţii Kip avură răgazul să viziteze insula.

Locuinţa domnului Hamburg era situată la jumătatea unui deal, în mijlocul unei păduri străbătute de o potecă largă. O

jumătate de milă o despărţea de agenţia din port. Guvernatorul îi invitase la un dineu, a doua zi, pe domnul Hawkins, pe domnul Gibson şi pe fiul acestuia. îmbarcarea celor o sută cincizeci de tone avea să fie terminată în după-amiaza zilei de 2 septembrie şi, pe 3, James Cook urma să pornească înapoi, spre Port Praslin.

Fraţii Kip fuseseră incluşi în invitaţia făcută de domnul Hamburg, dar refuzaseră cu modestia celor care nu vor să se impună. Aveau să profite de această seară pentru a face o ultimă plimbare în împrejurimile portului. Cât priveşte echipajul bricului, cum nu mai exista pericolul unor dezertări, primise autorizaţia de a cobori pe uscat şi nu avea să piardă ocazia de a fraterniza cu marinarii de pe alte vase. Seara se va sfârşi, poate, cu cine ştie ce chef în cea mai importantă tavernă din Kerawara. Era greu să-i împiedici să se cherchelească, aşa că domnul Gibson se mărgini să le recomande să nu împingă lucrurile prea departe. Flig Balt îl încredinţă pe căpitan că se putea baza pe el. Dar, vorbind cu servilismul lui obişnuit, de ce nu reuşi să-şi ascundă tulburarea care îl stăpânea…?

Domnul Gibson, observând cât era de agitat, îl întrebă:

Ce s-a întâmplat, Balt…?

Nimic, domnule Gibson, nimic… răspunse şeful de echipaj. Sunt puţin obosit, asta-i tot.

Şi privirile sale, întorcându-se de la căpitan, se îndreptară spre Vin Mod care nu îl scăpa din ochi.

Pe la ora cinci, domnul Hawkins, Nat Gibson şi domnul Zieger se aflau la locuinţa domnul Hamburg, unde masa avea să fie servită la şase şi jumătate. Căpitanul, reţinut la bord de efectuarea unor ultime formalităţi, urma să ajungă de-abia la ora aceea. Trebuia să aducă suma de două mii de piaştrii de aur, necesară pentru achitarea completă a încărcăturii, aflată de-acum în cala lui James Cook. Aşteptându-1, invitaţii guvernatorului vizitară proprietatea, întreţinută cu multă grijă, una dintre cele mai frumoase din Kerawara. Atunci când veni ceasul să se aşeze la masă,

căpitanul nu îşi făcuse, încă, apariţia. Domnul Hamburg şi invitaţii săi rămaseră în grădină, pândindui sosirea.

Seara era superbă, atmosfera uşor răcorită de vântul care se pornise la lăsarea nopţii. Respirau cu voluptate aerul înmiresmat de parfumul portocalilor. Totuşi, vremea trecea. La şapte, domnul Gibson nu se ivise încă.

Probabil că tata a fost reţinut în ultimul moment…, spuse Nat Gibson. Nu pot să-mi explic altfel întârzierea aceasta…

Nu trebuia să treacă pe la biroul dumneavoastră, domnule Hamburg?… întrebă armatorul.

Într-adevăr, dar doar pentru a-şi lua actele.

Sar fi putut să-i ia ceva vreme.

Răbdare, spuse guvernatorul. încă n-a trecut chiar o jumătate de oră…

După ce se scurseră exact treizeci de minute, domnul Hawkins, domnul Zieger şi Nat Gibson începură să se neliniştească.

Să se fi rătăcit pe drum? întrebă domnul Zieger.

Puţin probabil, răspunse domnul Hawkins. Drumul este drept şi îl cunoaşte, a venit de mai multe ori aici…

— Dacă i-am ieşi în întâmpinare?… propuse Nat Gibson.

Să mergem, spuse domnul Hawkins.

Domnul Hamburg chemă unul dintre servitorii care se înarmă cu un felinar şi, însoţit de invitaţii săi, ieşi din curte, luând-o prin pădure. întunericul era deja adânc, la adăpostul bolţii de frunziş des care acoperea cărarea. Ciuliră urechile, încercând să-şi dea seama dacă nu se aud paşi din direcţia portului. Nici un zgomot. Strigară…

Nici un răspuns. Partea aceasta a pădurii părea absolut pustie. In sfârşit, după o jumătate de oră, ajunseră în piaţa din Kerawara.

Din strada principală, viu luminată, se ridica larma unui grup de cheflii. Dacă o parte a echipajului se întorsese, deja, la bord, câţiva marinari mai rămăseseră, încă, în crâşmă, printre ei, Len Cannon şi camarazii săi. In ceea ce-i priveşte pe Pieter şi Karl Kip care de-abia reveniseră la

bric, aceştia se aşezaseră în partea din spate. Puţin înaintea lor, Flig Balt şi Vin Mod urcaseră şi ei pe punte, după o absenţă de aproximativ o jumătate de oră. Ajuns pe chei, Nat Gibson strigă spre ei, întrebându-i cu îngrijorare în glas:

Şi căpitanul…?

Căpitanul, domnule Gibson… răspunse Vin Mod. Nu-i la domnul Hamburg…?

Nu… zise guvernatorul.

A plecat, totuşi, de pe vas, îndreptându-se într-acolo… declară marinarul Burnes.

Şi l-am văzut apucând-o pe cărare… adăugă Hobbes.

De când a plecat?… întrebă domnul Zieger.

Cam de o oră, răspunse Vin Mod.

Sa întâmplat o nenorocire! strigă domnul Hawkins.

Şi atunci, se răspândiră cu toţii pe străzile din port, mergând din agenţie în agenţie, intrând în toate tavernele…

Nu îl găsiră nicăieri. îşi îndreptară atunci cercetările spre pădure. Poate că domnul Gibson o pornise spre locuinţa guvernatorului făcând un ocol?… Osteneală zadarnică. După mai multe ore, domnii Hamburg şi Hawkins, Nat Gibson, cât şi fraţii Kip, care li se alăturaseră, se văzură obligaţi să se întoarcă la bord.

Ce noapte îngrozitoare! Nici urmă de căpitan. Cărarea dintre port şi reşedinţa domnului Hamburg fu străbătută de nenumărate ori, cu felinare, cu torţe… Harry Gibson nu era nicăieri. Nat Gibson era disperat. Domnul Hawkins, nu mai puţin disperat, nu reuşea să îl liniştească pe tânăr, obsedat de gândul că nu îşi va mai revedea niciodată tatăl…

Şi nu se înşela. In zori, presentimentul său avea să se confirme. In oraş se răspândi zvonul că, în pădure, la o jumătate de milă de port, fusese descoperit cadavrul căpitanului Gibson.

IX.

ASASINATUL.

Iată ce se întâmplase: De îndată ce dăduse ultimele instrucţiuni pentru ca James Cook să fie pregătit să ridice ancora în zorii zilei următoare, căpitanul Gibson debarcă şi se îndreptă, mai întâi, spre agenţie. O sacoşă mică pe care o ducea conţinea suma de două mii de piaştri de aur ce urma să o înmâneze domnului Hamburg. O parte din echipaj părăsise bricul în urma lui, iar fraţii Kip hoinăreau deja prin împrejurimile portului.

Atunci când domnul Gibson ajunse la agenţie, unul dintre angajaţi îi remise o serie de diverse acte, conosamentul65 şi altele. Soarele avea să mai lumineze cel puţin încă două ceasuri înălţimile de pe insula Kabokon. Căpitanul cunoştea bine drumul care ducea la vilă, aşa că nu avea de ce să se teamă că s-ar putea rătăci.

O dată intrat în pădurea din spatele portului, domnul Gibson merse o jumătate de milă şi se pregătea să o cotească la stânga când fu trântit cu putere la pământ. Doi oameni se năpustiră asupra lui, iar unul începu să îl strângă de gât. Ameţit de o lovitură violentă în piept, nu îi recunoscu, leşinând aproape numaidecât. Cei doi îl apucară de umeri şi de picioare, cărându-1 cinci sute de paşi în interiorul pădurii. După ce se opriră la marginea unui luminiş, răufăcătorii îşi lăsară victima jos, iar unul dintre ei zise:

Trebuie să isprăvim cu el.

În clipa aceea, domnul Gibson deschise ochii şi şopti:

Flig Balt!… Vin Mod…!

65 Act semnat de comandantul unei nave comerciale, prin care acesta certifică îmbarcarea mărfurilor. (N.tr.)

Şeful de echipaj şi Vin Mod comiseseră această crimă. Vin Mod avea în sfârşit, să scape de Harry Gibson, cu speranţa destul de îndreptăţită că Flig Balt va obţine comanda vasului. Atunci, la ordinele noului căpitan, bricul, în loc să se îndrepte spre Hobart Town, bricul va ieşi de pe ruta lui şi, fără ca domnul Hawkins să îşi dea seama, va porni spre zona din apropierea insulei Salomon. Acolo, se vor

descotorosi de armator, de Nat Gibson, de fraţii Kip, de cei doi marinari care nu vor accepta să le fie complici. Ceea ce nu se făcuse între Noua Zeelandă şi arhipelagul Bismarck, se va face după plecarea din Port Praslin.

După ce rosti numele celor doi asasini, domnul Gibson spuse:

Ticăloşilor!… Ticăloşilor…!

Vru să se ridice, vru să se apere, dar ce putea să facă, fără nici o armă, împotriva a doi oameni viguroşi şi înarmaţi…?

Ajutor! strigă.

Vin Mod se aruncă asupra lui, îi astupă gura cu mâna, în vreme ce Flig Balt îl înjunghie în piept cu pumnalul furat de pe Wilhelmina de complicele lui.

Harry Gibson scoase un ultim suspin; apoi ochii lui larg deschişi, plini de groază, se aţintiră pentru ultima oară asupra ucigaşilor săi. Lama pumnalului îi străpunse inima şi, după o clipă de spaimă, îşi dădu sufletul.

Căpitane Balt… salut! spuse Vin Mod, ducându-şi mâna la beretă.

Şeful de echipaj, înfricoşat, dădu înapoi în faţa ochilor victimei sale care, viu luminaţi de o rază de soare, continuau să îl privească. Vin Mod, păstrându-şi sângele rece, îl scotoci pe căpitan prin buzunare, găsind actele de bord şi punga cu bani din care scoase cei două mii de piaştri.

Ce surpriză plăcută! strigă el.

Apoi, bătându-l pe umeri pe şeful de echipaj, încremenit sub privirile cadavrului, îi spuse:

So ştergem de-aici!

Doi oameni se năpustiră asupra lui, iar unul începu să îl strângă de gât. Şi lăsând trupul neînsufleţit în locul acela unde nu avea, probabil, să fie descoperit înainte de plecarea bricului, o porniră amândoi pe cărare, îndreptându-se spre port.

Un sfert de ceas mai târziu, urcau pe puntea lui James Cook. Flig Balt se duse în cabina lui. Vin Mod coborî în

cabina echipajului, goală atunci şi ascunse în fundul sacului său actele căpitanului, piaştrii furaţi şi pumnalul care fusese arma crimei.

Trecuse o jumătate de oră de când Karl şi Pieter Kip se întorseseră la bord şi, aşteptând sosirea invitaţilor domnului Hamburg, veniră să se aşeze în spatele rufului. In ceea ce îl priveşte pe Vin Mod, nemernicul urcă pe covertă66.

Prefăcându-se foarte vesel, începu să sporovăiască împreună cu marinarii Hobbes şi Wickley care nu coborâseră pe uscat.

Un angajat al factoriei descoperi, a doua zi, străbătând luminişul, corpul căpitanului Gibson. Se întoarse în goana mare la agenţie, şi zvonul crimei se răspândi numaidecât.

Vestea îl lovi ca un trăsnet pe Nat Gibson. Se ştie cât de legaţi erau tatăl şi fiul. Domnul Hawkins, la fel de tulburat ca şi nenorocitul tânăr, nu se dovedi în stare să-i acorde nici o îngrijire. Fraţii Kip îl transportară în cabina lui unde, în cele din urmă, îşi reveni în simţiri. Amândoi, de altfel, erau la fel de îndureraţi şi de indignaţi.

Echipajul era la pământ. Jim plângea amarnic, Hobbes, Wickley şi Burnes nu puteau să accepte moartea căpitanului lor. Vin Mod îl blestema pe criminal.

Doar recruţii din Dunedin se arătau complet indiferenţi. I>en Cannon şi ceilalţi hotărâseră să debarce în ziua aceea – ceea ce ar fi compromis şi poate că ar şi fi împiedicat plecarea bricului. Dar, o dată cu tragicul sfârşit al domnului Gibson, probabil că îşi schimbaseră planurile. De mai multe ori, Len Cannon îi aruncă lui Vin Mod o privire întrebătoare. Acesta întoarse capul, de parcă nu ar fi vrut să îl înţeleagă.

În vremea asta, Nat Gibson, de îndată ce îşi recapătă cunoştinţa, se năpusti afară din cabină şi strigă:

6,3 Puntea superioara. (N.tr.)

Tata!... Vreau să îl văd pe tata...!

Karl Kip încercă să îl oprească. Nat îl împinse şi se repezi pe punte. Domnul Hamburg care se întorsese la locuinţa sa

se grăbise să vină de îndată ce fusese informat despre asasinat. Ajunse la bord în momentul în care Nat Gibson încerca să debarce şi îi spuse:

Te însoţesc.

Era ora opt. Domnii Hamburg şi Zieger, domnul Hawkins şi Nat Gibson, fraţii Kip, câţiva angajaţi ai factoriei o porniră prin pădure pentru a ajunge în luminiş, ceea ce nu le luă mai mult de zece minute.

Corpul era aşa cum îl lăsaseră asasinii, întins pe pământ, cu ochii larg deschişi, ca şi cum ar mai fi fost, încă, în viaţă.

Nat Gibson îngenunche lângă tatăl său. II îmbrăţişă, îl strigă, îşi strigă şi mama… Va supravieţui, oare, sărmana femeie, atunci când va afla de această teribilă nenorocire?

În vremea asta, domnul Hamburg, căruia îi revenea sarcina de a întreprinde ancheta, examina urmele lăsate în iarbă şi i se păru că distinge conturul unor paşi recenţi ce indicau că moartea fusese comisă de doi făptaşi. Apoi, după ce descheie cămaşa căpitanului, descoperi o rană provocată de o lamă cu zimţi, rană ce sângerase puţin. Cât priveşte banii şi documentele căpitanului, acestea dispăruseră.

Era, aşadar, sigur că mobilul crimei fusese jaful. Dar cine era autorul?… Vreun colon din Kerawara?… Puţin probabil… Nu păreau să fie, mai degrabă, implicaţi indigenii?… In realitate, erau destul de suspecţi… Dar, cum să-i găseşti pe asasini? După ce făptuiseră crima nu plecaseră imediat din Kerawara cu piroga, îndreptându-se spre insula York?… In câteva ore, se puteau afla la adăpost de orice urmărire…

Se putea, deci, presupune că asasinatul va rămâne nepedepsit, ca atâtea altele pe meleagurile acestea, din Noua Guinee până în Arhipelagul Salomon, unde fusese comis.

Acum, trebuiau să transporte corpul la factorie. Domnul Hamburg ceruse să fie adusă o brancardă pe care aşezară cadavrul.

Apoi, cu toţii, Nat Gibson sprijinit de domnul Hawkins, se îndreptară, din nou, spre port.

Corpul defunctului fu depus într-o sală a agenţiei, până când domnul Hawkins avea să-şi încheie ancheta. In ceea ce priveşte înmormântarea, U'ista ceremonie urma să aibă loc chiar a doua zi, din cauza climei tropicale. Misionarul care se afla atunci la Kerawara veni să îngenuncheze şi să se roage la căpătâiul victimei. Domnul Zieger îl conduse înapoi la bord pe Nat Gibson care, aflat într-o neliniştitoare stare de apatie, râmase culcat pe patul din cabina lui.

Intre timp, domnul Hamburg nu înceta să culeagă informaţii de natură să îl pună pe urmele asasinilor. După ce îi chemă din nou pe domnii Hawkins şi Zieger la factorie, discută cu ei în legătură cu acest subiect, iar atunci când aceştia îl întrebară cine ar putea fi, după părerea lui, autorii crimei, răspunse:

Cu siguranţă, indigenii.

Ca să îl jefuiască pe bietul Gibson…?

Da… Au aflat că trebuia să transporte o sumă importantă de bani… l-au pândit, l-au urmărit în pădure, l-au atacat, l-au prădat…

Dar cum să-i prindem?… întrebă domnul Zieger.

Este aproape imposibil, declară domnul Hamburg. De la ce indicii să pornim pentru a începe cercetările…?

Ar fi ceva de făcut, observă domnul Zieger, să fotografiem rana făcută de arma ucigaşului şi, clacă vom găsi arma, poate că vom reuşi să aflăm cui aparţinea…

Aveţi dreptate, îl aprobă domnul Hamburg, şi îl rog pe domnul Hawkins să execute această operaţie.

Da… da! încuviinţă domnul Hawkins, cu glasul tremurând de emoţie, şi fie ca această crimă înfiorătoare să nu rămână nepedepsită!

Domnul Zieger se duse să caute aparatul la bord şi reveni după câteva minute. După ce dezgoliră pieptul căpitanului Gibson, examinară, din nou, minuţios, rana. Era lată de

doar jumătate de deget şi, într-o parte, marginile erau zdrenţuite, ca şi cum pielea ar fi fost tăiată cu fierăstrăul.

Şi, atunci, domnul Hawkins spuse:

— Vedeţi, lovitura a fost dată cu o lamă indigenă… cu unul dintre acele kriss-uri cu lama zimţată pe care le folosesc băştinaşii.

Făcură două clişee, extrem de precise. Unul reproducea pieptul lui Harry Gibson, celălalt, capul. Ochii lui erau, încă, larg deschişi şi domnul Hawkins îi închise după aceea. Rămase stabilit ca fotografiile să fie lăsate domnului Hamburg, pentru ancheta sa. Cât priveşte clişeele, pe acestea le va păstra domnul Hawkins, aveau să-i servească să tragă alte poze. Imaginea nefericitului său prieten, mort la Kerawara, va fi dusă în oraşul lui natal.

După-amiaza îl puseră în sicriu. înmormântarea urma să aibă loc a doua zi, dimineaţa. Aleseră un loc în micul cimitir din Kerawara. Ar fi însemnat să întârzie prea mult să aştepte întoarcerea la Port Praslin pentru a săpa groapa menită să-i adăpostească trupul.

Ziua aceasta cernită se sfârşi într-o tristeţe apăsătoare. Veni noaptea pe care Nat Gibson, sufocat de suspine, o petrecu fără să-şi poată găsi o clipă somnul.

A doua zi, la funeralii luă parte toată populaţia engleză şi germană clin Kerawara. Pavilionul lui James Cook fiind în bernă, celelalte nave le înălţară pe ale lor la jumătatea catargului, în semn ele doliu.

Sicriul, acoperit cu steagul naţional, fu purtat de patru marinari din echipajul bricului. Nat Gibson, guvernatorul, domnul Hawkins, domnul Zieger mergeau în spatele lui, urmaţi de Flig Balt şi de restul echipajului căruia i se alăturaseră marinarii de pe celelalte vase. Cortegiul funebru ajunse în cimitir şi acolo, lângă mormânt, domnul Hamburg rosti câteva cuvinte în amintirea căpitanului Gibson.

Durerea lui Nat îţi făcea milă. Domnul Hawkins de-abia reuşea să-1 susţină. Pentru ultima oară, tânărul vru să se

arunce peste sicriul tatălui lui. Apoi, coşciugul fu coborât în groapă, deasupra căreia domnul Hamburg înfipse o cruce cu următoarea inscripţie:

CĂPITANULUI HARRY GIBSON clin Hobart Town Asasinat pe 2 decembrie 1885, Fiul, prietenii, echipajul, şi populaţia din Kerawara DUMNEZEU SĂ-L ODIHNEASCĂ!

Cercetările întreprinse de domnul Hamburg rămaseră fără nici un rezultat. O dată înfăptuită crima, ucigaşii se grăbiseră, fără îndoială, să părăsească Kerawara pentru a se refugia la triburile din Noul Launenburg. In aceste condiţii, cum mai puteau spera să-i descopere vreodată, de vreme ce pirogile indigene circulau zi şi noapte între insuliţă şi insulă?... Vor găsi arma crimei şi pe cel căruia îi aparţinea?... Doar întâmplarea putea limpezi afacerea aceasta, dar aveau să beneficieze, oare, de o întâmplare norocoasă?...

Bricul nu îşi prelungi şederea la Kerawara. Chiar în dimineaţa în care se răspândi vestea asasinatului, era gata să pornească în larg pentru a se întoarce la Port Praslin. aşa că, de acord cu domnul Zieger, domnul Hawkins îl chema pe şeful de echipaj în careu şi îi spuse:

Flig Balt, James Cook şi-a pierdut căpitanul...

Şi este o mare nenorocire, răspunse Flig Balt, a cărui voce tremura de o emoţie ce nu era durerea.

Ştiu, urmă domnul Hawkins, câtă încredere avea nefericitul meu prieten în tine... şi sunt dispus să îţi acord în continuare aceeaşi încredere.

Şeful de echipaj, cu ochii plecaţi, se înclină fără să rostească un singur cuvânt.

Mâine, Flig Balt, reluă armatorul, James Cook va ridica ancora, iar tu îl vei duce înapoi, la Port Praslin. Acolo vom termina de încărcat marfa şi, de îndată ce vom încheia operaţia aceasta, vom porni spre Hobart Town.

I>a ordinele dumneavoastră, domnule Hawkins, răspunse Flig Balt, după care se retrase.

Domnul Hawkins spusese că şeful de echipaj îl va înlocui pe domnul Gibson la conducerea navei, dar nu şi că va fi căpitanul acesteia. Poate că nici nu se gândea să îi confere în mod oficial acest titlu şi considera suficient să îndeplinească această funcţie pe parcursul călătoriei clin Arhipelagul Bismarck până în Tasmania. Şeful de echipaj remarcase, într-adevăr, lucrul acesta. Aşa că se întreţinu pe această temă, câteva clipe mai târziu, cu Vin Mod.

— Şi ce importanţă are! îl linişti marinarul. Să ducem, mai întâi, bricul înapoi, în Port Piaslin… Că vei fi, apoi, căpitan sau secund, asta contează prea puţin, meştere Balt!… Atunci când vom intra în posesia vasului, noi vom fi aceia care te vom numi căpitan, şi să fiu spânzurat clacă numirea aceasta nu face mai mult decât învestitura domnului Hawkins!

De altfel, dacă Len Cannon şi tovarăşii lui nu ştiau că Flig Balt şi Vin Mod sunt asasinii domnului Gibson, cel puţin acum erau siguri că bricul nu se va mai întoarce la Hobart Town, aşa că nu mai pomeniră de debarcare.

În ziua următoare, pe 5 decembrie, domnul Hawkins îşi luă rămas bun de la guvernator. Domnul Hamburg îl îmbrăţişa pe Nat Gibson şi îi făgădui să facă tot ceea ce îi va sta în putinţă, fără a precupeţi nici un efort, pentru a-1 descoperi pe asasinul tatălui lui. Dacă va reuşi, justiţia germană va fi fără milă!… Vor plăti cu capul crima aceasta abominabilă.

După aceea, domnul Hawkins, domnul Zieger, Karl şi Pieter Kip se despărţiră – cu câtă tristeţe! – de guvernator şi de ceilalţi agenţi comerciali din agenţiile din Kerawara.

Bricul ridică ancora sub comanda lui Flig Balt. O oră mai târziu, James Cook ieşi din bancurile de madrepori67 şi se îndreptă spre sud-est, trecând de capul Barard, punctul cel mai avansat al insulei York, înaintând în direcţia intrării în canalul Saint Georges.

Călătoria urma să fie rapidă şi să nu ceară mai mult de douăzeci şi patru de ore. Flig Balt nu avu de ce să se plângă

de echipaj care

67 Celenterate care trăiesc în colonii, în mările Sudului, formând recifuri sau atoli. (N.tr.) se achită în mod corect de îndatoririle sale. Nici o manevră nu trebuia executată de altfel, vântul fiind favorabil şi necerând nici o schimbare de mură68.

Că Flig Balt era sau nu era un bun navigator, scurta călătorie nu ne îngădui să ne dăm seama. De altfel, el nu se instală în cabina căpitanului, păstrându-şi-o pe a sa, la intrarea în cabina echipajului.

În timpul nopţii, Vin Mod îi răspunse lui Len Cannon într-un mod care fu pe placul acestuia, ca şi al tovarăşilor săi. James Cook nu se va întoarce în Tasmania… Căpitan sau nu, Flig Balt va şti cum să-1 abată clin drumul lui. O dată ajunşi în preajma insulei Salomon, nu le va fi greu să-i lichideze pe pasagerii de la bord… Nu există, întotdeauna, marinari de treabă în căutare de aventuri care, la nevoie, se vor grăbi să le dea o mână de ajutor?… Len Cannon şi ceilalţi nu mai aveau, aşadar, nici un motiv să părăsească bricul, ai căror stăpâni vor deveni cât de curând.

Înălţimile anut fură zărite în dimineaţa zilei de 6 decembrie.

Înainte de prânz, vaporul va fi ancorat în faţa agenţiei domnului Zieger. Cum sosea cu pavilionul în bernă, toată lumea din Port Praslin îşi dădu seama că se întâmplase o nenorocire.

Şi ce jale îi cuprinse pe toţi cunoscuţii când aflară împrejurările în care murise domnul Gibson. Doamna Zieger care alergase pe

^ ^^^ ll 1I1Î ci pe Nat Gibson în clipa în care acesta debarcă. O podidi plânsul şi, în clipa în care putu să vorbească, repetă într-una, cu ochii înecaţi în lacrimi.

— Sărmanul meu Nat… bietul meu copil… şi mama ta… mama ta…!

Nat Gibson fu obligat să accepte să-şi petreacă la Wilhelmstaf ultimele zile ale escalei, ca şi domnul Hawkins.

Aşa că îşi ocupară, clin nou, camerele şi se aşezară la masă, în casa aceasta ospitalieră în care domnul Gibson nu avea să se mai întoarcă niciodată!

Domnul Zieger nu vru să lase pe nimeni să supravegheze îmbarcarea celor o sută cincizeci de tone de copra, adăugate la

68 Manevră curentă prin care se întinde spre proră coltul de jos al unei vele. (N.tr.) încărcătura bricului. Fu, de altfel, ajutat de Karl şi Pieter Kip care nu părăsiră vasul, nici măcar un ceas. Cel mai mare dintre fraţi se pricepea perfect la arimare69 şi, în plus, Flig Balt nu avu nici o problemă în acest sens, întrucât echipajul îl sluji cu mult zel.

O dată copra ajunsă în cală, aranjară în fală şi în spate lăzile cu fildeş, cu destinaţia Hobart Town. Apoi, întrucât, înainte de călătoria sa la Kerawara, căpitanul ordonase curăţarea şi vopsirea vasului, plecarea nu avea de ce să fie întârziată din acest punct de vedere.

Totul fu gata în după-amiaza zilei de 9 septembrie.

În seara aceleiaşi zile, domnul Hawkins şi Nat Gibson, însoţiţi de domnul şi de doamna Zieger, se întoarseră la bord, în aşa fel încât James Cook să poată ridica ancora în zori.

Atunci când ajunseră, fură primiţi de Flig Balt care se afla în capul scării. Domnul Hawkins îl întrebă, atunci:

Totul este pregătit…?

Da, domnule Hawkins.

Ei bine! Flig Balt, mâine vom ieşi în larg… Ai adus bricul de la Kerawara la Port Praslin, îl vei duce de la Port Praslin la Hobart Town… De acum încolo vei fi la comandă…

Vă mulţumesc, domnule Hawkins, răspunse Flig Balt, în vreme ce echipajul însoţea tot acest dialog cu un murmur aprobativ.

Armatorul strânse mâna noului căpitan, dar nu îşi dădu seama că tremura.

Domnul şi doamna Zieger îşi luară rămas bun de la Nat Gibson, de la domnul Hawkins şi nu îi uitară nici pe fraţii Kip, pentru care nutreau o vie simpatie. Apoi, cu promisiunea că vor veni, de îndată ce vor putea, să petreacă câteva săptămâni în Tasmania, împreună cu cele două familii, se întoarseră la locuinţa lor.

În ziua următoare, la orele cinci dimineaţa, căpitanul Balt făcu pregătirile pentru ca James Cook să ridice ancora. O oră după ce aranjarea şi fixarea încărcăturii pentru menţinerea unui centraj favorabil stabilităţii. (N.tr.) ieşi din canalele din Port Praslin, bricul, îndreptat spre sud-esl, se afla în largul Noii Irlande.

X.

INCIDENTE.

Distanţa dintre arhipelagul Bismarck şi Tasmania este evaluată la aproximativ două mii patru sute de mile. Cu vânt favorabil, o medie de o sută de mile pe zi, James Cook n-ar avea nevoie de mai mult de trei săptămâni ca să le străbată. Perioada vânturilor alizee avea să se sfârşească şi aveau s-o urmeze, în curând, musonii de la tropice. într-adevăr, briza regulată nu întârzie să se arate în vest, după un calm de scurtă durată. Bricul va fi, deci, avantajat în înaintarea lui prin zona Luisiadelor, pentru a ieşi în Marea de Coral.

Trecuse vremea când pasagerii de pe James Cook, în cursul unei călătorii agreabile, se interesau de problemele navigaţiei. Nu se mai lăsau cuprinşi de acele vesele impresii ale întoarcerii, pe care le-ar fi încercat, dacă şederea lor la Kerawara nu s-ar fi încheiat cu o înspăimântătoare nenorocire.

Atunci când Nat Gibson ieşea din cabină, venea să se aşeze şi domnul Hawkins în spate, lângă el. Nimic nu putea să-i facă să uite durerea de care erau copleşiţi. Se gândeau la apropiata sosire în port, la doamna Gibson care îi aştepta cu atâta nerăbdare şi care avea să afle c& James Cook nu îl mai aducea pe căpitanul său. Biata femeie.

' Fraţii Kip respectau aceste clipe de întristare adâncă şi atât de vie, ţinându-se cel mai adesea, de-o parte. Cu toate acestea, fără să arate prea mult, Karl supraveghea mersul navei. Şeful de echipaj nu îi inspirase niciodată încredere. In diverse circumstanţe, calităţile pe care trebuie să le aibă un marinat adevărat i se păruseră destul de incomplete, de precare. De două sau de trei ori, atunci când domnul Gibson se afla în cabină, câteva manevre conduse prost îl făcuseră să aibă mari îndoieli în ceea ce îl priveşte pe Flig Balt. După părerea lui, acesta nu era un om de mare. Dar, la urma urmei, nu era treaba lui, aşa că nu făcea nici un comentariu în această privinţă. Or, ceea ce nu reprezenta un inconvenient grav sub comanda lui Harry Gibson, devenea acum, când Flig Balt era căpitanul lui James Cook. In ziua aceea, Karl Kip îşi împărtăşi temerile fratelui său.

Aşadar, tu crezi că Flig Balt nu e deloc la înălţimea funcţiei pe care o deţine…?

Există motive serioase să cred asta, Pieter… In timpul vijeliei pe care am avut-o de înfruntat pe Marea de Coral, am căpătat certitudinea că nu îşi cunoaşte prea bine meseria…

Atunci, Karl, e de datoria ta să stai cu ochii pe el şi, dacă vreo manevră ţi se pare periculoasă, nu ezita să-i atragi atenţia…

Iar Flig Balt, dragă Pieter, mă va ruga să nu mă amestec în conducerea navei…

Nu contează, Karl, datoria ta e să-i spui când greşeşte, şi, în cazul în care observaţiile tale nu vor fi băgate în seamă, iar Flig Balt nu ascultă de sfaturile tale, adresează-te direct domnului Hawkins… Este un om de bun simţ, va înregistra părerea ta şi se va explica cu ex-şeful de echipaj… Cu siguranţă, îţi va da dreptate…

Vom vedea, Pieter. Din nefericire, nu am hărţile de bord la dispoziţie şi îmi este greu să controlez ruta…

James Cook ajunse la limita Luisiadelor în ziua de 15. Călătoria decursese fără incidente. După ce lăsară la est

insula Rossel, principala din grup, Marea de Coral se deschise larg în faţa lui, la latitudinea sudică de douăsprezece grade. Pornind de la această paralelă, vor menţine continuu direcţia sud, pentru a atinge coasta Australiei în dreptul Brisbane-ului.

Or, exact la această limită a Mării de Coral, trebuia să modifice Flig Balt direcţia, spre vest, dacă vroia să ajungă în dreptul Insulei Mangara, ultima din Arhipelagul Salomon. Dar, cum manevra aceasta ar fi implicat o schimbare notabilă în ruta bricului care ar fi putut fi observată, Flig Balt se mulţumi să o ia pieziş spre sudest. Totuşi, schimbarea aceasta fu sesizată de Karl Kip care, după ce cercetă busola, îi spuse căpitanului:

Te-ai dus mai încolo, domnule Balt…

Da… cu două carturi…

Trebuie, totuşi, să ajungi pe coasta australiană.

Cam aşa, mormăi Flig Balt care începu să-1 privească pe olandez chiorâş.

Atunci, replică acesta, de ce nu-ţi păstrezi direcţia…?

Pentru că rafalele de vânt dinspre nord-est sunt, întotdeauna, de temut, şi nu vreau să deviez de-a lungul ţărmului.

Oh! Este spaţiu suficient, îl întrerupse Karl Kip, şi vei avea timp…

Nu asta e părerea mea, i-o reteză sec Flig Balt.

Şi, atunci când îi aduse la cunoştinţă lui Vin Mod discuţia avută cu olandezul, acesta răbufni:

I>a ce naiba îşi bagă şi ăsta nasul unde nu-i fierbe oala şi când o să ne descotorosim de toţi tipii ăştia…?

De altfel, vechiul proiect care consta în a-i arunca peste bord pe pasagerii bricului trebuia, încă, pus în aplicare, dacă se prezenta ocazia. Or, dacă treceau la fapte în apropierea Arhipelagului Salomon, poate chiar cu concursul răufăcătorilor care mişunau prin locurile acelea, şansele de izbândă ar fi fost mult mai mari.

Una peste alta, această modificare a rutei, remarcată de Karl Kip, nu era importantă, şi, fără a se justifica de o manieră absolută, era, într-o oarecare măsură, acceptabilă. într-adevăr, presupunând că se iscă o furtună în larg, o navă este mai puţin expusă atunci când nu se afla în apropierea coastei, când „are pe unde să fugă”, după cum spun marinarii.

În seara zilei de 17, vremea se schimbă. Soarele apunea pe un cer acoperit de nori grei. Oceanul care simţea ceva, începea să fie agitat de hulă. Toată ziua căldura fusese sufocantă.

Pe la ceasurile trei după-amiază, termometrul arăta 103 grade Fahrenheit la umbră, adică 39°44 centigrade Celsius, iar pe la ceasurile cinci barometrul scăzuse la douăzeci şi şapte de degete, adică 730 milimetri. Scăderea aceasta rapidă a coloanei de mercur indica o tulburare atmosferică profundă. De altfel, hula foarte puternică, câteva talazuri care se rostogoleau anunţau că vântul se dezlănţuise în vest.

Tulburarea aceasta atmosferică fu precedată de o furtună violentă. Pe la ora nouă, după ce se auziră tunete îndepărtate, orizontul fu împânzit de fulgere atât de luminoase, atât de numeroase încât apa oceanului în care se reverberau, părea străbătută de valuri de foc. Când nu atingeau suprafaţa oceanului, treceau în mod continuu de la un nor la altul. Bubuiturile tunetelor deveniră asurzitoare, orbindu-te, în acelaşi timp, cu scânteietoarele lor descărcări electrice.

În jur de unsprezece, furtuna atinse intensitatea maximă. Fulgerele loviră de mai multe ori vârful catargelor, fără să pricinuiască pagube, scurgându-se pe firul paratrăsnetelor. Acum puteai fi sigur că furtuna va fi urmată de un vânt puternic, aşa că trebuia să fii pregătit să îl înfrunţi.

Domnul Hawkins, Flig Balt, Karl Kip, strânşi în faţa rufului, nu puteau să se înşele în ceea ce priveşte iminenţa vijeliei, aşa că armatorul spuse:

Uraganul se va năpusti asupra noastră…

Asta e sigur, îl aprobă Flig Balt, şi de data asta nu e vorba să ţină doar câteva ceasuri…!

De asta mă tem şi eu, replică domnul Hawkins.

Va fi nevoie să fugim în larg… observă Flig Balt.

— Şi de ce să nu dăm piept cu el, aşezându-ne în capă70…

Dar putem să o facem?… îl întrerupse Flig Balt. Un vas încărcat, aşa cum este James Cook, care de-abia se menţine la linia de plutire, va putea să se ridice deasupra talazurilor?… Nu va fi măturat de colo-colo…?

Un marinar este dator să încerce să nu se abată din drum, răspunse Karl Kip…

Asta este şi părerea mea, îl susţinu domnul Hawkins, căci am putea fi târâţi departe, spre est…

70 Poziţia pe care o ia o navă pe timp de furtună, pentru a putea rezista în cele mai bune condiţii. (N.tr.)

Şi chiar spre nord-vest!… adaugă Karl Kip. Iată, norii încep să fie împinşi dinspre sud-vest şi, cu vântul în spate, vom ajunge în preajma Arhipelagului Salomon…

Desigur, asta şi vroiau Flig Balt şi Vin Mod. Totuşi, i-ar fi fost dificil ex-şefului de echipaj să nu admită că olandezul vorbea ca un marinar adevărat. Pe de altă parte, să lase să-i scape ocazia de a schimba direcţia lui James Cook, asta nu-i convenea deloc. Aşa că declară:

Eu sunt căpitanul şi eu răspund, domnul Hawkins mă va înţelege, şi nu primesc ordine de la domnul Kip…

Nu sunt ordine, sunt doar sfaturi pe care vi le dau…, răspunse Karl Kip pe care încăpăţânarea aceasta nu înceta să îl surprindă.

Ordine de care nu am nevoie… continuă Flig Balt, foarte iritat de opoziţia pe care o întâmpina.

Domnilor, interveni domnul Hawkins, vreau să încheiem această discuţie… îi mulţumesc domnului Kip că şi-a exprimat opinia… Dar, de vreme ce căpitanul Flig nu consideră oportun să-i urmeze sfatul, să acţioneze cum crede de cuviinţă… I-am încredinţat comanda bricului şi

este dreptul lui să vrea să îşi asume întreaga responsabilitate a deciziilor sale.

Karl Kip se înclină şi se duse lângă fratele lui, spunându-i:

Flig ăsta mi se pare un incapabil şi mă tem să nu pună nava în pericol!… Ixi urma urmei, el este căpitanul!

În orice caz, nu mai puteau ezita nici o clipă. Forţa vântului sporea din ce în ce şi rafalele înfricoşătoare care măturau puntea riscau să smulgă velatura.

La comanda lui Flig Balt, cu cârma sus, bricul începu să-şi schimbe direcţia, încercând să se plaseze sub vânt, nu fără să fie zgâlţâit zdravăn. Catargele se clătinau, hobanele şi patarafinele71 ameninţau să se rupă. De două ori, se păru că nu vor putea realiza manevra. O făcură în cele din urmă, şi James Cookt cu '1 Parâme utilizate la fixarea, de borduri şi spre pupa, a arborilor unei nave cu vele. (N.tr.) trinchetinul72 de vreme rea la proră, cu gabierul73 mic ca terţarola74 jos, porni în larg, spre nord-est.

Timp de aproximativ o jumătate de oră navigară în condiţii aproape normale. Singura dificultate era să împiedice bricul să devieze brusc, la babord sau la tribord. De-abia reuşeau să cârmească în mijlocul talazurilor care se deplasau la fel de repede ca şi el. In fiecare clipă risca să fie întrecut de valuri, să se aşeze de-a curmezişul. Situaţia sa ar fi fost, atunci, cât se poate de critică, căci ar fi fost expus loviturilor din flanc.

Şi, totuşi, era absolut imposibil să sporească velatura. Unul dintre focurile pe care Flig Balt comandă să fie ridicat, pentru a face cârma mai sensibilă şi mai eficace, fu făcut bucăţi. Gabierul pârâia, gata-gata să fie sfâşiat.

Puţin după miezul nopţii, până şi cel mai nepriceput marinar de la bord îşi dădea seama că James Cook nu-şi mai putea menţine direcţia. Devierile sale se succedau neîntrerupt. Era literalmente înghiţit de apa oceanului. Talazurile se mişcau cu o viteză de două ori mai mare decât a sa, aşa că nu mai putea asculta de cârmă.

Domnul Hawkins nu îşi ascundea neliniştea care îl măcina. Dacă ex-şeful de echipaj nu era la înălţimea noii sale funcţii; dacă, datorită stângăciei sale, securitatea bricului avea să fie compromisă, şi dacă Karl Kip, un marinar, în definitiv, avea dreptate, în disputa cu el... Toate aceste gânduri, toate aceste incertitudini se învârteau ca un carusel în mintea domnului Hawkins. Le comunică lui Nat Gibson care îi împărtăşi temerile, acordându-i prea puţină încredere lui Flig Balt.

Din vreme în vreme, atunci când Flig Balt se apropia, domnul Hawkins îl iscodea, îl bombarda cu întrebări la care acesta nu

72 Pânză care se înalţă pe trinchet, alături de trincă, în caz de furtună. (N.tr.) 7:i Velă pătrată, a doua de jos. (N.tr.)

74 Pânză mică de dimensiunea a treia; strângere a oricărei pânze pentru a-i micşora suprafaţa. Terţarolarea este procedeul de reducere a suprafeţei unei pânze |>entru a-i micşora suprafaţa, când vântul se intensifică prea tare. (N.tr.) răspundea decât prin fraze neinteligibile, incoerente, dovedind cât era de tulburat, de copleşit şi de neajutorat în faţa pericolelor de care era asediat. Şi, la lumina ultimelor fulgere, când domnul Hawkins se întorcea spre Karl Kip, îl zărea pe acesta în picioare, lângă fratele lui, vorbindu-i cu voce scăzută, având atitudinea unui om chinuit de cele mai violente obsesii, de-abia reuşind să se stăpânească. Da! Ai fi crezut că avea să se năpustească la cârmă, îndreptând bricul în direcţia contrară!... De altfel, încăpăţânându-te pe ruta aceasta, fără să admiţi că vaporul e izbit de valuri, că s-a culcat pe-o parte, să te faci că nu vezi că vârful catargului e în pericol să fie retezat, unde puteai, în cele din urmă, ajunge?... In zona Arhipelagului Salomon, între acele insule străjuite de recifuri, unde nu avea nici o scăpare.

Flig Balt îşi dădea seama de asta. Vin Mod şi oamenii lui, de asemenea. Bricul avea să fie făcut bucăţi, dacă furtuna mai dura încă patruzeci şi opt de ore. Prudenţa cea mai elementară le cerea, aşadar, să revină cu orice preţ spre

vest, atâta timp cât mai aveau măcar un petec de pânză. Flig Balt vru să încerce. Era o manevră cât se poate de periculoasă, în mijlocul oceanului dezlănţuit şi poate chiar că era imposibil să schimbe direcţia cu totul. Cârma fu răsucită şi întinseră brigantina pentru a o ajuta.

În clipa aceea, bricul se culcă pe babord şi capătul vergii75 mari dispăru, acoperit de spuma valurilor. Atunci un om ţâşni spre domnul Hawkins şi nu spuse decât aceste cuvinte:

Lăsaţi-mă pe mine…

Fă-o, răspunse armatorul.

Şi atunci se văzu de ce poate fi în stare un marinar adevărat, care ştie să îşi păstreze sângele rece şi să nu îşi piardă cumpătul, spre deosebire de ex-şeful de echipaj.

I,a comanda lui Karl Kip, auzindu-i glasul imperios, auzindu-i ordinele clare şi precise, echipajul execută manevra cu pricepere şi hotărâre. James Cook se ridică încetul cu încetul, păstrându-şi arborada şi, profitând de faptul că cerul se înseninase

7;) Bară aşezată perpendicular pe catarg, pentru susţinerea pânzelor. (N.tr.) dintr-o dată, Karl Kip reuşi să îl aşeze drept. Loviturile talazurilor, deşi încă deosebit de năvalnice, erau acum mai puţin periculoase, pentru că acum era izbit din faţă şi nu clin spate. Înălţară, nu fără mari dificultăţi, un „foc mare” pentru vreme urâtă, capabil să reziste rafalelor.

În momentul acela, Vin Mod se apropie de Flig Balt şi îi şopti furios:

Totul este pierdut, cu căpitanul Kip în locul căpitanului Balt!

A doua zi, pe 21 decembrie, contrar aşteptărilor, furtuna scăzu vizibil în intensitate. Şi asta datorită vântului care îşi schimbase direcţia spre vest-nord-vest. O împrejurare foarte fericită: era important, acum, ca bricul să-şi reia drumul spre sud. Ceea ce Karl Kip şi făcu, de îndată ce îi îngădui vântul, întinzând în acelaşi timp gabierul mare,

trincheta şi brigantina. Cu velatura aceasta, împins de briza proaspătă, James Cook avea să recupereze rapid ceea ce pierduse câtă vreme navigase spre vest.

Pe la orele zece, întrucât apăruse clin nou soarele, Karl Kip încerca să determine punctul în care se afla. După ce cercetă harta, ţinând cont şi de datele obţinute la prânz, stabili cu precizie poziţia navei, adică 150°17' longitudine vest şi 13°17' latitudine sud. în clipa aceea, domnul Hawkins veni lângă el şi îi spuse:

Vă mulţumesc, domnule Kip.

Karl Kip se înclină, fără a-i răspunde.

Da,… vă mulţumesc, continuă armatorul, în numele meu şi în numele întregului echipaj…

Nu am făcut decât ceea ce orice marinar ar fi făcut în locul meu, răspunse Karl Kip. Nu merit să mi se mulţumească pentru atâta lucru… şi o să-1 las din nou pe căpitan la comandă…

Nu, declară domnul Hawkins cu un glas hotărât pe care îl putură auzi cu toţii. De acord cu Nat Gibson, vă rog să rămâneţi la comanda navei noastre.

Întrucât Karl Kip vru să schiţcze un gest de refuz, domnul Hawkins urmă:

Să ne conducă cel care ne-a salvat!… Căpitane Kip, e datoria ta să ne duci înapoi, la Hobart Town.

Atunci, Flig Balt, turbat de furie, înainta spre domnul Hawkins şi protestă în termenii următori:

M-aţi numit căpitan pe James Cook, şi am pretenţia să rămân până vom ajunge la destinaţie…

Balt, îi răspunse domnul Hawkins, a cărui decizie era irevocabilă, nu este căpitan decât acela pe care îl numesc eu, ca armator şi proprietar al vasului acesta… Am considerat că nu eşti la înălţimea funcţiei tale… De acum înainte, căpitanul Kip este stăpân la bord…, stăpân după Dumnezeu…

Îmi voi revendica drepturile în faţa autorităţilor maritime, la Hobart Town,… replică Flig Balt.

Cum doreşti, răspunse armatorul.

Destul, Flig Balt, spuse Karl Kip. Nici un cuvânt mai mult!… Treci la locul tău!… în ceea ce vă priveşte, marinari, mă bizui pe devotamentul şi pe supunerea voastră!

Astfel luă sfârşit perioada de căpitănie a ex-şefului de echipaj, astfel pierdu această ultimă şansă de a pune mâna pe vas. Din clipa aceea, mateloţii înţeleseră că aveau cle-a face cu un căpitan energic, hotărât, marinar până în adâncul sufletului, care nu va admite să nu-i fie respectate ordinele. Domnul Hawkins nu putu decât să se aplaude pentru decizia pe care tocmai o luase în interesul lui James Cook.

Iar, acum, Vin iMod, Len Cannon şi tovarăşii lor se vor resemna şi vor renunţa la planul lor?… Nu vor încerca o ultimă lovitură în forţă, înainte ele sosirea în Tasmania?… In orice caz, vor fi supravegheaţi cu atenţie. Karl Kip, plin de suspiciuni, va menţine cu severitate disciplina la bord.

Navigară fără să se producă nici un eveniment deosebit de pe 20 până pe 27 decembrie, când bricul se apropie de coasta australiană.

Karl Kip nu ignora că o parte din echipaj fierbea, gata să se răscoale; dar era sigur că va şti cum să fie stăpân pe situaţie, aşa cum se întâmplase şi în cazul furtunii din apropierea Arhipelagului Salomon.

În seara zilei de 30, rebeliunea izbucni la bordul lui James Cook. Flig Balt, împreună cu complicii lui, încercă să forţeze intrarea în ruf, pentru a pune mâna pe arme. Intenţionau apoi să se năpustească asupra fraţilor Kip, şi, după ce aveau să se descotorosească de aceştia, să-i oblige pe domnul Hawkins, pe Nat Gibson şi pe cei trei marinari să se predea, să-i facă incapabili să le opună rezistenţă, devenind, în felul acesta, stăpâni pe navă…

Prin atitudinea lui fermă, Karl Kip dejuca cu promptitudine această tentativă. Se repezi în mijlocul rebelilor, îl înşfăcă de piept pe Len Cannon care se aruncase asupra lui, ameninţându-1 cu un revolver. Un singur gest dacă mai

făcea ticălosul, îl arunca peste bord. în acelaşi moment, Nat Gibson, domnul Hawkins, Hobbes, Wickley, Burnes îi imobilizară pe ceilalţi recruţi, în vreme ce Pieter Kip, trântindu-1 la pământ pe Flig Balt, îi smulse cuţitul cu care era înarmat. Lupta nu dură mai mult de un minut. Puteau, oare, şase oameni – Vin Mod, prudent, rămăsese în spate – să învingă şapte care nu fuseseră luaţi prin surprindere?... Karl Kip se afla în legitimă apărare. Ar fi fost în dreptul lui să-i zboare creierii şefului de echipaj şi, poate, că ar fi şi făcut-o, dacă nu ar fi intervenit domnul Hawkins. Acesta îl opri, preferând să îl predea pe Flig Balt justiţiei militare, de îndată ce bricul urma să intre în portul clin Hobart Town.

Flig Balt fu, deci, trimis în fundul calei, apoi pus în lanţuri, împreună cu doi răsculaţi care se arătaseră cei mai violenţi, Len Cannon şi Kyle. Securitatea bricului era, de acum, asigurată până la sfârşitul călătoriei.

Karl Kip interzise orice comunicare între echipaj şi prizonieri. Aceştia urmau să iasă din cală numai pentru a fi duşi în închisoarea maritimă clin Hobart Town. Erau lăsaţi să urce pe punte doar două ore, în timpul după-amiezii, şi nimeni nu avea voie să le vorbească. Din această cauză, Vin Mod intre în legătură cu Flig Balt, deşi ardea de nerăbdare să o facă, pentru a-i face câteva recomandări, pentru a-i da câteva indicaţii, pentru a-i expune planul lui, înainte ca acesta să compară înaintea Curţii.

Călătoria continuă în condiţii excelente, vânt prielnic şi ocean favorabil. Pe 2 ianuarie, pe la orele trei după-amiaza, James Cook aruncă ancora în portul din Hobart Town.

PARTEA A DOU %

I.

HOBART TOWN.

Tasmania este o insulă aproape triunghiulară, străbătută de a patruzeci şi treia paralelă sudică şi de al o sută patruzeci şi şaptelea meridian la est de Greenwich. Este întinsă – măsoară aproximativ o sută şaptezeci şi cinci de mile pe o sută cincizeci – aici fiind cultivate şi recoltate clin

belşug toate roadele pământului clin zona temperată. împărţită în zece districte, dispune de două oraşe importante, Hobart Town şi Lanwceston, odinioară Port Dabrympe. Unul pe coasta septentrională, celălalt pe coasta meridională, sunt unite printr-un drum superb construit de deportaţii australieni.

Portul din Hobart Town este cât se poate de bine adăpostit de vânturile din larg. Apa este adâncă, ancorarea este sigură în plină radă. Este protejat de o jetelă76 lungă ce taie hula ca un sparge-val şi James Cook îşi ocupă locul obişnuit, în faţa agenţiei casei Hawkins. Hobart Town nu numără mai mult de douăzeci şi cinci, douăzeci şi şase de mii de locuitori. Toată lumea se cunoaşte cu toată lumea, în societatea aceasta de armatori, de comercianţi, de agenţi maritimi, cea mai considerabilă în oraşul acesta eminamente comercial.

Domnul Hawkins deţinea o poziţie deosebit de onorabilă, după cum se ştie. Firma lui, de care domnul Gibson era legat în calitate de asociat şi de căpitan de mare cabotaj77 se bucura de stima şi de simpatia publică. Nenorocirea care tocmai se abătuse asupra familiei sale avea să aibă, deci, un puternic ecou. Şi, încă înainte ca James Cook să-şi lege parâmele de ţărm, oraşul avea, deja, certitudinea că se întâmplase o catastrofă la bord.

Dig de secţiune mai mică, ridicat la gura unui fluviu sau la intrarea într-un port. (N.tr.)

Navigaţie dc coastă. (N.tr.)

Aşa că, de îndată ce bricul fu semnalat în dreptul lui Sulivan Cove, unul dintre funcţionarii agenţiei alergă să o prevină pe doamna Hawkins. Doamna aceasta, însoţită de prietena ei, doamna Gibson, se grăbi să sosească în port. Amândouă vroiau să fie acolo atunci când va acosta James Cook. Dar, deja, câteva persoane puteau regreta acest lucru. într-adevăr, nu putea exista nici o îndoială, pavilionul britanic, în loc să fie înălţat în vârful picului, flutura la

mijlocul fungii, în berna. Mai mulţi marinari care se aflau pe jetela comentară astfel:

S-a întâmplat o nenorocire…!

Vreun marinar care a murit în timpul călătoriei…

Doamna Hawkins şi doamna Gibson nu erau atât de familiarizate cu regulile marinăreşti ca să-şi dea seama de ceea ce remarcaseră oamenii clin port. Aceştia, de altfel, se feriră să le atragă atenţia asupra acestui fapt. Poate că le-ar fi trezit îngrijorarea fără nici un motiv. Dar, când bricul ajunse la chei, doamna Gibson nu îşi recunoscu soţul în căpitanul care comanda manevra şi, în clipa în care nu îşi văzu fiul avântându-se spre ea pentru a o strânge în braţe, în clipa în care îl zări la prora, cu chipul tras, de-abia îndrăznind să se întoarcă spre ea, având-1 alături pe domnul Hawkins, copleşit de durere, strigă:

Harry!… Unde este Harry?

O clipă mai târziu, Nat Gibson era lângă ea şi o îmbrăţişa, sufocat de suspine. Şi atunci, înţelese îngrozitoarea nenorocire, şopti câteva cuvinte cu voce înăbuşită şi s-ar fi prăbuşit dacă domnul Hawkins nu ar fi prins-o în braţe.

Mort, spuse ea.

Mort… asasinat!

Aduseră o trăsură în care o urcară pe doamna Gibson, leşinată, însoţită de doamna Hawkins, de domnul Hawkins şi de Nat Gibson care luară loc în faţa ei. Apoi, trăsura, ocolind portul, se îndreptă spre casa aceea în care tatăl nu avea să se mai întoarcă niciodată. Nefericita văduvă fu transportată în camera ei fără să îşi fi recăpătat cunoştinţa. Trecu mai mult de un ceas până când putu să plângă alături de fiul ei.

Înainte de a pleca, armatorul îi ceruse lui Karl Kip să continue să-şi îndeplinească funcţia pe tot timpul descărcării lui James Cook. Karl şi Pieter Kip acceptaseră bucuroşi propunerea armatorului ca, în ziua următoare, să fie puşi în legătură cu casa lui de comerţ.

Prima grijă a lui Karl Kip fu să ceară să fie căutat ofiţerul de poliţie din port, pentru a lua măsurile cuvenite în ceea ce îi privea pe Flig Balt şi pe complicii acestuia. Ofiţerul nu întârzie să se prezinte si, aflând că la bordul bricului avusese loc o revoltă în condiţiile cunoscute, întrebă:

Şeful de echipaj este în lanţuri…?

Împreună cu doi marinari care au fost recrutaţi la Dunedin, răspunse Karl Kip.

Şi restul oamenilor…?

În afară de doi, trei pe care îi voi debarca, mă pot bizui pe ei.

Bine, domnule, spuse ofiţerul, o să vă trimit un pichet, un mic detaşament de agenţi de poliţie şi rebelii vor fi închişi în închisoarea portului.

Un sfert de ceas mai târziu, sosiră mai mulţi agenţi care se plasară în partea din faţă, în apropierea capacului bocaportului78. Flig Balt, Len Cannon şi Kyle fură, atunci, scoşi din cală şi conduşi pe punte.

Şeful de echipaj, cu buzele încleştate, scrâşnind clin dinţi, fără să scoată o vorbă, se mărgini să-i arunce lui Karl Kip o privire încărcată de ură şi de dorinţă de răzbunare. Len Cannon, mai agresiv şi mai demonstrativ, îl ameninţa, arătându-i pumnul şi îl salută cu o ploaie de înjurături, în aşa fel încât agenţii de poliţie se văzură nevoiţi să îl lege. In

vremea asta, Vin Mod, pitit în spatele cabestanului, se aplecă până la urechea lui Flig Balt şi îi şopti astfel ca să nu îl audă nimeni: încă nu s-a sfârşit cu noi. Fă aşa cum ţi-am spus. Vor găsi actele şi banii.

78 Deschizătura în punte pentru introducerea mărfurilor în magaziile navei şi în cală. (N.tr.)

Evident, Vin Mod, în ciuda măsurilor de siguranţă luate după încercarea şefului de echipaj, reuşise să comunice cu acesta. Stabiliseră împreună un plan, iar Flig Balt nu avea altceva de făcut decât să se conformeze. Aşa că, la cele câteva cuvinte rostite de complicele său, răspunse printr-un gest afirmativ.

Atunci când agenţii se pregătiră să-i ridice pe cei trei prizonieri, dinspre grupul format de Sexton, Bryce şi bucătarul Koa se auziră murmure de protest. Dar murmurele acestea fură repede reprimate şi puţin lipsi ca cei doi recruţi să nu fie trimişi de Karl Kip lângă tovarăşii lor. O clipă mai târziu, Flig Balt, Len Cannon şi Kyle debarcau pe chei şi, urmaţi de o mulţime zgomotoasă, erau conduşi la închisoarea portului unde aveau să fie întemniţaţi până în ziua în care vor apare în faţa Consiliului maritim.

De altfel, aproape imediat după plecarea lor, Karl Kip ceru să fie chemaţi Vin Mod, Sexton, Bryce şi bucătarul. Apoi, fără multe explicaţii, îi concedie, interzicându-le să se mai întoarcă la bord, sub nici un pretext. Puteau să se ducă la birourile agenţiei Hawkins, unde li se vor achita drepturile cuvenite.

Vin Mod se aştepta la măsura aceasta şi, fără îndoială, era satisfăcut de ea. Coborî în cabină şi urcă din nou pe punte, ducându-şi sacul. în ceea ce îi priveşte pe Sexton şi pe Bryce, vă amintiţi în ce condiţii se îmbarcaseră la Dunedin pentru a scăpa de poliţie după incidentele din taverna Three Magpies, aşa că tot echipamentul lor consta în ceea ce purtau pe ei.

— Veniţi cu mine, le spuse Vin Mod.

Şi îl urmară pe marinar care, mai întâi, îi duse la birourile armatorului, iar apoi la un proprietar care închiria camere, pe care îl cunoştea, unde îşi găsiră culcuş toţi trei.

Acum, rămas doar cu Hobbes, Wickley, Burnes şi Jim, Karl Kip nu mai avea de ce să se teamă. Oamenii aceştia de treabă erau suficienţi pentru a asigura serviciul la bord. Apoi, o dată încărcătura pusă pe uscat, James Cook va intra în repaus.

Nu există cuvinte pe măsură pentru a descrie ceea ce se petrecu în noaptea petrecută de Nat Gibson alături de mama sa. Doamna Hawkins nu se dezlipise de sărmana femeie şi cine ar fi putut să o îngrijească cu mai mult devotament, cine ar fi putut să o consoleze cu mai multă prietenie!… A trebuit să i se povestească toată această poveste dureroasă…

Trecură câteva zile. Sub conducerea lui Karl Kip, terminaseră de debarcat marfa de pe bric. Actualmente, marinarii erau ocupaţi cu dezechiparea navei, cu scoaterea vergilor, a barelor aşezate perpendicular pe catarg, pentru susţinerea pânzelor, cu desfacerea fungilor, a parâmelor folosite pentru ridicarea pânzelor pe catarg şi cu alte manevre curente, trecând la curăţenia generală a calei, a cabinei, a rufului şi a punţii. James Cook nu avea să iasă în larg decât peste mai multe luni. Apoi, după ce echipajul îşi primi simbria, bricul fu dus în fundul portului, unde rămase sub supravegherea unui paznic.

Fraţii Kip fură nevoiţi să îşi găsească un domiciliu pe uscat. Inutil de spus că se aflaseră în raporturi cotidiene cu armatorul. Fuseseră, de mai multe ori, invitaţi la masă. Doamna Hawkins, care împărtăşea sentimentele soţului său în privinţa lor, nu înceta să-şi manifeste simpatia faţă de ei.

Doamna Gibson nu primea pe nimeni. O dată, de două ori, făcu, totuşi, excepţie pentru cei doi fraţi care, respectându-i durerea, încercară să o deranjeze cât mai puţin. In ceea ce îl priveşte pe Nat Gibson, acesta urcă adesea la bord şi nu putu decât să se alăture mulţumirilor domnului Hawkins. Pe

data de 7 ianuarie, înainte ca Pieter şi Karl Kip să părăsească nava, armatorul veni să discute cu ei, arătându-se direct interesat de situaţia lor, aşa că nu e de mirare că le făcu următoarea propunere:

Domnule Karl, spuse el, nu pot decât să laud devotamentul şi zelul de care ai dat dovadă în tristele împrejurări în care s-a aflat vasul nostru. Iţi datorăm salvarea lui James Cook şi a echipajului său. Fără tine ar fi dispărut, poate, fără urmă, în timpul furtunii din Marea de Coral.

Sunt fericit, domnule Hawkins, că am putut să vă fiu util…

Şi îţi sunt recunoscător, urmă armatorul. Aşadar, dac & James Cook ar fi pornit în cursă curând, ţi-aş fi făcut oferta de a rămâne căpitanul său…

Sunteţi prea bun, domnule Hawkins, şi sunt onorat de propunerea pe care mi-o faceţi… Desigur, nu aş fi ezitat să o accept, dacă afaceri urgente şi grave nu ne-ar obliga, pe fratele meu şi pe mine, să ne întoarcem cât mai degrabă…

Într-adevăr, domnule Hawkins, adăugă Pieter Kip, şi trebuie să ne interesăm de un vapor care să fie gata să plece spre Europa…

Vă înţeleg, domnilor, declară domnul Hawkins, şi nu fără tristeţe mă despart de voi… poate, pentru a nu ne mai revedea niciodată…

Cine ştie, domnule Hawkins?… replică Karl Kip. O dată ce ne vom pune la punct afacerile de la Groningue, unde prezenţa noastră este indispensabilă, de ce să nu încercăm să stabilim relaţii comerciale între casele noastre…?

Îmi doresc foarte mult acest lucru, afirmă armatorul, şi aş fi fericit dacă ar fi astfel…

Cei doi fraţi îi răspunseră printr-o călduroasă strângere de mână.

În orice caz, urmă armatorul, onorariul de căpitan îţi va fi achitat, domnule Karl Kip, pentru această ultimă parte a călătoriei lui James Cook şi nu aş putea accepta un refuz în privinţa aceasta…

Cum doriţi, domnule Hawkins, răspunse Karl Kip; dar noi nu putem uita primirea pe care ne-aţi făcut-o la bord… V-aţi purtat cu atâta omenie cu doi naufragiaţi…

Apoi, armatorul şi fraţii Kip se despărţiră, dându-şi cele mai afectuoase asigurări de prietenie. Karl şi Pieter Kip se ocupară, atunci, de alegerea unui hotel modest, unde urmau să locuiască până la plecarea lor din Hobart Town. Aceasta fu pentru ei o ocazie de a vizita oraşul în care hazardul călătoriilor sale de cursă lungă nu îl adusese niciodată pe cel mai mare dintre cei doi fraţi.

În timpul plimbărilor lor, Karl şi Pieter Kip întâlniră destul de des câţiva marinari de pe James Cook, printre alţii pe Vin Mod şi pe Bryce. Marinarii aceştia erau în căutarea unui angajament sau îşi propuseseră să zăbovească mai multă vreme pe uscat?… In orice caz, se părea că cei doi sunt nedespărţiţi, căci erau văzuţi hoinărind prin oraş împreună. Ceea ce nu băgară de seamă Karl şi Pieter este că Vin Mod şi Bryce, de fapt, îi urmăreau în permanenţă, atâta vreme cât îşi căutau o locuinţă. Fraţii Kip nu ar fi avut nici o îndoială că cei doi marinari erau foarte interesaţi de chestiunea aceasta, dacă i-ar fi auzit repetându-şi de nenumărate ori unul altuia:

Nu mai isprăvesc o dată! Tare mai sunt pretenţioşi în alegerea unui hotel…!

Au, totuşi buzunarele goale, sau, cel puţin, aproape goale… observă Bryce.

Dacă nu cumva animalul ăla de armator – dracul să-1 ia – nu a avut grijă să le umple…

Şi cu condiţia să nu se ofere să-i găzduiască!… adăugă Bryce.

Nu, la naiba, nu!… strigă Vin Mod. Mai degrabă le plătesc eu, oriunde, o cameră clasa întâi, cu zece şilingi pe noapte.

Schimbul acesta de cuvinte dintre Vin Mod şi Bryce dovedea două lucruri: mai întâi că erau foarte interesaţi să ştie unde vor locui fraţii Kip, după dezechiparea bricului, iar apoi că, dacă domnul Hawkins le oferea ospitalitatea,

adăpostindu-i în casa lui, atunci, planul lor ar fi fost compromis.

Dar, ce plan? Cu siguranţă, o lovitură pe care cei doi ticăloşi le-o pregăteau fraţilor Kip şi era important pentru ei să poată pătrunde în locuinţa lor… Ori, ceea ce, la nevoie, se putea face dacă închiriau o cameră la hotel, ar fi devenit imposibil, dacă se duceau să stea în casa domnului Hawkins, până la plecarea lor.

Acesta era, deci, motivul pentru care îi spionau pe Karl şi Pieter, fără să se sinchisească prea mult dacă sunt văzuţi sau nu.

Dimineaţa, marinarul Burnes, cărând cufărul salvat de pe epava Wilhelminei în care se afla tot ce aveau, îi însoţi pe fraţii Kip pe una dintre străzile din vecinătatea portului. Acolo, nu într-un hotel, ci într-un han cu aspect modest, curăţel, totuşi, aleseseră o cameră, o singură cameră, la primul cat. Vin Mod se putu convinge, câteva clipe mai târziu, şi de îndată ce ajunse în dreptul lui Bryce, care îl aştepta pe chei, îi spuse:

Strada Fleet, hanul Great Old Man79… Am pus mâna pe ei!

79 Marele bătrân', în original apare textul în lb. engleză. (N.red.)

PLANURI DE VIITOR.

Karl Kip, în calitate de căpitan al bricului, îşi depusese raportul în mâinile autorităţilor. Flig Balt, ca autor principal, şi Len Cannon, considerat complice, riscau pedepse extrem de grave, căci legile engleze sunt foarte severe în astfel de cazuri, legate de disciplina de la bordul navelor comerciale.

Din ziua încarcerării, deţinuţii nu avuseseră nici un contact cu tovarăşii lor. Sexton, Kyle şi Bryce figurau doar în calitate de martori la proces. Raportul nu punea în discuţie responsabilităţile lor în această tentativă de rebeliune, atât de rapid reprimată, graţie noului căpitan. Era, chiar, posibil să nu se mai afle în Hobart Town atunci când afacerea va ajunge în faţa Consiliului, dacă găseau un angajament şi se

îmbarcau spre cine ştie ce destinaţie, ceea ce, fără îndoială, le-ar fi convenit de minune.

În ceea ce îl priveşte pe Vin Mod, care, de fapt, fusese motorul revoltei, personajul acesta viclean şi ingenios, perfid chiar, care exercita o influenţă nefastă asupra şefului de echipaj, gândurile şi intenţiile lui erau cu totul altele. Nu încerca să scape cu fuga de consecinţele acţiunilor sale care urmau să fie dovedite pe parcursul anchetei. Cine ştie dacă, nu cumva, Flig Balt nu va vorbi, dacă, luat la întrebări, văzându-se la ananghie, nu va dezvălui complicitatea lui Vin Mod…?

Aşa că, temându-se de slăbiciunea şefului de echipaj, Vin Mod avea tot interesul să iasă din încurcătură şi, poate că şi dispunea de mijloacele de a o face. Foarte inteligent, cu o imaginaţie bogată, capabil să găsească cele mai neaşteptate soluţii, ştia că Flig Balt se baza pe el. Dacă reuşea să abată în altă parte braţul justiţiei în afacerea James Cook, niciunul, nici celălalt nu mai aveau de ce să se bată…!

În sfârşit, vulpea aceasta pusese, deja, la cale un plan, împreună cu Flig Balt, plan pe care va încerca să îl pună în aplicare, atâta timp cât se bucura de o libertate deplină. Dar, aflat în imposibilitatea de a comunica cu şeful de echipaj, îşi spunea, tot rumegându-şi ideea, tot studiindu-şi planul, în aşa fel încât să nu lase să-i scape nimic neprevăzut:

— Oare, m-a înţeles bine?… E simplu, totuşi… Astfel, s-ar explica revolta, ar exista o scuză pentru declanşarea ei!… Aii! dacă aş fi fost eu în locul lui!… Este adevărat, n-aş mai fi fost unde sunt, şi am nevoie să fiu aici!… Din nefericire nu este un om care să te priceapă doar dintr-o vorbă aruncată… Trebuie să-i vâri totul în cap!… Ia să vedem… nu s-ar putea găsi o posibilitate de a intra cineva la el… eu… sau un altul… Kyle, Sexton şi să-i spună „S-a făcut…!”. Dar trebuie s-o facem… şi numai în ajunul zilei de judecată. Dacă o facem prea devreme, fraţii or să se prindă… In sfârşit, văd eu… înainte de toate, e important să îl scoatem de acolo… şi

ne vom răzbuna pe blestematul ăsta de căpitan de ocazie… Să dea naiba dacă n-o să-1 văd dansând un „paso-doble”80 cu frate-său, la capătul ştreangului…!

Şi, în vreme ce Vin Mod cugeta astfel, se albea la faţă, iar în ochii injectaţi de furie i se citea o ură cumplită.

După cum se vede, Vin Mod uneltea din umbră împotriva fraţilor Kip, urzind cine ştie ce intrigă sumbră. Or, ţinând seama de anumite fapte, nu exista nici o îndoială că asasinatul clin Kerawara fusese comis în aşa fel încât să poată fi implicaţi. Aşa că, de la sosirea bricului şi de la debarcarea lor, Vin Mod se arătase preocupat, îndeosebi, de ceea ce urmau să facă Pieter şi Karl Kip. Că se grăbeau să plece cât mai repede din Hobart Town ca să se întoarcă în Europa, în aceasta privinţă nu aveau nick o grijă. Trebuiau să găsească un vapor gala să pornească în larg şi, cel puţin dacă nu apărea o şansă cu totul excepţională, ocaziile acestea sunt rare şi nu se întâlnesc de pe o zi pe alta.

Vin Mod era hotărât să nu-i piardă din ochi pe cei doi fraţi pe timpul şederii lor la Hobart Town. De îndată ce descoperi că vor locui la Greal Old Man, pe strada Fleet, după ce deveni de

80 Paso-doble este un dans popular de perechi, de origine spaniolă. (N.red.) nerecunoscut cu ajutorul unei bărbi false, se duse şi reţinu o cameră pentru el însuşi, plătind pe două săptămâni în avans, înscriindu-se în registru sub numele fals de Ned Pat. Apoi îşi declară numele lui adevărat, Vin Mod, la hanul Fresh-FishsP1, unde trăseseră Sexton, Kyle şi Bryce, în alt cartier al portului. Ieşea dimineaţa devreme, se întorcea seara târziu, nu lua, niciodată, masa acolo. Toate acestea pentru ca Pieter şi Karl Kip să nu fie la curent cu acţiunile lui.

Într-adevăr, graţie măsurilor acestea de prevedere nu se întâlniră deloc şi, de altfel, cei doi fraţi nici nu l-ar fi recunoscut.

Vin Mod avu grijă să aleagă o cameră vecină cu aceea pe care o ocupaseră cei doi la Creat Old Man şi, pe fereastra

care se deschidea într-un balcon comun, i-ar fi fost uşor să pătrundă în locuinţa lor. Putea, chiar, auzi ce vorbeau, atunci când, noaptea, se furişa pe terasă. Fraţii nu bănuiau că sunt spionaţi şi nici nu discutau chestiuni compromiţătoare, ci doar despre afacerile lor personale, aşa că nu încercau, din motive de siguranţă, să vorbească în şoaptă. De cele mai multe ori, din cauza căldurii excesive, fereastra era întredeschisă în spatele persienelor de pe balcon.

Şi, în seara zilei de 13, iată ce putu auzi, având, totodată grijă să nu poată fi zărit. întunericul era adânc, camera luminată doar de slaba licărire a unei lămpi cu gaz. Vin Mod putea nu numai să audă, dar şi să privească în interior.

Pe un scaun fără spătar era aşezat cufărul cules de pe epava Wilhelminei. Acesta cuprindea tot ceea ce aparţinea celor doi fraţi: ceea ce le rămăsese după naufragiu, ceea ce îşi procuraseră la Hobart Town, lenjerie şi diverse alte obiecte pe care şi le cumpăraseră cu banii primiţi de la caseria Casei Hawkins. Câteva haine, achiziţionate în aceleaşi condiţii, erau agăţate într-un cuier aflat la dreapta uşii de intrare care dădea într-un culoar comun cu mai multe camere – printre care, şi aceea ocupată de Vin Mod.

Pieter Kip, aşezat la o masă, examina cu atenţie mai multe acte referitoare la agenţia din Amboine, când fratele lui intră şi strigă cu o voce satisfăcută:

81 Peşte proaspăt, în original apare textul în lb. engleză. (N.red.)

… pe fereastra care se deschidea într-un balcon comun i-arfi fost uşor să pătrundă în locuinţa lor.

Am reuşit, Pieter… am reuşit!… întoarcerea noastră este, de acum, asigurată…!

Pieter Kip înţelese că vorbele acestea erau legate de anumite demersuri începute de mai multe zile, în vederea obţinerii locului de ofiţer secund pe unul dintre vasele olandeze care se pregăteau să părăsească curând Hobart Town, îndreptându-se spre un port din Europa.

Îl prinse de mână pe fratele lui şi spuse:

Aşadar, Casa Arnemniden te acceptă ca secund pe Skyclnairi?

Da, Pieter, şi asta datorită recomandării călduroase a domnului Hawkins…

Omul de ispravă căruia îi datorăm, deja atâtea…

Şi care mi-a fost de mare ajutor! declară Karl Kip.

Da, ne putem bizui pe el în orice împrejurare, dragul meu Karl!… Dacă îţi datorează o oarecare recunoştinţă pentru felul în care te-ai comportat la bordul lui James Cook, cât de mult îi datorăm noi, pentru tot ceea ce a făcut până acum?… Ai văzut cum am fost primiţi în familia lui şi, de asemenea, în familia Gibson, în ciuda teribilei nenorociri de care a fost lovită…

Bietul căpitan! exclamă Karl Kip. De ce a trebuit să-mi fie dat să-1 înlocuiesc?… Domnul Hawkins nu se poate împăca cu gândul că nefericitul lui prieten nu mai este!… Ah! Dacă ticăloşii de asasini ar putea fi descoperiţi şi pedepsiţi…

Vor fi… vor fi! îl asigură Pieter Kip.

Şi, auzind această declaraţie care i se păru mult prea categorică, Vin Mod se mulţumi să ridice din umeri, şoptind:

Da… vor fi pedepsiţi… şi încă mai repede decât crezi tu, Karl Kip!

Pieter Kip reluă atunci:

Ai fost prezentat căpitanului de pe Skydnam…?

Chiar în seara asta, Pieter, şi nu pot decât să fiu încântat de el. Este un olandez din Amsterdam… Mi s-a părul a fi un om cu care mă voi înţelege perfect. Este la curent cu ceea ce s-a întâmplat la bordul lui James Cook, ştie cum am ajuns să

preiau postul de căpitan, atunci când lui Flig Balt i s-a luat comanda…

Nu e suficient, Karl. Trebuie ca ex-şeful de echipaj să fie aspru pedepsit!… După ce era cât pe-aci ca bricul să piară fără urmă din pricina nepriceperii lui, să vrea să îl dea pe mâna rebelilor, să pună la cale o revoltă…

Lasă, Pieter, Consiliul nu îl va cruţa, fii convins de asta…

Mă întreb, Karl, dacă nu ai greşit, atunci când ai cerut să fie arestaţi doar Flig Balt şi Len Cannon… Camarazii acestuia, recrutaţi la Dunedin, nu sunt mai breji decât ei, şi tu ştii că bietul căpitan Gibson nu avea nici o încredere în ei…

Este adevărat, Pieter.

Şi trebuie să adaug, Karl, că n-am avut niciodată încredere în Vin Mod care mi s-a părut a fi un maestru în materie de intrigi şi de uneltiri. Atitudinea lui mi s-a părut cât se poate de dubioasă, şi asta de mai multe ori… Deşi a avut grijă să nu se compromită, el trebuie să se fi aflat în spatele lui Flig Balt… Dacă revolta n-ar fi fost înăbuşită, sunt sigur să ar fi devenit secundul noului căpitan…

Se poate, admise Karl Kip. De altfel, încă nu s-a spus totul în această afacere şi este probabil ca dezbaterile să ne rezerve câteva surprize!… întrucât marinarii de pe James Cook vor fi chemaţi în calitate de martori, cine ştie ce vor aduce depoziţiile lor?… II vor interoga pe Vin Mod, îl vor lua la întrebări… Dacă era înţeles cu şeful de echipaj, poate că acesta va lăsa să-i scape adevărul!… Şi, apoi, marinarii cinstiţi, Hobbes, Wickley şi Burnes, vor vorbi, şi, dacă îl vor acuza pe Vin Mod…

Asta vom vedea, şopti Vin Mod care nu pierdea nici un cuvânt din această conversaţie, şi lucrurile vor lua o cu totul altă întorsătură decât credeţi voi, olandezii naibii!

În momentul acela, Karl Kip se apropie de fereastră şi Vin Mod se retrase repede, ca să nu fie surprins. Dar, câteva clipe mai târziu, putu să îşi ocupe din nou locul. într-adevăr, conversaţia îl interesa suficient pentru ca să dorească să o

urmărească până la capăt, în aşa fel încât să profite clin plin de pe urma ei.

De altfel, cei doi fraţi se aşezaseră din nou la masă, unul în faţa celuilalt şi, în vreme ce Pieter Kip îşi aduna actele pe care le cerceta, fratele lui spunea:

O întrebare, Karl: Skydnam va pleca curând…?

Am toate motivele să cred că va ridica ancora cam pe data de 15, luna asta…?

Peste douăsprezece zile…?

Da, Pieter, căci, după cum eu însumi am constatat, va termina de încărcat până atunci.

Şi cât va dura călătoria noastră…?

Dacă împrejurările ne sunt favorabile şi nu intervine nimic deosebit, Skydnam nu va avea nevoie de mai mult de şase săptămâni pentru drumul lui de la Hobart Town la Hamburg.

Într-adevăr, intervalul acesta de timp trebuia să fie de ajuns unui steamer de calitate pentru a parcurge drumul, îndreptându-se spre vest, prin Oceanul Indian, Marea Roşie, Canalul de Suez, Mediterana şi Atlantic. Pieter Kip îl întrebă, atunci, pe fratele lui dacă avea să-şi îndeplinească imediat îndatoririle de secund la bordul lui Skydnam.

Începând de mâine dimineaţă, răspunse Karl Kip, când mă întâlnesc cu căpitanul Fork care mă va prezenta echipajului.

Şi ai intenţia, dragul meu Karl, să te instalezi de îndată pe vas…?

Întrebarea aceasta îl interesa într-un mod cu totul deosebit pe Vin Mod, având în vedere planurile sale. Nu se va afla, oare, în imposibilitatea de a le pune în aplicare, dacă cei doi fraţi părăseau hanul Great Old Mani…

Nu, răspunse Karl Kip, reparaţiile vor dura cel puţin încă zece zile. Nu mă voi îmbarca înainte de 23 şi atunci, Pieter, vei putea să vii şi tu, să-ţi ocupi cabina. Ţi-am reţinut una dintre cele mai bune, vecină cu a mea…

Cu dragă inimă, frate, căci, îţi mărturisesc, sunt cam nerăbdător să plec din hanul ăsta…

Conversaţia părea să fi luat sfârşit, aşa că Vin Mod se pregătea să se întoarcă în camera lui, furişându-se din nou, de data asta, în sens invers, de-a lungul balconului, când, auzind iar vocea lui Pieter Kip, se lipi din nou de fereastră.

Spui, Karl, ca Skydnam va ridica ancora cam pe 25, luna asta…

Da, frate, totul va fi gata la acea dată… cu o aproximaţie de o zi, două, desigur…

Dar, Flig Balt nu va fi judecat cu câteva zile mai devreme…?

Len Cannon şi el vor fi aduşi în faţa Consiliului maritim pe 21, iar noi vom compara în calitate de martori, împreună cu domnul Hawkins, Nat Gibson şi restul echipajului.

E perfect, se declară deplin satisfăcut Pieter Kip, şi totul se potriveşte de minune căci, de fapt, prezenţa ta este indispensabilă.

Bineînţeles, iar mărturia mea, cred, va permite Consiliului să se arate necruţător cu acest şef de echipaj care nu s-a sfiit să-i împingă pe oameni la revoltă!

Pieter Kip îi mai puse încă o întrebare fratelui său:

Domnul Hawkins ştie că ai fost numit secund pe Skydnam?…

Am vrut să-i dau vestea asta bună, dar, era deja prea târziu şi nu mai era la agenţie.

O să mergem mâine, Karl…

Da…, încă de la prima oră.

Câteva clipe mai târziu, camera era scufundată în întuneric şi lui Vin Mod nu-i mai rămânea decât să se retragă.

De îndată ce se întoarse la el, înainte de a părăsi, conform obiceiului său, hanul Great Old Man pentru a se duce înapoi la hanul Fresh Fishs, închise cu grijă dulapul ce conţinea actele sale şi diverse alte obiecte – între altele, şi kriss-ul pe care îl găsise pe epava Wilhelminei. Apoi, ieşi şi se îndreptă spre port.

Pe drum, îşi spunea: „Nu au de gând să se instaleze la bordul lui Skydnam înainte de 22… Bun!… Pe 21, Flig Balt

trebuie să treacă prin faţa Consiliului…

Bun!… Să nu încurcăm datele!… In seara zilei de 20, treaba va fi ca şi făcută… Dar trebuie ca Flig Balt să fie prevenit… şi cum să-1 previn…?”

ULTIMA MIŞCARE.

Domnul Hawkins se arătă cât se poate de mulţumit când primi, în ziua următoare, vizita fraţilor Kip. Era fericit că intervenţia sa pe lângă Casa Arnemniden avusese succes. N-aveau de ce să îi mulţumească. Toată trecerea de care se bucura, toată influenţa pe care o avea le punea în slujba celor doi fraţi… Nu le era obligat?

Nat Gibson, care se afla în momentul acela la domnul Hawkins, nu putu decât să se alăture felicitărilor armatorului. Deţinea, deja, poziţia de asociat al Casei de comerţ, dar, oricât de preocupat era de afaceri, oricât de asiduu lucra, nu reuşea să se desprindă de tristele sale amintiri.

Chiar în ziua aceea, Karl Kip, însoţit de fratele său, veni să-şi ia în primire postul de secund la bordul lui Skydnam, unde căpitanul Fork le rezervă o primire deosebită. Skydnam, un steamer de două sute cincizeci de tone şi de şase sute de cai putere, făcea curse regulate între Hamburg şi diferitele porturi de pe coasta australiană. Acum, erau ocupaţi cu câteva reparaţii şi cu câteva adaptări ale calei şi ale dunetei, cu curăţarea cazanelor şi a lc ^^ ^^ remedierea câtorva avarii survenite la arbordă.

În mod sigur, afirmă căpitanul Fork, totul va fi gata la sfârşitul săptămânii şi nu vom mai avea altceva de făcut decât să încărcăm… Va fi, un pic, treaba dumneavoastră, domnule Kip…

Nu voi pierde nici o zi, nici un ceas, căpitane, răspunse noul secund, şi regret că nu-mi pot ocupa cabina încă de acum…

Nu mă îndoiesc, răspunse căpitanul Fork, dar, vedeţi dumneavoastră, depindem de lucrători, de tâmplari, de vopsitori. In mai puţin de zece zile vor isprăvi ceea ce au de

făcut… Nici cabina dumneavoastră, nici cabina mea nu sunt pregătite să ne primească.

La urma urmei, nu are nici o importanţă, declară Karl Kip. Voi fi la bord la răsăritul soarelui, şi voi rămâne până seara… Din partea mea, voi face totul ca Skydnam să poată ridica ancora pe 24 sau pe 25…

— Aşa să fie, domnule Kip, răspunse căpitanul Fork. Iţi las, aşadar, nava în grijă şi, dacă ai nevoie de mine, mă găseşti de cele mai multe ori în birourile casei Arnemniden.

Din aranjamentul acesta rezulta că secundul Kip avea să-şi petreacă toate zilele la bordul steamer-ului. De partea sa, Pieter Kip căuta să-şi creeze relaţii pe piaţa din Hobart Town. îşi propusese să-i viziteze pe toţi negustorii importanţi, recomandat de domnul Hawkins. Vizitele acestea erau tot atâtea seminţe mănoase care urmau să asigure recolta în viitor.

În vremea asta, afacerea rebelilor de pe James Cook îşi urma cursul. Instrumentarea cazului, încredinţată raportorului Consiliului, se reflecta conform reglementărilor speciale ale codului maritim.

Închis în închisoarea portului, împreună cu Len Cannon, Flig Balt nu fusese izolat. Comunica liber cu ceilalţi deţinuţi. De altfel, în închisoarea aceasta nu se aflau decât marinari arestaţi fie pentru insubordonare, fie pentru delicte de drept comun. Intre altele, aici erau reţinuţi pe timpul nopţii marinarii în stare de ebrietate, bătăuşii culeşi de pe străzi sau din tavernele din cartier.

Sexton, Kyle şi Bryce, oricât de mult şi-ar fi dorit-o, nu părăsiseră, încă, Hobart Town. Nu vroiau să plece lăsându-1 pe I^n Cannon în mâinile justiţiei, inculpat atât de grav. Or, dacă erau citaţi ca martori în afacerea James Cook, Vin Mod avea să le spună exact ce trebuiau să declare în faţa juriului, pentru ca să îl scoată basma curată. II întâlneau în fiecare zi, pentru că trăseseră la Fresh Fishs, o adevărată vizuină, unde Vin Mod, se ştie, locuia sub adevăratul lui nume. Acesta, după ce cei trei marinari aveau să-şi mănânce şi, mai

ales, să-şi bea simbria primită la părăsirea bricului, urma să intervină şi să-i scoată din încurcătură. Deja, se declarase răspunzător pentru ei în faţa stăpânului hanului.

Aşa ca Sexton, Kyle şi Bryce nu se arătau preocupaţi să-şi caute un angajament.

Aveţi răbdare… aveţi răbdare!… le repeta Vin Mod. Nu ne zoreşte nimeni… Ce naiba!… Prietenul Balt cere să fiţi citaţi ca martori şi le vom închide pliscul celor care vor încerca să-1 învinuiască, atât pe el, cât şi pe camaradul vostru Len Cannon!… Nu eram în dreptul nostru să-1 trimitem pe blestematul de olandez în cabina lui de pasager… să-i dăm înapoi comanda bricului bravului englez care era căpitanul lui?… Ba da… Nu-i aşa?… Ei bine, asta a vrut să facă Flig Balt, şi vor să îl condamne pentru asta…!

Dar, observa Bryce, nu există pericolul să fim arestaţi, să fim găzduiţi în acelaşi stabiliment ca şi Len Cannon?

Nu, declara Vin Mod…voi sunteţi martori…nimic altceva decât martori…şi, atunci când Len Cannon se va îmbarca pentru a se întoarce în Noua Zeelandă sau în altă parte, vă veţi îmbarca împreună… Eu voi fi acela care vă va găsi o navă… una bună… împreună cu prietenul Balt… şi poate ca o vom scoate la capăt mai bine decât la bordul lui James Cook!

În felul acesta, Vin Mod reuşea să-i reţină în Hobart Town pe camarazii lui Len Cannon, în ideea că, poate, urmau să aibă un rol pe parcursul procesului în care vroia să obţină, cu orice preţ, achitarea şefului de echipaj. In vreme ce puneau la cale aceste mutări secrete, care, dacă reuşeau, urmau să-i distrugă pe fraţii Kip, aceştia, fără să bănuiască nimic, îşi vedeau liniştiţi de treburile lor.

Încărcarea lui Skydnam se desfăşura metodic sub conducerea secundului, reparaţiile îşi urmau cursul cu ajutorul lucrătorilor din port şi plecarea avea să aibă loc la data fixată.

Era 19 ianuarie. In patruzeci şi opt de ore, procesul revoltaţilor de pe James Cook avea să ajungă în faţa

Consiliului şi, fără nici o îndoială, dacă nu intervenea vreun incident neprevăzut, dezbaterile urmau să se încheie în aceeaşi zi... Trei zile după aceea, Skyndam avea să iasă în larg, fraţii Kip părăsind Hobart Town, cu destinaţia Hamburg.

În ziua următoare, după-amiază, îl puteai vedea pe Vin Mod dând târcoale închisorii portului. Destul de agitat, deşi, de obicei, era foarte stăpân pe el, mergea cu paşi repezi, evitând privirile celor din jur, lăsând să-i scape frânturi de fraze întretăiate de gesturi neliniştite, care ar fi fost deosebit de interesant de auzit. Ce spera, oare, trecând de mai multe ori prin faţa porţii închisorii?... Căuta să intre, ca să se întâlnească cu Flig Balt?... Nu! Nu putea să aibă intenţia aceasta şi, cu siguranţă, i-ar fi fost imposibil să treacă dincolo de poartă...

Oricum, Vin Mod nu îl zări pe Flig Balt, iar Flig Balt nu îl zări pe Vin Mod. Acesta, la căderea serii, după ce aruncă o ultimă privire sumbrului edificiu, se întoarse agale la han. Şi atunci, cufundat în continuare în gândurile sale, îşi spuse: „Da. este singurul mod de a-1 preveni, dacă dă greş. Ei bine, la urma urmei, sunt citat ca martor. o să vorbesc. şi ceea ce, poate, nu va spune Flig Balt. voi spune eu. da! voi spune. şi o să-i înfund pe fraţii Kip!

Nu la Fresh Fishs se duse Vin Mod în seara aceea, ci la Greal Old Man. Era ora şapte. O ploaie măruntă şi care te pătrundea până la oase începuse să cadă încă de la prânz. Cartierul era cufundat într-un întuneric adânc, străpuns greu de lumina felinarelor cu gaz. Vin Mod, fără să fie văzut, o luă pe aleea care ducea spre odaia lui, urcă scara, se strecură pe balcon, privi prin fereastra ale cărei persiene nu fuseseră lăsate. După ce ascultă o clipă, cu urechile ciulite, neauzind nici un zgomot în interior, avu certitudinea că încăperea era, în momentul acela, goală. într-adevăr, în seara aceea Karl şi Pieter Kip erau invitaţi la masă la domnul Hawkins şi urmau să se întoarcă după ora zece sau unsprezece.

Astfel, Vin Mod era ajutat de împrejurări, avea vreme berechet să facă ce avea de făcut, fără riscul de a fi surprins.

Se întoarse, deci, în odaia lui şi, deschizând un dulap, scoase din el diferite acte, la care adaugă şi o oarecare cantitate de piaştri, valorând cam trei, patru sute de livre malaieze, iar, apoi, kriss-ul cu care îl lovise Flig Balt pe căpitanul Gibson.

Câteva clipe după aceea, Vin Mod pătrunse în camera celor doi fraţi, fără să fie nevoit să spargă geamul, căci fereastra rămăsese întredeschisă. Ştia prea bine cum arată camera în interior, căci, de nenumărate ori, o cercetase cu privirea, atunci când venea să tragă cu urechea la ce discută Karl şi Pieter Kip. Aşa că nu avu nevoie să facă lumină, ceea ce ar fi putut să-1 trădeze. Ştia cum erau aranjate mobilele, unde se afla, aşezată pe un scaun fără spătar, valiza care fusese salvată de pe epava Wilhelminei. Vin Mod nu trebui să facă altceva decât să-i desfacă curelele. După ce ridică lenjeria dinăuntru, strecură sub ea actele, piaştrii, pumnalul şi o închise la loc.

S-a făcut, murmură.

Ieşi pe fereastră, lăsând-o în aceeaşi poziţie în care o găsise, străbătu balconul şi intră înapoi în camera lui. O clipă mai târziu, Vin Mod coborî din nou scara, ajunse în stradă şi se îndreptă spre Fresli Fishs, unde îl aşteptau Sexton, Kyle şi Bryce.

Se făcuse ora şapte şi jumătate când pătrunse în salonul hanului, unde tovarăşii săi erau ocupaţi să tragă de zor la măsea. Sexton şi Bryce dăduseră deja pe gât mai multe pahare de whisky şi gin. Cuprinşi de beţie, dar nu de o beţie zgomotoasă şi pusă pe harţă, ci de o beţie posacă şi tâmpă, le-ar fi fost cu neputinţă să priceapă o iotă din ceea ce le-ar fi spus Vin Mod, presupunând că acesta ar fi avut nevoie de ei.

Doar Kyle, prevenit fără îndoială, cu care discuta îndeosebi, de obicei, de-abia se atinsese de sticlele de pe masă. Aşa că, atunci când Vin Mod apăru în pragul salonului, se ridică

pentru a-i ieşi în întâmpinare. Vin Mod îi făcu semn să rămână pe loc şi se aşezară amândoi, unul lângă altul.

Erau cam douăzeci de muşterii acolo – aproape toţi marinari îmbarcaţi ce de-abia aşteptau să tragă un chef pe uscat, aciuiaţi pe la mesele scăldate în lumina lămpilor cu petrol, într-o atmosferă înăbuşitoare. In fiecare clipă ieşeau unii şi intrau alţii, clătinându-se pe picioare. Era destulă gălăgie ca să poţi discuta liniştit, fără grijă de a fi auzit de cineva. De altfel, masa lor se afla în ungherul cel mai îndepărtat al încăperii.

Iată ce îi spuse Vin Mod camaradului său, dându-se aproape de acesta:

A trecut, deja, un ceas de când eşti aici?

Da, aşteptându-te, aşa cum ne-am înţeles.

Şi ceilalţi n-au putut să reziste fără să tragă o duşcă…?

Mai multe… Gândeşte-te şi tu… o oră…!

Şi tu…

Eu?… Doar mi-am umplut paharul, e încă plin…

Ei bine… dacă n-ai băut, o să bei acum…

În sănătatea ta! spuse Kyle, înşfăcând grăbit paharul şi ducându-1 la gură.

Vin Mod îl prinse de braţ şi îl obligă să pună paharul la loc pe masă, fără să-şi fi muiat buzele în el.

Nu vrei să beau?… îl întrebă Kyle.

Nu… dar vreau să te prefaci că bei şi să pari că ai băut zdravăn…

— Dar, de ce, Mod…?

Pentru că, prefăcându-te că eşti beat, o să te ridici, o să începi să umbli de colo-colo, căutând pricină unora şi altora, ameninţând că o să spargi totul, în aşa fel încât hangiul va chema sticleţii să te salte şi să te ducă la zdup…

La zdup…?

Şi, într-adevăr, Kyle nu-şi dăduse seama unde vroia să ajungă Vin Mod. Să se prefacă beat turtă, asta mai înţelegea şi nu-1 deranja prea mult, dar să ajungă la pârnaie pentru scandal pe timpul nopţii, asta nu-i convenea de loc.

Ascultă-mă, îi spuse Vin Mod. Am nevoie de tine pentru o treabă…care o să-ţi umple buzunarele, dacă te descurci… dacă-ţi joci bine rolul.

Şi nu risc nimic…?

Poate câteva scatoalce şi, pe deasupra, cinci, şase livre numai pentru sufleţelul tău…

Cinci, şase livre?… repetă Kyle, brusc înviorat, la auzul acestei propuneri.

Apoi, arătând spre camarazii lui, întrebă:

Şi ceilalţi…?

Ei, nimic, răspunse sec Vin Mod. Uită-te la ei, nu sunt buni de nimic. Nici măcar nu te poţi înţelege cu ei, darămite să-i mai pui şi la treabă…

Într-adevăr, nici măcar nu-1 recunoscuseră pe Vin Mod, când acesta luase loc la masa lor. Nu auzeau, nu vedeau. Braţele lor ridicau paharele mecanic şi cădeau înapoi, ţepene, pe masă. Sexton bâiguia vorbe fără şir sau lălăia cine ştie ce cântec marinăresc, acompaniindu-1 cu pumni daţi în gol.

Bryce, cu capul plecat, umerii căzuţi, ochii pe jumătate închişi, avea să cadă, curând, într-un somn de plumb.

În vremea asta, larma din jur sporea – strigăte, vorbe aruncate de la o masă la alta, ameninţări, provocări, certuri iscate din senin. Hangiul, obişnuit cu genul acesta de clientelă, se învârtea prin sală, turnând tuturor din băuturile lui îngrozitoare.

Ei bine, reluă Kyle apropiindu-se şi mai mult de interlocutorul lui, care e treaba…?

Treaba e, răspunse Vin Mod, că am să-i spun două vorbuliţe prietenului nostru Flig Balt, şi, cum, amicul e în puşcărie, trebuie mers acolo…

În seara asta…?

În seara asta, pentru că mâine se reuneşte Consiliul şi, pe urmă, ar fi prea târziu. Aşa că nu avem vreme de pierdut şi contez pe tine, să faci pe beţivanul…

Fără să beau…

Fără să bei, Kyle. Nu e mare scofală… Te ridici… zbieri… urli… te iei de unul, de altul, la nevoie, mai îi plesneşti…

Şi, dacă o încasez rău?

Dublez suma, răspunse Vin Mod.

Răspunsul acesta păru să risipească toate ezitările lui Kyle care, de altfel, nu era la prima încăierare. Mai făcu doar o singură observaţie.

Dacă vrei să vorbeşti cu Flig Balt, de ce trebuie să mă duc eu, şi nu te duci tu? întrebă el.

Nu mai despica firul în patru, Kyle!… replică Vin Mod, care începuse să-şi piardă răbdarea. Eu am nevoie să fiu liber… să fiu acolo atunci când îl vor judeca pe Flig Balt… Ajuns în închisoare, aş fi reţinut acolo cel puţin douăzeci şi patru de ore şi, îţi repet, e important să fiu în sala de judecată…

Şi, ca ultim argument, Vin Mod se scotoci în buzunare, scoase o livră şi i-o strecură în palmă marinarului.

Acesta-i acontul, zise el, restul, de îndată ce îţi vor da drumul…

Şi… atunci când îmi vor da drumul… o să te găsesc…

Aici… în fiecare seară.

S-a făcut, declară Kyle. Acum, un pahar de gin, să mă dezmorţesc puţin. Aşa o să fac pe beţivanul.

Ridică paharul plin cu băutura arzătoare şi corozivă şi îl dădu pe gât.

E timpul, spuse Vin Mod. Ascultă-mă bine… Ceea ce am să-i spun lui Elig Balt, aş fi putut să-i scriu… un bilet pe care să i-1 dai din partea mea… Dar, dacă-1 găsesc la tine, s-a zis cu noi… De altfel, câteva vorbe sunt de ajuns şi n-o să-ţi fie greu să le ţii minte… De îndată ce gaborii te vor pune la păstrare, încearcă să dai peste Flig Balt… Dacă nu izbuteşti în seara asta, să fie mâine, înainte să vină să-1 ia ca să-1 ducă la judecată…

Am înţeles, Mod, răspunse Kyle, şi ce să-i zic din partea ta…?

Să-i spui… că treaba s-a făcut… şi că poate acuza fără frică.

Pe cine…!

Ştie el…!

Bine, Mod, răspunse Kyle, şi iată-mă, de data asta, beat ca cel mai beţiv dintre supuşi reginei!

Kyle se ridică, clătinându-se, căzând, agăţându-se de mese. Se răţoia, se zburlea la muşterii care, drept răspuns, îl îmbrânceau cât colo. îl înjură pe hangiu care vroia să-i mai dea de băut, şi, izbindu-1 cu capul în piept, îl făcu să se rostogolească până în mijlocul străzii prin uşa pe jumătate întredeschisă.

Hangiul, scos şi din fire şi din hanul lui, strigă după ajutor. Doi, trei poliţişti sosiră în goana mare şi se năpustiră asupra lui Kyle care, de altfel, nu opuse decât o slabă rezistenţă, pentru a evita eventualele lovituri. In cele din urmă, fu înhăţat, luat şi dus, însoţit de strigătele gloatei de gură cască de pe stradă, în închisoarea portului. Vin Mod îl urmări şi, după ce se asigură că porţile se închiseră în urma lui Kyle, se întoarse la hanul Fresh Fishs.

IV.

ÎM FAŢA CONSILIULUI MARITIM.

Nu e de mirare ca tristele evenimente ce avuseseră loc la bordul lui James Cook în cursul ultimei sale călătorii avură un puternic ecou în Hobart Town. Pe de o parte, asasinarea căpitanului Gibson, comisă în împrejurări misterioase, pe de alta, tentativa de rebeliune a lui Flig Balt, înăbuşită de Karl Kip; nu era nevoie de mai mult pentru a stârni emoţia generală.

Despre asasinat nu se ştia mai mult decât în ziua când bricul, cu pavilionul în bernă, se întorsese în port. In ceea ce priveşte revolta, autorităţile maritime urmau să se pronunţe asupra vinovăţiei lui Flig Balt şi a complicelui acestuia, şeful de echipaj risca o pedeapsă severă, dată fiind poziţia sa în cadrul echipajului, ceea ce îi agrava situaţia, şi probabil că nu avea să scape cu mai puţin de zece, cincisprezece ani de ocnă.

Martorii principali, domnul Hawkins, Nat Gibson, Karl şi Pieter Kip, marinarii Hobbles, Wickley şi Burnes, musul Jim

fuseseră deja audiaţi în cursul anchetei. Ceilalţi, citaţi de acuzat, adică Vin Mod, Sexton, Kyle, Bryce şi bucătarul Koa, urmau să fie chemaţi ca martori ai apărării.

În ziua aceea, în sala Consiliului maritim era mare afluenţă.

Încă de la ora nouă dimineaţa, mulţimea năvăli în sala pusă la dispoziţia publicului – comercianţi, armatori, ofiţeri clin marina comercială, ziarişti, apoi, în spate, o droaie de marinari ieşiţi din crâşmele clin vecinătate şi, probabil, foarte în favoarea acuzatului.

Domnul Hawkins şi Nat Gibson, sosiţi la începutul audierilor, se aşezară pe scaunele rezervate martorilor. Fraţii Kip pătrunseră în tribunal câteva clipe mai târziu, şi schimbară cu ei călduroase strângeri de mâini.

În ziua aceea, prezenţa lui Karl Kip la bordul lui Skydnam nu.

A ' era indispensabilă. îmbarcarea mărfurilor se încheiase în ajun. In materie de reparaţii, mai erau de făcut doar nişte racorduri. Buncărul era plin cu cărbuni, motorul era în stare de funcţionare; echipajul îşi reluase serviciul. In trei zile, la răsăritul soarelui, steamer-ul urma să ridice ancora.

Aşa că, în aceeaşi seară, Karl şi Pieter Kip îşi propuseseră să-şi ocupe cabinele, renunţând la odaia de la hanul Great Old Man.

Pe o bancă, în spatele lor, luaseră loc marinarii Hobbles, Wickley, Burnes, ca şi musul Jim, căruia Hawkins şi Nat Gibson îi adresară un salut amical. Apoi, pe o altă bancă, erau înşiruiţi Vin Mod, Sexton, Bryce şi bucătarul Koa, cu uriaşa lui faţă neagră încreţită în permanenţă de nenumărate strâmbături, mirat, fără îndoială, că nu figura printre acuzaţi.

Lipsea doar Kyle. Kyle nu fusese eliberat şi nici nu avea să fie în mai puţin de patruzeci şi opt de ore, întrucât exagerase în rolul său de fals beţiv, zbătându-se şi împotrivindu-se poliţiştilor. De fapt, depoziţia sa nu ar fi avut nici o importanţă; dar, ceea ce îl neliniştea pe Vin Mod era faptul că nu ştia dacă reuşise să intre în legătură cu Flig

Balt, dacă îi comunicase ceea ce trebuia să îi comunice din partea lui.

În aşteptarea apariţiei membrilor Consiliului, domnul Hawkins discuta cu fraţii Kip, informându-i că, în dimineaţa zilei respective, primise veşti din Noua Irlandă.

O scrisoare de la domnul Zieger?… întrebă Pieter Kip.

Nu… o telegramă pe care mi-a trimis-o corespondentul meu domnul Balfour. O navă a făcut ieri la Wellington, venind din Kerawara, o navă engleză care a părăsit Arhipelagul Bismarck la zece zile după James Cook, aducând o scrisoare de la domnul Zieger. Imediat, domnul Balfour mi-a telegrafiat conţinutul acestei telegrame, iar telegrama mi-a parvenit în dimineaţa asta…

Şi, întrebă Karl Kip, ce spune domnul Zieger referitor la anchetă…?

Nimic… răspunse Nat Gibson, nimic… Ucigaşii nu au fost, încă, descoperiţi.

Este foarte adevărat!… adăugă domnul Hawkins. Domnul Zieger şi domnul Hamburg şi-au dat toată osteneala, au făcut tot ceea ce le-a stat în puteri, dar nu au obţinut nici un rezultat…

N-au găsit nici un singur indiciu care să le permită să conducă ancheta cu oarecare şansă de succes?… reluă Pieter Kip.

Nu, răspunse domnul Hawkins, nu există nici un suspect… Este în afară de orice îndoială faptul că această crimă a fost comisă de băştinaşi care au avut vreme să fugă pe insula York, unde este foarte dificil să îi descoperi…

Nu trebuie, totuşi, ca domnul Gibson să-şi piardă speranţa, declară Kip. Dacă actele furate au putut fi distruse, rămâne suma aceea de piaştri care nu a dispărut şi, dacă asasinii vor încerca să dispună de ei, vor fi, cu siguranţă prinşi.

Îşi întrerupseră conversaţia la intrarea membrilor Consiliului maritim care îşi făcură apariţia şi îşi ocupă locurile: un comandor, un căpitan şi un locotenent, asistaţi de raportorul care întocmise actul de acuzare.

Şedinţa fiind deschisă, preşedintele ceru să fie introduşi acuzaţii. Flig Balt şi Len Cannon, conduşi de agenţi, merseră să se aşeze unul lângă altul pe banca din stânga tribunalului. Şeful de echipaj stătea foarte sigur pe el, calm, rece, nepăsător. Dar dacă reuşea să-şi controleze sentimentele de care era, fără îndoială, copleşit, întreaga sa persoană denota o perfidie fără seamăn.

Şi, atunci domnul Hawkins avu o adevărată revelaţie. I se păru că, pentru prima oară, îl vede pe Flig Balt aşa cum era în realitate. Da!… Cât de orbi fuseseră căpitanul Gibson şi el însuşi, în aşa măsură încât să aibă deplină încredere în omul acesta, încât să se lase păcăliţi de slugărnicia, de servilismul acestui viclean fără pereche…!

În ceea ce îl priveşte pe Len Cannon, atitudinea acestuia nu pleda, de loc, în favoarea lui. Arunca pe ascuns priviri în dreapta şi în stânga, când spre Vin Mod când spre Sexton sau Bryce, întrebându-se, poate, de ce nu stăteau şi ei pe banca acuzaţilor, de vreme ce făcuseră ceea ce făcuse şi el.

Deci, dacă Len Cannon părea mai puţin liniştit, credea Vin Mod, asta se datora faptului că Flig Balt nu îi împărtăşise nimic din ceea ce îi comunicase prin intermediul lui Kyle. Dar, reuşise, oare, Kyle sau Flig Balt nu ştia, încă, nimic? Asta îl frământa pe Vin Mod şi îl făcea să fie foarte neliniştit.

În realitate, Kyle reuşise. Flig Balt şi el se întâlniseră chiar în dimineaţa aceea. Şeful de echipaj putea acuza. Aşa că, la o privire interogativă a lui Vin Mod, îi răspunse printr-un gest care-i risipi acestuia orice îndoială.

„Şi acum, îşi spuse el, fitilul s-a aprins… Păzea, că vine bomba!

Preşedintele îi dădu cuvântul raportorului. Raportul rezumă întreaga afacere. Atunci când raportorul îşi încheie lectura, ceru pedeapsa maximă pentru cei doi acuzaţi. în momentul acela, martorii părăsiră sala şi se retraseră într-o încăpere alăturată. Preşedintele, interogându-1 pe Flig Balt, îl întrebă ce avea de răspuns la acuzaţia îndreptată împotriva lui.

Nimic, declară simplu şeful de echipaj.

Recunoşti faptele menţionate în raport…?

Le recunosc.

Răspunsul fu rostit cu o voce foarte clară care surprinse auditoriul.

N-ai nimic de adăugat în apărarea ta?… urmă preşedintele.

Nici un cuvânt, replică Flig Balt, şi considerând interogatoriul său terminat, se aşează.

Vin Mod care îl privea, avu o strângere de inimă. Oare nu lăsase Flig Balt să-i scape clipa de a spune totul?… Şi, el, Vin Mod nu se înşelase în ceea ce priveşte semnul pe care-1 făcuse şeful de echipaj…?

Len Cannon, la rândul lui interogat, dădu doar răspunsuri evazive, prefăcându-se că nu înţelege întrebările preşedintelui şi, fără îndoială, Flig Balt îi recomandase să vorbească cât mai puţin posibil.

Vin Mod îşi spuse, atunci, că şeful de echipaj vroia să lase să se desfăşoare dezbaterile, să se producă declaraţiile martorilor – printre altele, şi aceea a lui Karl Kip. Având în vedere acuzaţia pe care se pregătea să o formuleze împotriva lor, era mai bine ca cei doi fraţi să se fi explicat, deja, în faţa Consiliului.

„Da, are perfectă dreptate, îl aprobă el, în gând, îi va lovi la momentul potrivit!”

Interogatoriul principalului acuzat şi al complicelui său fiind încheiat, fu invitat să intre primul martor pentru a-şi susţine depoziţia.

Acesta era Karl Kip şi, o uşoară rumoare înfioră asistenţa, atunci când se prezentă la bară. Karl Kip îşi declară numele şi prenumele, îşi declină naţionalitatea. O dată parcurse aceste preliminarii, îşi făcu depoziţia, relatând toate acele fapte deja cunoscute de cititori.

După ce termină de vorbit, se întoarse pe banca martorilor, având certitudinea că mărturia sa va fi crezută pe deplin. Când se aşeză din nou lângă domnul Hawkins şi lângă Nat Gibson, aceştia îi strânseră afectuos mâna.

Acuzat, ce aveţi de spus?… întrebă preşedintele.

Nimic, răspunse, încă o dată, Flig Balt.

Ceilalţi martori compărură succesiv la bară, iar depoziţiile lor nu făcură altceva decât să o confirme pe aceea a lui Karl Kip.

Depoziţiile martorilor acuzării fiind terminate, se trecu la audierea celorlalţi, mai mult sau mai puţin compromişi în această afacere, care aşteptau, probabil, cu oarecare nelinişte întorsătura pe care ar fi putut-o lua în ceea ce îi privea. Vin Mod fu primul interogat în legătură cu ceea ce ştia.

Din partea unui om atât de perfid, nu era de aşteptat să fie sincer. Vorbi în aşa fel încât să scape de orice responsabilitate… Nu credea că Flig Balt ar fi avut, vreodată, intenţia de a modifica ruta bricului, aşa cum susţinea Karl Kip… Flig Balt era un bun marinar… dovedise lucrul acesta… nu puteai decât aproba manevra sa din timpul furtunii şi se comisese o nedreptate luându-i-se comanda…!

Destul! i-o tăie preşedintele, revoltat de tonul şi de atitudinea lui Vin Mod.

Acesta se întoarse la locul lui, nu fără a-i arunca o privire plină de înţeles lui Flig Balt care îi răspunse printr-un gest imperceptibil.

Şi privirea aceasta vroia să spună: „Vorbeşte… E timpul…!

Depoziţiile lui Sexton şi Kyle fură fără importanţă.

Preşedintele îi ceru, atunci, lui Flig Balt să se ridice. Dezbaterile urmau să se încheie şi, înainte de a se retrage Consiliul, pentru a delibera, şeful de echipaj mai putea lua pentru ultima oară cuvântul.

Ştii de ce crimă eşti acuzat Flig Balt… îi spuse el. Ai auzit acuzaţiile ce ţi s-au adus… Ai ceva de răspuns la ele…?

Da, declară şeful de echipaj, pe un ton cu totul diferit de cel cu care accentuase cuvântul „nimic”, în ultimele sale răspunsuri.

În sală domnea tăcerea cea mai adâncă. Publicul simţea că urma să se întâmple ceva deosebit, poate o revelaţie care avea să modifice desfăşurarea procesului.

Flig Balt, în picioare, întors spre juraţi, cu ochii, încă, în jos, gura contractată uşor, aştepta ca preşedintele să-i pună o întrebare precisă.

Ceea ce acesta şi făcu, în termenii următori:

Flig Balt, cum înţelegi să te aperi de faptele scoase în evidenţă de acuzare împotriva ta…?

Acuzând la rândul meu, răspunse şeful de echipaj.

Domnul Hawkins, Nat Gibson şi fraţii Kip se uitară unii la alţii, nu atât neliniştiţi, cât surprinşi. Niciunul dintre ei nu îşi putea imagina unde vroia să ajungă Flig Balt, nici pe cine intenţiona să învinuiască.

Atunci, Flig Balt spuse:

Eram căpitanul lui James Cook, fiind pus în această funcţie, conform procedurilor legale, de domnul Hawkins… Urma să duc bricul la Hobart Town şi, orice aţi crede, l-aş fi dus la Hobart Town, atunci când un nou căpitan fu numit în locul meu… Şi, cine, mă rog?… Un străin… Un olandez!… Or, nişte englezi… la bordul unui vas englezesc… nu pot consimţi, nu pot accepta să navigheze sub comanda unui străin… Iată ceea ce ne-a împins să ne revoltăm împotriva lui Karl Kip…

Împotriva căpitanului vostru, afirmă preşedintele şi, împotriva legii, căci ocupa legal postul acesta, şi îi datoraţi supunere…

Fie, se învoi Flig Balt, pe un ton şi mai hotărât. Admit că în această privinţă, suntem vinovaţi… Dar, iată ce am de zis: Dacă Karl Kip mă acuză pe mine că m-am răsculat împotriva lui… dacă el mă acuză, fără probe, de altfel, că am vrut să îl abat pe James Cook din drumul lui pentru a pune stăpânire pe el… ei bine, eu îl acuz pe el de o crimă de care nu se va putea disculpa…!

În faţa acestei acuzaţi atât de grave, deşi nu se ştia încă pe ce se baza, Karl şi Pieter Kip se ridicaseră brusc de la locul

lor de parcă ar fi vrut să se îndrepte spre boxa acuzaţilor de unde îi privea sfidător Flig Balt. Domnul Hawkins şi Nat Gibson îi opriră amândoi în momentul în care erau gata să dea frâu liber mâniei lor.

Pieter Kip îşi recapăta primul sângele rece, îl prinse de mână pe fratele lui, nu-i mai dădu drumul şi întrebă stăpânându-se cu greu:

De ce ne acuză omul acesta…?

De crimă, de asasinat, răspunse Flig Balt.

De asasinat!… strigă Karl Kip. Pe noi…!

Da… pe voi… asasinii căpitanului Gibson.

Ar fi imposibil de descris emoţia auditoriului. Un sentiment de oroare străbătu sala… dar de oroare stârnită de comportarea neruşinată a lui Flig Balt care cutezase să lanseze o astfel de acuzaţie împotriva fraţilor Kip. Totuşi, împins de un instinct de neoprit – explicabil, de altfel, dată fiind starea lui de spirit – se dăduse repede înapoi; domnul Hawkins încercase în zadar, să îl împiedice.

Pieter şi Karl Kip, paralizaţi o clipă în faţa acestei acuzaţii abominabile, erau gata să ia cuvântul, împinşi de o teribilă indignare, când preşedintele le-o luă înainte, zicând:

Flig Balt, îndrăzneala ta depăşeşte orice limită şi sfidezi justiţia…

Spun adevărul…

Şi, de ce, dacă acesta este adevărul, nu l-ai spus de la început?…

Pentru că nu l-am aflat decât în timpul călătoriei de întoarcere… Am fost arestat la sosirea lui James Cook şi a trebuit să aştept procesul acesta pentru a-i acuza public pe cei care făcuseră să fiu sub urmărire.

Karl Kip îşi ieşise din fire şi, cu glas tunător, glasul unui căpitan în mijlocul furtunii, răcni:

Netrebnicule… calomniator ticălos! Când aduci asemenea acuzaţii, trebuie să te sprijini pe probe…

Deţin suficiente probe!… Justiţia poate dispune de ele când doreşte, răspunse Flig Balt.

Şi care sunt probele acestea…?

Să fie cercetată valiza pe care fraţii Kip au recuperat-o de pe epava Wilhelminei… în ea veţi găsi actele şi banii căpitanului Gibson!

V.

URMĂRILE AFACERII.

Efectul acestei ultime declaraţii întrecu orice închipuire. în sală se iscă o zarvă cumplită care se prelungi până când preşedintele reuşi cu greu să o domolească. Toate privirile erau aţintite asupra celor doi fraţi, aflaţi acum în faţa unei acuzaţii capitale. Karl şi Pieter rămăseseră încremeniţi, uluiţi şi îngroziţi în acelaşi timp. Cel mai vârstnic, cu un temperament mai năvalnic, îl ameninţa pe Flig Balt. Cel mai tânăr, alb ca varul la faţă, cu ochii umezi, cu braţele încrucişate, se mărginea să dea din umeri, în semn de cel mai profund dispreţ pentru acuzatorul lui.

Apoi, amândoi, la cererea preşedintelui, părăsiră banca acuzaţilor înaintând până lângă estradă, însoţiţi de agenţii însărcinaţi să-i supravegheze.

Domnul Hawkins, Hobbles, Wickley, Burnes, musul Jim, după un prim murmur de protest pe care nu şi-1 putuseră reţine, rămăseseră tăcuţi, în vreme ce Sexton, Bryce şi Koa vorbeau între ei în şoaptă.

Nat Gibson, cu capul aplecat, cu faţa crispată, se agăţase cu mâini febrile de bancă. Şi, atunci când îşi ridica privirile spre fraţii Kip, în ochi parcă i se citea ura. Era, oare, deja absolut convins de vinovăţia lor…?

În ceea ce îl priveşte pe Vin Mod, acesta aştepta impasibil rezultatul denunţului făcut de şeful de echipaj împotriva lui Karl şi Pieter Kip.

Atunci când asistenţa, atât de profund tulburată, îşi recăpătă într-o oarecare măsură calmul, preşedintele îi acordă cuvântul lui Flig Balt, pentru ca aceasta să îşi poată completa declaraţia. Flig Balt o făcu foarte clar, foarte pe scurt, de asemenea, în termeni care produseră, în cele din urmă, o impresie favorabilă.

În ziua de 25 decembrie, seara, atunci când nu se mai afla la comanda bricului, se afla în ruf. Uşa cabinei fraţilor Kip nu era închisă. în momentul acela, un ruliu82 puternic zgâlţâi nava şi o valiză fu aruncată în mijlocul careului. Era cea care fuse adusă de pe epava Wilhelminei. Alunecând, se deschise şi nişte acte căzură din ea, ca şi un pumn de piaştri care se răspândiră pe podea.

Clinchetul monezilor de aur îi atrase atenţia lui Flig Balt stârnindu-i, în acelaşi timp, uimirea. Se ştia că Pieter şi Karl Kip îşi pierduseră toţi banii în urma naufragiului. Orice ar fi fost, Flig Balt, după ce strângea monezile, avea de gând să le pună la loc în valiză, împreună cu documentele, când le recunoscu pe acelea ale lui James Cook, conosamentul şi contractul de navlosire pe care căpitanul Gibson le avea asupra sa în ziua asasinatului şi care nu fuseseră regăsite niciodată.

Flig Balt, îngrozit de această descoperire, ieşi din ruf. Nu mai putea avea nici o îndoială că fraţii Kip erau autorii asasinatului.

82 Mişcare alternativa de aplecare la dreapta şi la stânga, a unui avion sau a unei nave. (N.tr.)

Primul lui impuls fu să alerge într-un suflet la domnul Hawkins şi să-i spună „Iată ce am descoperit./', să-1 caute pe Nat Gibson şi să-i strige „Iată-i pe ucigaşii tatălui tău…!”. Da… Asta ar fi trebuit să facă şeful de echipaj… Dar nu făcu nimic din toate astea… Ba chiar nu dezvălui nimănui secretul pe care îl aflase… Dar să rămână sub comanda unui criminal, a celui care îl omorâse pe căpitanul său, asta era peste puterile lui. Vru să-i smulgă comanda de care el, Flig Balt, fusese în mod injust deposedat şi îi aţâţă pe marinari la revoltă…

Tentativa sa dădu greş… Dezarmat, redus la neputinţă, fu aruncat în fundul calei din ordinul ticălosului care înşelase încrederea domnului Hawkins… Totuşi, hotărî să tacă şi să nu spună ce ştia până la sosirea vasului la Hobart Town, aşteptând urmărirea judiciară ce va fi declanşată împotriva

sa… îi va denunţa, aşadar, public, în faţa Consiliului maritim, pe autorii crimei din Kerawara.

După depoziţia aceasta formală, urmată de o mare agitaţie în rândurile asistenţei, preşedintele consideră de cuviinţă să nu mai continue dezbaterile. O dată şedinţa suspendată, agenţii îi conduseră pe Flig Balt şi pe Len Cannon înapoi, în închisoarea portului. Se va vedea dacă se va da curs acţiunii lor. în ceea ce-i priveşte pe Karl şi pe Pieter Kip, arestaţi pe loc, aceştia fură duşi la închisoarea oraşului.

Înainte de a părăsi sala, Karl Kip, fără să îşi poată stăpâni indignarea, protestase violent împotriva omului care îl acuza. Pieter se limitase să-i spună:

— Lasă, bietul meu frate, lasă în grija justiţiei să proclame nevinovăţia noastră!

Şi plecaseră, iar nici o mână – nici măcar aceea a domnului Hawkins, nu se întinse spre ei…

Fără nici o îndoială, Karl şi Pieter Kip credeau că ancheta nu avea cum să le stabilească vinovăţia… Crima aceasta abominabilă, nu o comiseseră… Piaştrii, hârtiile pe care Flig Balt declarase că le văzuse în valiza lor, nu vor fi descoperiţi în timpul percheziţiei… Puteau aştepta fără teamă rezultatul unei descinderi a poliţiei ce urma să aibă loc în odaia lor de la hanul Great OldMan… Lipsită de probe, declaraţia şefului de echipaj nu era suficientă pentru a-i inculpa pentru jaf şi asasinat… Aşa că vă daţi seama cât de mare fu stupoarea lor şi, de asemenea, cât de puternic fu sentimentul de oroare ce cuprinse întreg oraşul, atunci când se răspândi zvonul că percheziţia confirmase spusele lui Flig Balt…!

Agenţii se deplasaseră la hanul Great Old Man… Valiza, indicată de şeful de echipaj, fusese deschisă şi cercetată… Sub lenjeria pe care o conţinea fuseseră găsite, împreună cu suma de şaizeci de livre în piaştri, actele bricului James Cook, furate de la căpitanul Gibson. Iar apoi – probă, poate şi mai concludentă încă – în valiză era ascunsă o armă… un pumnal malaiez… un kriss cu rama zinţată… Or, constatările făcute la locul crimei, fotografia luată de domnul Hawkins,

demonstrau indubitabil că rana căpitanul fusese făcută cu o armă de acest tip…

Nu erau, deci, doar simple prezumţii ce se ridicau împotriva fraţilor Kip, ci probe formale, probe materiale, aşa cum declarase Flig Balt în faţa auditoriului, în plină şedinţă de audiere a martorilor şi a acuzaţilor… Şi ceea ce nu permitea contestarea veracităţii depoziţiei şefului de echipaj era faptul că acesta nu menţionase nimic despre kriss-ul malaiez, ceea ce însemna că nu ştia că se află în posesia celor doi fraţi, căci ar fi pomenit despre el, aşa cum vorbise despre hârtiile şi piaştrii aparţinând lui Harry Gibson…

Dar, după cum vă amintiţi, Jim văzuse pumnalul acesta aşezat de Vin Mod pe o policioară din cabină şi luat de acesta înapoi imediat după ce ieşise musul. Şi cine ştie dacă tânărul nu trebuia să declare faptul acesta în procesul Kip, adăugând şi această mărturie zdrobitoare lângă aceea a şefului de echipaj…?

După cum se vede, intriga ţesută de ticălosul acesta de Vin Mod era solidă şi rezistentă. Toate metodele utilizate pentru a-i compromite pe cei doi fraţi reuşiseră. Se va putea limpezi vreodată această afacere atât de încurcată, distrugând teribila acuzaţie ce apăsa asupra lor…?

În orice caz, incidentul acesta atât de grav – cum se şi aşteptase Vin Mod – duse la renunţarea urmăririi judiciare în cazul lui Flig Balt şi Len Cannon. Ce însemna tentativa de rebeliune de la bordul lui James Cook, pe lângă dezvăluirea ce tocmai fusese făcută?… Şeful de echipaj nu mai apărea ca un acuzat, ci ca un martor în faţa justiţiei…!

Este inutil să insistăm asupra violenţei – acesta este cuvântul – cu care Nat Gibson se lansă pe această pistă!… Fuseseră, în sfârşit, daţi în vileag, şi aveau să fie pedepsiţi, asasinii clin Kerawara!… Să nu fim, de altfel, surprinşi, că, în starea de spirit în care se afla, nefericitul tânăr uitase de tot ceea ce ar fi putut fi invocat în apărarea fraţilor Kip: atitudinea lor din ziua în care James Cook îi adunase de pe insula Norfolk, conduita lor în timpul atacului papuaşilor din

Noua Guinee, durerea pe care o arătaseră la moartea căpitanul Gibson, apoi, în cursul călătoriei de întoarcere, intervenţia aceea a lui Karl Kip care salvase bricul gata să se scufunde, doborât de furtună, energia cu care făcuse faţă revoltei puse la cale de şeful de echipaj!... Nat Gibson nu-şi mai aduse aminte de via simpatie pe care i-o inspiraseră până atunci naufragiaţii de pe Wilhelminal... Toate sentimentele acestea dispărură ca prin farmec în faţa urii de care fusese copleşit, împotriva ucigaşilor pe care totul îi acuza, în faţa dorinţei imperioase de a-şi răzbuna tatăl...!

De altfel, trebuie să fim de acord în această privinţă, la Hobart Town, schimbarea bruscă ele opinie fu totală. In aceeaşi măsură în care cetăţenii se arătaseră interesaţi de fraţii Kip, ajutându-i, unul pentru a-şi găsi un angajament ca secund, altul pentru a-i oferi Casei Groningen posibilitatea de a întreţine relaţii comerciale cu Tasmania, în aceea măsură era, acum, detestaţi în mod public. In schimb, Flig Balt ajunse un soi de erou!... Să păstreze secretul până în ziua înfăţişării în faţa Consiliului maritim!... Şi nu existau motivele de a scuza, cel puţin, această tentativă de revoltă în scopul de a-1 scăpa pe James Cook de comanda unui asasin – revoltă în care şeful de echipaj îşi risca viaţa, de fapt?... Acum, până şi marinarii aceştia cinstiţi, Hobbes, Wickley şi Burnes, târâţi de curentul general, nu-şi mai aminteau de stima pe care o arătaseră noului lor căpitan, de devotamentul pe care i-1 arătaseră în toate împrejurările.

Doamna Gibson, însă, era, mai degrabă, copleşită de durerea de a-şi fi pierdut soţul, decât stăpânită de părerea de rău că moartea sa rămăsese, până acum, nerăzbunată. Dar ce ar fi putut să-i spună fiului ei pentru a-i strecura, măcar, o umbră de îndoială?... Pentru ea, ca pentru atâţia alţii, ca pentru toată lumea, după declaraţia atât de convingătoare a lui Flig Balt, după probele apărute, cei doi fraţi nu erau singurii, adevăraţii asasini ai lui Harry Gibson...?

Pentru toată lumea?… Poate că nu, domnul Hawkins nu se pronunţase încă. Deşi încrederea lui în Karl şi Pieter Kip fusese zdruncinată, nu se simţea absolut convins de vinovăţia lor. Ideea că oamenii aceştia pentru care nutrise atâta stimă erau autorii unei astfel de nelegiuiri nu-i convenea de loc… Mobilul crimei, de altfel, nu era, de loc, clar… Dorinţa de a-şi însuşi cele câteva mii de piaştrii ale căpitanului Gibson sau speranţa lui Karl Kip de a-i urma la comanda lui James Cook să fi fost de ajuns?… Domnul Hawkins nu se simţea cu conştiinţa împăcată şi, atunci doamna Hawkins, exasperată de toate aceste obiecţii venite din partea lui, îi repeta:

Probele există, probe materiale… banii… actele bricului… şi, în sfârşit, pumnalul!… Se poate susţine că bietul nostru Gibson nu a fost lovit cu arma aceasta…?

Ştiu, îi răspundea domnul Hawkins, ştiu… Probele există şi par zdrobitoare… Dar atâtea amintiri mă răscolesc!… Mă îndoiesc… şi până când nefericiţii aceştia nu-şi mărturisesc crima…

Dragul meu, relua doamna Hawkins, îi vei împărtăşi gândurile acestea lui Nat…?

Nu… El n-ar înţelege… La ce bun să intervin… în starea de surescitare în care se află!… Să aşteptăm procesul… Cine ştie dacă Karl şi Pieter Kip nu vor reuşi să se dezvinovăţească!… Şi, chiar dacă vor fi condamnaţi, voi spune: să vedem ce ne va aduce viitorul!

După percheziţia efectuată în camera hanului Great Old Many afacerea nu avea decât să-şi urmeze cursul obişnuit în faţa jurisdicţiei criminale. Ancheta urma, de altfel, să se deruleze rapid.

Trecură trei zile şi, pe 25, la data fixată, Skydnam ridică ancora, după ce căpitanul Fork îşi alese un alt secund. Nici Karl, nici Pieter Kip nu se aflau la bord şi domnul Hawkins simţi că i se sfâşie inima, asistând la această plecare!

Drum bun, Skydnam, spuse Vin Mod, drum bun, de vreme ce nu-i mai duce pe cei doi olandezi în Olanda!… Ah, Karl

Kip ţi-a luat locul la bordul lui James Cook, meştere Balt!… Ei bine! Acum, ţi-1 ia pentru a doua oară, în spatele zăvoarelor justiţiei, şi, zăvoarele astea, nu te mai lasă să scapi…

lovitura noastră a reuşit, răspunse şeful de echipaj şi, poate, mai uşor, mai bine decât speram…

Oh! Le-am copt-o de multă vreme!… Aşa că cei doi Kip nu mai au cum să iasă basma curată…

Să aşteptăm deznodământul, Mod.

Spune-mi, Mod, reluă şeful de echipaj, nu te-a zărit nimeni la hanul Great Old Man…?

Nimeni… Nevăzut, neauzit!… Nu Vin Mod a tras acolo, ci un anume Ned Pat care nu îmi seamănă deloc…

A fost riscant… ce ai făcut tu acolo…

Ba nicidecum şi nu îţi poţi închipui cât mă schimbă… să am barbă… o barbă roşcată de toată frumuseţea… care îmi acoperă faţa până sub ochi. De altfel, veneam doar seara, la culcare, şi o ştergeam înainte de răsăritul soarelui…

Şi nu ai părăsit încă hanul acela?… întrebă Flig Balt.

Nu încă şi e mai bine să mai rămân câteva zile în plus!… Dacă aş fi plecat de îndată ce fraţii Kip au fost arestaţi, ar fi putut părea ciudat. Aş fi putut atrage atenţia… Sar fi putut face o apropiere… Aşa că, mai bine suflu şi în iaurt şi plec de-abia după condamnarea asasinilor sărmanului nostru căpitan Gibson.

În fine, Mod, important e să nu fii recunoscut mai târziu…

N-ai nici o grijă, meştere Balt… Uite… de trei, patru ori, când mă întorceam la han, am dat nas în nas pe stradă cu Sexton, Kyle şi Bryce… Nici o clipă nu le-a trecut prin cap ca bunul lor prieten e în faţa lor… Nici măcar tu, meştere Balt, n-ai fi zis: „Ia te uită… Vin Mod…!” în vremea asta, ancheta îşi urma cursul, prin grija magistratului însărcinat cu instrucţia. Nimeni, de altfel, nu punea la îndoială vinovăţia celor doi olandezi, atât de clar acuzaţi, la care se găsiseră banii şi documentele căpitanului. Era cât se poate de evident că obiectele acestea nu putuseră fi sustrase decât de asasinii

lui Harry Gibson care, în momentul crimei, le avea asupra lui. Apoi, sub lenjeria din valiză, agenţii descoperiseră, de asemenea, un pumnal.

Dar, se punea o primă întrebare: arma aceasta era într-adevăr cea cu care fusese înjunghiat căpitanul Gibson…?

Or, în această privinţă, cum să eziţi să dai un răspuns afirmativ? Rana, zimţuită ca de dinţii unui fierăstrău, putea fi făcută doar cu unul dintre acele kriss-uri de provenienţă malaieză. Mai mult, era uşor să constaţi acest lucru în fotografia pe care o deţinea domnul Hawkins.

În dimineaţa zilei de 15 februarie, o corabie englezească cu trei pânze, Cordon, din Sidney, sosi şi îşi aruncă ancora în portul din Hobart Town. Trei săptămâni mai devreme, vasul acesta părăsise Arhipelagul Bismarck, după diferite escale, la Kerawara şi la Port Praslin. Curierul de pe Gordon cuprindea o scrisoare însoţită de o mică cutie poştală, adresată domnului Hawkins. Scrisoarea venea clin Port Praslin. Era de la domnul Zieger, care o scrisese după veştile deja parvenite la Wellington şi transmine domnului Hawkins de corespondentul lui, domnul Balfour, veşti care nu revelau nici un nou incident relativ la anchetă. Misiva era redactată în termenii următori:

Port Praslin, 22 ianuarie „Dragul meu prieten, Profit de plecarea lui Gordon ca să vă scriu, pentru a vă ruga, mai întâi, a o saluta pe doamna Hawkins clin partea mea şi pentru a-i spune doamnei Gibson şi fiului ei că le împărtăşim, întru totul, durerea.

Domnul Hamburg, pe de o parte, la Kerawara, eu, de cealaltă la Neu Mecldenenburg, am făcut cercetări foarte amănunţite referitoare la crimă, fără să obţinem nici un rezultat. Investigaţiile în rândul triburilor indigene de pe Insula York nu au conclus la descoperirea nici a actelor care îi aparţinea căpitanului Gibson, nici a banilor pe care îi purta asupra lui. Ar fi, deci, posibil ca această crimă să nu fi fost comisă de băştinaşii de pe Insula York, căci, dacă ar fi fost aşa, am fi găsit, în cele din urmă, în mâinile lor o sumă

destul de importantă de piaştri, dificil de plasat pe arhipelag.

Dar, mai e ceva. Iarăşi, clin întâmplare, în pădurea din Kerawara, în dreapta potecii care duce la locuinţa domnului Hamburg, exact în locul unde a fost comisă crima, unul dintre angajaţii factoriei a găsit o virolâ83 de piele.

Dacă fac să vă parvină virola aceasta, nu îmi imaginez că poate constitui o probă, de vreme ce nu a fost descoperită arma crimei. Totuşi, cred că este de datoria mea să ţi-o trimit şi fie ca nelegiuirea aceasta abominabilă să nu rămână nepedepsită.

Complimente doamnei Gibson şi lui Nat, doamnei Hawkins şi dumneavoastră.

Cu afecţiune R. ZIEGER”

Or, ceea ce nu ştia domnul Zieger era faptul că magistraţii din Hobart Town intraseră în posesia armei de care, după toate aparenţele, se folosiseră asasinii căpitanului Gibson. Şi se constată că virola care trebuia să se afle la capătul mânerului kriss-ului nu se află la locul ei. Şi, când încercară să ajusteze virola trimisă, aceasta se potrivi perfect. Aşa că, după această nouă dovadă, Nat Gibson se duse acasă la armator şi-i spuse:

83 Inel mic, în general de metal, care strânge mânerul de lemn al unui cuţit, al unei unelte, împiedicându-1 sa crape. (N.tr.)

— In prezent, domnule Hawkins, vă mai îndoiţi de vinovăţia ticăloşilor aceştia…?

Drept orice răspuns, domnul Hawkins lăsă capul în jos.

VI.

VERDICTUL.

Ancheta urma să ia sfârşit. Fraţii Kip fuseseră interogaţi şi confruntaţi cu şeful de echipaj – principalul sau, mai bine zis, unicul lor acuzator până acum, singurul care descoperise în cabina lor de pe James Cook piese absolut doveditoare. Nu-i răspunseseră decât negând categoric, tăgăduind cu

înverşunare. Dar, cum ar fi putut nutri ei speranţa că un ordin de neurmârire penală ar fi putut fi pronunţat în favoarea lor, atâta vreme cât atâtea acuzaţii erau îndreptate împotriva lor, atâta vreme cât li se prezentau probe materiale ale crimei, imposibil de recuzat.

De altfel, nu avură ocazia să-şi pregătească împreună apărarea, nici consolarea de a se susţine unul pe celălalt, de a se îmbărbăta, de a discuta în timpul nesfârşitelor ceasuri de detenţie. Despărţiţi, comunicau doar cu avocatul desemnat să îi apere. Atunci când judecătorul proceda la interogatoriul lor, nu se întâlneau nici măcar în prezenţa acestuia şi nu urmau să se revadă decât în ziua în care afacerea avea să ajungă în faţa Curţii.

Scrisoarea domnului Zieger şi micul colet care o însoţea ajunseseră, de acum, la cunoştinţa publicului. Ziarele din Hobart Town relataseră incidentul acesta.

De-acum era incontestabil că pumnalul găsit în valiză era arma de care se folosiseră ucigaşii şi pe faptul acesta se sprijinea acuzaţia îndreptată împotriva fraţilor Kip. Verdictul juriului nu putea fi, deci, decât o condamnare la pedeapsa capitală, date fiind circumstanţele agravante ale crimei.

Şi, totuşi, pe măsură ce se apropia ziua judecăţii, domnul Hawkins se simţea din ce în ce mai tulburat, mai apăsat de gânduri. O puzderie de amintiri i se trezeau în memorie. Cum! Oamenii aceştia care îi inspiraseră atâta simpatie să fi putut înfăptui această nelegiuire îngrozitoare?… Conştiinţa lui refuza să creadă… Inima lui se revolta la această idee! întrezărea în afacerea aceasta aspecte obscure, neexplicate, inexplicabile, poate! Dar, în realitate, incertitudinile sale aveau o bază pur morală, în vreme ce materialitatea probelor strânse pe parcursul anchetei se înălţa în faţa lui ca un zid.

De altfel, domnul Hawkins evita să discute despre această afacere cu Nat Gibson, a cărui convingere nu putea fi zdruncinată de nimic. O dată sau de două ori, aflat în vizită la doamna Gibson, emisese, timid, purtat de valul

conversaţiei, câteva idei referitoare la inocenţa fraţilor Kip, exprimându-şi speranţa că aceştia vor reuşi, în cele din urmă, să-şi demonstreze nevinovăţia. Doamna Gibson, fără să-i răspundă, se refugiase într-o tăcere îndărătnică, era mai mult decât limpede că împărtăşea întru totul ideile fiului ei. Pe deasupra, ea, spre deosebire de domnul Hawkins, nu avusese ocazia de a aprecia caracterul naufragiaţilor de pe Wilhelmina, de a pătrunde în trecutul lor, de a se interesa de viitorul lor… Văduva nu vedea, probabil, în ei decât nişte criminali, adevăraţii asasini ai căpitanului.

În ceea ce o priveşte pe doamna Hawkins, cum să nu fi avut încredere în spiritul de dreptate, în simţul echităţii, în judecata sigură a soţului ei? De vreme ce el nu era convins, nici ea nu putea fi. Aşa că îi împărtăşea dubiile – căci era vorba doar de nişte dubii.

Procesul urma să aibă loc pe data de 17 februarie. Or, cum trecuseră, deja, douăzeci şi cinci de zile de la şedinţa Consiliului maritim în cadrul căreia Flig Balt îi denunţase pe Karl şi Pieter Kip, Vin Mod nu consideră necesar să-şi mai prelungească şederea la hanul Great Old Man. Eliberă, aşadar, camera pe care o ocupa sub numele de Ned Pat şi achită nota de plată. Apoi, întrucât nu mai avea nevoie să recurgă la nici o deghizare, veni să împartă cu şeful de echipaj odaia de la Fresh Fishs. De aici aveau să urmărească netrebnicii aceştia episoadele unei intrigi atât de bine puse la punct, al cărei deznodământ urma să le asigure securitatea personală.

Dezbaterile se deschiseră în ziua de 17 februarie, în faţa Curţii din Hobart Town. Curtea era formată dintr-un preşedinte asistat de doi magistraţi şi de un procuror general84. Juriul număra doisprezece juraţi care nu aveau să se despartă decât în momentul în care aveau să cadă de acord asupra verdictului.

Sala era plină ochi, mulţimea se revărsase şi pe străzile învecinate. Acuzaţii fură întâmpinaţi cu strigăte de răzbunare încă de la ieşirea lor din închisoare. In clipa

aceea, de-abia reuşiră să-şi strângă mâinile. Agenţii îi despărţiră imediat şi fură nevoiţi să-i protejeze până la sosirea lor la Palatul de Justiţie. îşi dădeau seama că nu se puteau aştepta la nimic bun din partea opiniei publice.

Diverşii martori care figuraseră în procesul Consiliului maritim urmau să apară şi în faţa Curţii: domnul Hawkins, Nat Gibson, marinarii de pe James Cook. Dar întreaga acuzaţie era clădită pe spusele lui Flig Balt, şi cum aveau să-i răspundă cei doi fraţi? Aici urma să fie punctul central al afacerii, asupra acestui aspect se concentra interesul general.

Karl şi Pieter Kip dispuneau de un apărător a cărui sarcină avea să fie dificilă, întrucât, la alegaţiile85 şefului de echipaj, susţinute de probe materiale, nu putuseră răspunde altfel decât negând.

Conform legii engleze, preşedintele se limită să-i întrebe dacă pledau vinovaţi sau nevinovaţi, guilty or notguilty.

— Nevinovaţi!… răspunseră împreună, într-un singur glas, tare şi răspicat.

Şi, atunci, nu avură altceva de făcut decât să reia depoziţia pe care o făcuseră la primul proces, să repete relatarea faptelor lor din cursul călătoriei pe James Cookt de la îmbarcarea de pe Insula Norfolk până la debarcarea în rada portului din Hobart Town.

Afirmară că valiza adusă la bordul bricului conţinea doar puţină lenjerie şi câteva veşminte. în ceea ce priveşte pumnalul malaiez, în original apare textul în limba engleză – attorney general. (N.red.)

Invocare a unei păreri pentru a justifica sau întări o afirmaţie. (N.tr.) nu îl mai găsiseră pe epavă şi nu puteau să îşi explice cum de ajunsese în posesia lor. La afirmaţia lui Flig Balt care declară că respectiva valiză cuprindea actele şi banii căpitanului Gibson se opuseră cu înverşunare, dezminţând-o în mod categoric. Şeful de echipaj sau se înşela sau denatura cu bună ştiinţă adevărul.

În ce scop?… întrebă preşedintele.

În scopul de a ne distruge, răspunse Karl Kip, şi pentru a se răzbuna.

Cuvintele acestea fură primite de auditoriu cu un murmur dezaprobator.

Era, acum, rândul procurorului general, simplu avocat care îndeplinea funcţia de avocat voluntar al reginei, să-i interogheze pe martori. Urma, apoi, ca apărătorul să procedeze la un contraexamen.

Şi, atunci, Flig Balt răspunse:

Da… în timpul călătoriei de întoarcere, tocmai intram în careu… In momentul acela, un val puternic zgudui vasul şi aruncă valiza afară din cabina fraţilor Kip, a cărei uşă era deschisă… Monezi de aur se rostogoliră pe podeaua rufului, piaştri, în acelaşi timp în care din valiză zburau nişte hârtii, iar hârtiile acestea erau documentele bricului care dispăruseră după asasinarea căpitanului.

În ceea ce priveşte pumnalul, Flig Balt nu vorbise despre el pentru că nu îl văzuse în viaţa lui. Nu ştia că această armă aparţinea acuzaţilor… Dar, în prezent, nu se mira că poliţia îl descoperise în camera din hanul Great Old Many pentru că era aceea cu care fusese înjunghiat Harry Gibson… De altfel, dacă fraţii Kip nu ezitau să declare că îl cumpăraseră de la moluci, la Amboine, nu aveau nici o îndoială că dispăruse în naufragiul vasului Wilhelmina… Ceea ce afirmau, era faptul că, niciodată, niciunul, nici celălalt nu îl aduseseră la bordul lui James Cook şi nu puteau să priceapă cum de fusese găsit în valiza lor.

Pieter Kip se mărgini să obiecteze:

Se ştie că, în arhipelagurile malaieziene, kriss-urile de felul ăsta sunt cu duiumul… Puţini băştinaşi nu au un astfel de pumnal… Este arma care le este familiară… Este, deci, posibil ca cel despre care afirmaţi că este arma crimei să nu fie al nostru, căci toate kriss-urile seamănă între ele, fiind de fabricaţie malaieză…

Răspunsul acesta provocă rumoare în sală, iar preşedintele fu obligat să intervină pentru a o domoli. Apoi, procurorul

arătă că pumnalul era, într-adevăr, arma crimei, pentru că virola care-i lipsea, trimisă de domnul Zieger, se potrivea perfect.

Aş adăuga spuse, atunci, Pieter Kip, că nimeni de la bord nu a văzut arma aceasta în mâinile noastre şi, clacă am fi găsit-o pe epavă, am fi arătat-o, probabil, fie domnului Hawkins, fie lui Nat Gibson…

Dar fratele lui şi el îşi dădură seama că argumentaţia lor nu se susţinea, nu convingea pe nimeni. Nu exista nici o îndoială că pumnalul acesta le aparţinea, nu exista nici o îndoială că rana fusese făcută cu lama lui zimţată, nu exista, în sfârşit, nici o îndoială că virola ei fusese aceea care fusese găsită la locul crimei, în pădurea din Kerawara.

Aşa că Pieter Kip se mărgini să facă această ultimă declaraţie:

Fratele meu şi cu mine, suntem victimele unor întâmplări cu adevărat inexplicabile!… Noi, noi să îl fi înjunghiat pe căpitanul Gibson, omul căruia îi datorăm salvarea noastră… scăparea noastră!… Acuzaţia aceasta este pe cât de odioasă, pe atât de nedreaptă şi nu vom mai răspunde la ea!

Fraza aceasta, rostită cu un glas care nu trăda nici o tulburare, păru să producă o oarecare emoţie în rândul publicului. Dar auditoriul îşi formase, deja, o părere, convingerea lui nu mai putea fi zdruncinată, aşa că declaraţia fu considerată doar un mijloc de apărare. Dacă fraţii Kip refuzau, de acum înainte, să răspundă întrebărilor ce le vor fi puse, asta nu însemna că se aflau în imposibilitatea de a o face…?

Fură audiaţi ceilalţi martori şi, mai întâi, Nat Gibson. Acesta, incapabil să se stăpânească, îi copleşi cu acuzaţii pe Karl şi Pieter Kip care îl priviră cu milă… Şi, dacă luară cuvântul, o făcură doar pentru a-i spune:

Iţi înţelegem durerea, sărmane tânăr şi nu avem puterea să ne supărăm pe tine!

Atunci când domnul Hawkins se prezentă la bară, atitudinea sa fu aceea a unui om vizibil tulburat de amintirile

lui. Putea el admite că naufragiaţii de pe Wilhelmina, oaspeţii de pe James Cook, ar fi răspuns cu cea mai mârşavă crimă generozităţii, bunătăţii căpilanului? li datorau viaţa şi l-ar fi asasinat pentru a-1 jefui, atunci când ştiau că Harry Gibson şi el însuşi erau dispuşi să le vină în ajutor?… Da… fără îndoială… acuzaţii zdrobitoare se ridicau împotriva lor!… Domnul Hawkins nu înţelegea şi, covârşit de emoţie, nu putu să mai vorbească în continuare.

Nimic special nu au relevat depoziţiile marinarilor de pe James Cook, Hobbes, Wickley şi Burnes, nici acelea ale lui Len Cannon, Sexton, Kyle, Bryce şi Koa. In ceea ce îl priveşte pe Vin Mod, răspunsurile sale la întrebările procurorului fură foarte afirmative în privinţa lui Flig Balt. Cu câteva zile înaintea tentativei de rebeliune, şeful de echipaj i se păruse măcinat de o furie înăbuşită… Era, oare, doar clin cauză că olandezul îl înlocuise la comanda navei?… Vin Mod fusese, întotdeauna, de părere că Flig Balt avea un motiv mai grav…

În sfârşit, nu va mărturisit nimic?… întrebă procurorul.

Nimic, răspunse Vin Mod.

Rămăsese, totuşi, un fapt care pleda în favoarea celor doi acuzaţi: pumnalul nu fusese văzut niciodată în mâinile lor în timpul călătoriei. Lucrul acesta rezulta chiar clin declaraţia lui Flig Balt şi, cu o anumită intenţie, Pieter Kip putu declara clin nou:

Dacă kriss-ul acesta ar fi fost găsit de noi pe epavă, dacă l-am fi adus la bordul bricului, nu l-am fi ascuns, aşa cum nu am ascuns nici celelalte obiecte aflate în valiza noastră… Există un singur martor care să fi văzut pumnalul asupra noastră?… Nu… Este adevărat, agenţii l-au găsit în cursul percheziţiei la hanul Great Old Man, împreună cu banii şi actele căpitanului… Ei bine, noi afirmăm că, întrucât se afla acolo, a fost pus în absenţa noastră şi fără ştirea noastră.

În momentul acela, dezbaterile fură marcate de un incident dintre cele mai grave, incident de natură să spulbere orice îndoială din mintea juraţilor, dacă mai exista vreuna, în

favoarea acuzaţilor. Musul Jim fu chemat să-şi susţină depoziţia.

Jim, îi spuse preşedintele, trebuie să ne spui tot ceea ce ştii şi numai dacă eşti absolut sigur…

Da… domnule preşedinte, răspunse Jim.

Şi se părea că privirea lui neliniştită o caută pe aceea a domnului Hawkins.

Armatorul observă lucrul acesta şi avu presentimentul că tânărul avea să facă o declaraţie extrem de importantă, relevând ceva despre care Jim nu îndrăznise, probabil, să vorbească până acum.

Şi, la întrebarea procurorului, musul răspunse:

Este vorba despre pumnal… pe care nimeni nu 1-a văzut la bord… despre kriss-ul care aparţinea domnilor Kip…

După ce rosti cuvintele acestea, Jim, tulburat, se opri şi se părea că, încă, ezită să-şi continue depoziţia. Dar, preşedintele îl încurajă şi, în cele din urmă, declară:

Pumnalul acesta… l-am văzut!

Fraţii Kip ridicară brusc capul. Oare avea să dispară şi ultima lor şansă de salvare, atât de firavă, de care se agăţau cu atâta disperare?… Pumnalul fu prezentat lui Jim.

Este, într-adevăr, pumnalul acesta?… îl întrebă procurorul.

Da… îl recunosc…

Şi afirmi că l-ai văzut la bord…?

Da.

Unde…?

În cabina domnilor Kip…

Şi când…?

În timpul primei escale a lui James Cook la Port Praslin!

Şi Jim povesti în ce împrejurări văzuse arma aceasta, cum îi atrăsese atenţia, cum se jucase cu ea şi cum o pusese, apoi, înapoi, la locul ei…

Nu aţi uitat, pumnalul fusese lăsat în cabină de Vin Mod, cu câteva clipe înainte ca Flig Balt să îl trimită acolo, tocmai pentru ca să fie văzut de Jim; după aceea, Vin Mod îl luase şi, pe urmă, îl ascunsese în sacul lui.

Declaraţia tânărului produse un efect extraordinar şi iscă, chiar, un curent de emoţie căruia nici judecătorii, nici juraţii, nici asistenţa nu i se putură sustrage. Mai rămase, oare, vreo umbră de îndoială în minţile celor de faţă?… Fraţii Kip afirmau că, niciodată, kriss-ul nu fusese adus la bord, şi fusese văzut acolo, şi fusese descoperit în valiza lor de la hanul Great Old Man.

Kriss-ul avea virola, când l-ai ţinut în mână? îl întrebă procurorul pe mus.

Da, răspunse Jim, nu lipsea nimic!

Era, deci, absolut stabilit că virola se desprinsese de mânerul pumnalului în timp ce asasinii se luptau cu căpitanul Gibson, de vreme ce fusese găsită, după o perioadă de timp, în pădurea din Kerawara.

La această depoziţie a lui Jim nu era nimic de răspuns şi acuzaţii nu răspunseră.

În clipa aceea, Nat Gibson ceru cuvântul. Vroia să atragă atenţia juriului asupra unui fapt despre care nu se vorbise până atunci, fapt care era, totuşi, important de menţionat. Şi, având încuviinţarea preşedintelui, se exprimă în termenii următori:

Domnilor judecători, domnilor juraţi, ştiţi că, în timpul călătoriei din Noua Zeelandă până în Arhipelagul Bismarck, James Cook a fost ţinta unui atac al papuaşilor, în dreptul Louisiadelor. Atacul a fost respins. Ofiţeri, pasageri, echipaj, cu toţii ne-am ridicat în apărarea bricului. Tatăl meu era în primele rânduri. Or, în toiul luptei, cineva a tras, nu se ştie cine, şi glonţul i-a vâjâit pe la ureche căpitanului Gibson!… Ei bine, domnilor, până aici, am crezut că era vorba de o eroare, explicabilă, era întuneric beznă şi încleştarea era pe viaţă şi pe moarte. Dar, acum, văd altfel lucrurile. înclin să cred că a fost un atentat premeditat, îndreptat împotriva tatălui meu, a cărui moarte era deja hotărâtă, şi cine să fi fost autorii acestui atentat, dacă nu cei care aveau să-1 asasineze mai târziu…?

În faţa violenţei acestei noi acuzaţii, Karl sări în sus, cu ochii în flăcări, fulgerând asistenţa cu privirea, strigând cu vocea fremătând de furie:

Noi… noi!… Nat Gibson îndrăzneşti să spui…!

Karl îşi ieşise cu totul din fire. Dar fratele lui, prinzându-1 de mână, îl linişti şi se potoli, gâfâind, cu răsuflarea întretăiată de suspine. Toţi cei din sală fură profund mişcaţi de această scenă emoţionantă şi din ochii domnului Hawkins se scurseră câteva lacrimi.

În ceea ce îl priveşte pe Vin Mod, acesta îi făcea semn cu genunchiul şefului de echipaj şi îl privea cu înţeles vrând, parcă, să-i spună:

Pe legea mea… nu m-aş fi gândit la asta!… El… n-a uitat, fiul căpitanului.

Sarcina acuzatorului urma să fie cât se poate de uşoară.

Fură aduse la cunoştinţa juraţilor antecedentele fraţilor Kip, situaţia lor financiară încurcată, Casa comercială din Groningue ameninţată cu lichidarea… Pierduseră tot ceea ce aveau în naufragiul vasului Wilhelmina… Banii pe care-i aduceau de la Amboine. Nu exista nici o îndoială că nu-i mai găsiseră pe epavă, fără să spună nimic despre asta, ca şi despre pumnalul de care se folosiseră câteva săptămâni mai târziu!… Apoi îl jefuiseră pe nefericitul căpitan de cele câteva mii de piaştri, din care doar o parte fuseseră găsiţi în valiza lor… Şi, în sfârşit, cine ştie dacă Karl Kip nu-şi pusese deja în gând să-i urmeze la comanda lui James Cook – ceea ce, de altfel, şi avea să se întâmple…?

În ce condiţii fusese înfăptuită crima? De-acum, juraţii ştiau… Atunci când Harry Gibson debarcase ca să se ducă la domnul Hamburg, cei doi fraţi nu se mai aflau la bord… II aşteptaseră, îl pândiseră, îl urmăriseră până în pădurea din Kerawara, îl jefuiseră, şi, după întoarcerea lor pe James Cook} nimeni nu avu cum să-i bănuiască… Iar în ziua următoare, nu se sfiiră să se alăture cortegiului care îl însoţi pe căpitan pe ultimul său drum, plângând împreună cu fiul lui!

Aşa că, ceea ce cerea acuzarea juriului, era ca acesta să nu aibă nici o milă faţă de asemenea criminali… să dea un verdict afirmativ în toate privinţele… pedeapsa capitală pentru Karl şi Pieter Kip.

Apărătorul luă, atunci, şi el cuvântul şi îşi dădu toată osteneala. Dar putea, oare, spera că eforturile sale vor fi încununate de succes?… Nu simţea, deja, ca juraţii şi publicul îşi formaseră o părere?… Ce-ar fi putut să opună probelor materiale prezentate împotriva acuzaţilor?… Nimic altceva decât nişte simple prezumţii morale care nu aveau să cântărească deloc în talgerul balanţei!… Evocă trecutul clienţilor săi, onorabilitatea vieţii lor, recunoscută de toţi cei care îi cunoscuseră!… Era cât se poate de adevărat că firma din Groningen nu se afla într-o situaţie prosperă, că-şi pierduseră ultimii bani în naufragiul WilhelmineH… Dar, pentru a-şi procura o sumă relativ minimă, două sau trei mii de piaştri, să fi atentat la viaţa căpitanului Gibson?… Să-1 fi ucis pe binefăcătorul lor?… Asta nu se putea admite!… Fraţii Kip erau victimele unei fatalităţi inexplicabile… Existau dubii care pledau în favoarea lor… care pledau în favoarea achitării.

Dezbaterile o dată încheiate, juriul se retrase pentru a delibera. Nat Gibson râmase pe banca martorilor, cu capul în mâini. Dar, să nu vă închipuiţi că avocatul apărării reuşise să strecoare vreo îndoială în conştiinţa lui!… Nu! Karl şi Pieter Kip erau cu certitudine asasinii tatălui său. Domnul Hawkins se ţinea la distanţă, cu inima sfâşiată, privind locul gol unde cei doi acuzaţi urmau să se întoarcă pentru a asculta pronunţarea sentinţei. In clipa aceea, musul Jim se apropie de el şi-i spuse cu voce tremurătoare:

Domnule Hawkins, nu puteam declara altceva, nu-i aşa?

Nu puteai, copile! răspunse domnul Hawkins.

În vremea asta, deliberarea se prelungea. Poate că vinovăţia nu părea demonstrată în mod categoric?… Poate ca juriul va acorda beneficiul circumstanţelor atenuante,

impresionat de atitudinea plină de demnitate a celor doi fraţi în timpul dezbaterilor…?

Intre timp, doi oameni nu reuşeau cu nici un chip să-şi ascundă nerăbdarea. Erau şeful de echipaj şi Vin Mod, aşezaţi unul lângă altul, fără să îndrăznească să-şi vorbească, nici măcar în şoaptă… Dar nu aveau nevoie de cuvinte ca să se înţeleagă, ca să-şi citească gândurile… Ceea ce sperau ei, ceea ce trebuia să se întâmple ca să nu mai aibă nici o grijă în ceea ce priveşte siguranţa lor personală, era ca fraţii Kip să fie condamnaţi la moarte, să fie condamnaţi şi executaţi!… O dată ce ei mureau, afacerea era încheiată!… Câtă vreme trăiau, chiar şi în adâncul ocnei, aveau să protesteze, declamându-şi nevinovăţia şi, cine ştie ce întâmplare, cine ştie ce eveniment neaşteptat ar fi putut pune justiţia pe urmele adevăraţilor vinovaţi…

După treizeci şi cinci de minute de deliberări, se făcu auzit clopoţelul. Juriul nu întârzie să-şi facă din nou apariţia, ocupând toate locurile din sală ce-i erau destinate. Verdictul întrunise, aşadar, unanimitatea.

Publicul năvăli imediat, înghesuindu-se, sufocându-se, strivindu-se în mijlocul unei rumori şi a unei agitaţii împinse la culme. Aproape numaidecât intrară şi magistraţii şi preşedintele anunţă reluarea şedinţei.

Şeful juriului fu invitat să aducă la cunoştinţă verdictul. Afirmativ sub toate aspectele, nu acorda circumstanţe atenuante acuzaţilor.

Karl şi Pieter intrară atunci, urcară din nou în boxa lor şi ră- • maseră în picioare.

Preşedintele şi asesorii8*' deliberară câteva clipe asupra pedepsei ce urma să fie aplicată, delictul fiind acela de asasinat, adică de crimă cu premeditare.

Karl şi Pieter Kip fură condamnaţi la moarte şi, la pronunţarea sentinţei, se auziră câteva aplauze.

Cei doi fraţi, după ce se priviră, disperaţi, se prinseră de mână, braţele lor se deschiseră şi, fără să rostească o vorbă, se îmbrăţişară strâns.

f T

86 Experţi (consultanţi), ajutoare, asistenţi. (N.red.) în AŞTEPTAREA EXECUŢIEI.

Condamnarea aceasta avu ca prim efect să dea deplină satisfacţie populaţiei din Hobart Town. în ura generală îndreptată împotriva asasinilor căpitanului Harry Gibson intra o mare parte din acel egoism atât de pronunţat la neamurile saxone, egoism ce nu mai trebuie dovedit. victima fusese un englez, asasinii fuseseră nişte străini, nişte olandezi… Şi, în faţa unei asemenea fărădelegi, cine ar fi îndrăznit să arate cea mai neînsemnată milă pentru asasini?… Aşa că nimeni, în public, nici măcar unul singur dintre numeroasele ziare din Tasmania nu ridică vocea ca să obţină o comutare a pedepsei.

După proces, cei doi fraţi fură duşi înapoi la închisoare şi să nu vă miraţi dacă, trecând pe străzi, asupra lor se abătu o ploaie de sudălmi şi de ocări dintre cele mai cumplite, în care este atât de darnică gloata laşă, în aşa fel încât a fost necesar să fie protejaţi. La toate aceste insulte, la toate aceste ultragii, răspunseră doar printr-o atitudine cât mai demnă, printr-o tăcere dispreţuitoare.

Atunci când porţile temniţei se închiseră în urma lor, gardianul şef nu-i mai conduse în celulele în care stătuseră separat de la încarcerare, ci în celula condamnaţilor la moarte. Cel puţin, după atâtea suferinţe, aveau acum consolarea că nu mai sunt despărţiţi, în aceste ultime zile ale existenţei lor aveau să se întoarcă împreună în trecut, depănându-şi amintirile, fiind alături până în ultima clipă, când vor ajunge lângă stâlpul spânzurătorii.

Este adevărat, însă, că în celula aceasta nu aveau să se bucure de singurătatea după care jinduiseră atât de mult. Gardienii nu aveau să-i slăbească din priviri, nici noapte, nici zi, supraveghindu-i, ascultând ce vorbesc. Va exista întotdeauna, chiar în momentul confesiunilor lor cele mai intime, prezenţa acestor terţi plini de ferocitate care, fără îndoială, nu aveau pic de milă pentru ei.

Trebuie să remarcăm faptul că, dacă Karl Kip îşi manifestă nu o dată indignarea în faţa cumplitei nedreptăţi de a trimite doi nevinovaţi la moarte, fratele său care încerca, în zadar, să-1 liniştească, se arată mai calm, mai resemnat, mai împăcat cu soarta lui.

De altfel, Pieter Kip nu-şi făcea nici o iluzie în ceea ce priveşte cererea de recurs pe care, cedând, din respect, sfaturilor avocatului lor, consimţiră amândoi să o semneze. Dacă fratele lui, în adâncul sufletului, păstrase speranţa ca sentinţa va fi casată87, ca afacerea va fi judecată din nou, că timpul câştigat astfel va permite adevărului să iasă la lumină în toată strălucirea lui, el nu avea nici o nădejde. Luând în consideraţie gravitatea acuzaţiilor ce apăsau asupra lor, de unde să le vină vreun ajutor?… Ce intervenţie ar fi putut fi destul de puternică pentru a-i salva, dacă nu o intervenţie providenţială.

Apoi, gândurile lor se duceau înapoi, îşi aduceau aminte de toate loviturile sortii, de toate ghinioanele de care fuseseră copleşiţi şi, mai întâi, de naufragiul Wilhelminei, cauză a atâtor vicisitudini care îi dusese acolo unde ajunseseră acum… Ah! Ar fi fost mai bine ca James Cook să nu fi venit să-i salveze de pe Insula Norfolk!… Ar fi fost mai bine ca Harry Gibson, căpitanul bricului, să nu le fi zărit semnalele!… Fără îndoială că ar fi pierit de foame şi de mizerie pe coasta aceea pustie!… Dar, cel puţin, nu ar fi fost moartea dezonorantă în ştreang, moartea hărăzită asasinilor…!

Pieter!… Pieter!… strigă Karl Kip. Dacă ar mai trăi tata, dacă şi-ar vedea numele dezonorat!… Ruşinea asta l-ar omori…

Poţi să-ţi închipui că ne-ar fi crezut vinovaţi, Karl…?

Nu… frate, niciodată!… Niciodată!

Şi, atunci, ajungeau să vorbească despre cei alături de care trăiseră câteva săptămâni, despre salvatorii generoşi care le arătaseră o atât de caldă simpatie, cărora le datorau atâta recunoştinţă!… Că, orbit de durere, Nat Gibson îi acuzase

cu atâta vehemenţă, lucrul acesta îl înţelegeau, era doar fiul victimei!… Dar, cum să-1 ierte, totuşi, că putea crede despre ei că ar fi putut fi ucigaşii tatălui lui…?

87 Casaţiunea este anularea unei hotărâri judecătoreşti în urma admiterii recursului; sentinţa casată. (N.red.) în ceea ce îl priveşte pe domnul Hawkins, doar dacă luau în consideraţie maniera rezervată în care îşi făcuse depoziţia şi îşi dădeau seama că, încă, mai avea o umbră de îndoială. îşi spunea că inima acestui om cumsecade nu le era cu totul închisă. Chiar dacă nu putuse opune mărturiilor atât de afirmative ale şefului de echipaj şi ale musului Jim decât nişte simple prezumţii morale, cel puţin le prezentase juriului, aşa cum îi dictase conştiinţa.

În vremea asta, se apropia ziua, ora când doi oameni, doi fraţi urmau să fie spânzuraţi pentru o crimă pe care nu o comiseseră, pe care nu puteau să o comită.

Domnul Hawkins, din ce în ce mai obsedat de convingerea că Pieter şi Karl Kip erau nevinovaţi, deşi îi era imposibil să aducă o probă a nevinovăţiei lor, întreprinsese unele demersuri în favoarea lor.

Guvernatorul Tasmaniei îi era binecunoscut domnului Hawkins. îl aprecia pe excelenţa sa sir Edward Carrigan ca pe un om cu suflet ales şi cu o judecată foarte sigură. Aşa că se hotărî să-i ceară audienţă cât mai repede cu putinţă şi, în dimineaţa zilei de 25 februarie, înfăţişându-se la reşedinţa acestuia, fu primit de îndată.

Guvernatorul nu bănuia nici pe departe motivul care-1 adusese pe domnul Hawkins la el. După ce urmărise cu interes dezbaterile afacerii Kip, ca toată lumea, de altfel, era convins, tot ca toată lumea, de vinovăţia condamnaţilor. Aşa că surpriza excelenţei sale fu fără margini, atunci când domnul Hawkins îi aduse la cunoştinţă opinia sa.

Cum îi acordă întreaga lui atenţie, domnul Hawkins se dezlănţui fără nici o reţinere. Vorbi cu atâta căldură despre cele două victime ale unei erori judiciare, scoase în evidenţă cu o logică tăioasă aspectele obscure, nelămurite sau, cel

puţin, neexplicate ale cauzei, încât guvernatorul se simţi, într-o oarecare măsură, tulburat în convingerile sale.

— Constat, dragul meu Hawkins, declară el, că, pe parcursul călătoriei la bordul lui James Cook} ai resimţit o mare stimă pentru Karl şi Pieter Kip… şi ca aceştia s-au dovedit, întotdeauna, demni…

I-am considerat şi îi consider, încă, nişte oameni de treabă, domnule guvernator, afirmă domnul Hawkins pe un ton plin de convingere. Nu vă pot oferi probe materiale în sprijinul convingerii mele, pentru că, până acum, nu am şi, poate, nu vom avea niciodată. Dar nimic din ceea ce s-a afirmat în timpul dezbaterilor, niciuna dintre mărturiile produse nu a putut slăbi certitudinea mea că aceşti doi nefericiţi sunt nevinovaţi. Şi, după cum va remarca şi excelenţa voastră, mărturiile acestea se reduc la una singură, aceea a şefului de echipaj pe care au, acum, motive să o consider suspectă!… Este împins de ură, de sete de răzbunare, de aceea îi acuză pe fraţii Kip de o crimă pe care aceştia nu au comis-o şi pe care eu o atribui indigenilor din Kerawara…

— Dar, mai există şi o altă mărturie, în afara aceleia a lui Flig Balt, dragul meu Hawkins…

Depoziţia musului Jim, domnule judecător, şi o accept aşa cum a fost făcută, căci tânărul acesta este incapabil să mintă… Da! Jim a văzut, în cabina lui Karl şi Pieter Kip, pumnalul acela despre care ei nu ştiau că se află în posesia lor… Dar, este, într-adevăr, arma crimei, iar episodul virolei nu poate fi o coincidenţă cu totul întâmplătoare…?

Are, totuşi, importanţa sa, şi nu ar trebui să ţinem cont de el, dragul meu Hawkins…?

Cu siguranţă, domnule guvernator şi probabil că a contribuit în mod decisiv la decizia juriului… Totuşi, repet, întreg trecutul fraţilor Kip pledează în favoarea lor… Pentru a vă vorbi astfel, trebuie să uit durerea pe care mi-a provocat-o moartea sărmanului meu prieten Gibson care m-ar fi putut orbi, aşa cum 1-a orbit pe fiul lui pe care îl plâng şi în scuz!… Eu… eu… eu întrezăresc adevărul în această

afacere obscură, atât de încâlcită şi sunt pe de-a-ntregul convins că, într-o bună zi, va ieşi lumină!

Era evident că guvernatorul se simţea foarte impresionat de declaraţia domnului Hawkins, a cărui probitate morală o cunoştea prea bine. Desigur, argumentaţia sa nu se sprijinea decât pe o bază morală, dar, în sfârşit, în cauzele de acest gen, probele materiale nu sunt totul şi e bine să ţii seama şi de alte aspecte.

După câteva clipe de tăcere, sir Edward Carrigan răspunse astfel: înţeleg,...înţeleg, dragul meu Hawkins, importanţa opiniei tale... Şi, acum, te întreb: Ce aştepţi de la mine...?

Să aveţi bunăvoinţa de a interveni... cel puţin pentru a salva viaţa acestor nenorociţi...

Să intervin?... exclamă guvernatorul. Nu ştiţi că singura intervenţie posibilă este de a face recurs împotriva sentinţei care a fost pronunţată? Or, recursul acesta, ştiţi că a fost introdus la termen... şi ne rămâne doar speranţa că va fi admis... într-un interval de timp foarte scurt...

În timp ce excelenaţa sa vorbea, domnul Hawkins nu îşi putu reţine un gest de negare. Apoi, la rândul lui, spuse:

Domnule guvernator, nu îmi fac nici o iluzie în ceea ce priveşte recursul... Formele juridice au fost respectate întrutotul în procesul acesta... Nu există nici un motiv de casare a sentinţei, aşa că recursul va fi respins...

Guvernatorul tăcea, ştiind foarte bine că domnul Hawkins are dreptate.

Va fi respins, vă repet, reluă acesta, şi atunci, domnule guvernator, doar dumneavoastră puteţi încerca un ultim efort pentru a salva capul condamnaţilor...

Îmi cereţi să solicit schimbarea sentinţei...?

Da, o cerere de schimbare a sentinţei, adresată reginei... Puteţi trimite o telegramă ministrului de justiţie, „lord chiefjustice”, pentru ca pedeapsa să fie comutată, ceea ce ne-ar oferi tot timpul din lume,... sau, cel puţin, să se suspende, deocamdată, executarea sentinţei... Şi atunci... voi face noi cercetări... mă voi întoarce, dacă va fi nevoie, la

Port Praslin, la Kerawara… îi voi secunda pe domnul Hamburg şi pe domnul Zieger… şi, în cele din urmă, îi vom descoperi pe adevăraţii făptaşi, fără să ne cruţăm nici banii, nici eforturile!… Dacă insist cu atâta pasiune, domnule guvernator, o fac pentru că mă simt împins de o forţă irezistibilă. Vreau ca, o dată cu aflarea adevărului, justiţia să nu aibă de ce să îşi reproşeze, mai târziu, moartea a doi nevinovaţi…!

Domnul Hawkins îşi luă, atunci, rămas bur de la guvernator, nu fără ca acesta să-1 invite să revină să îl vadă în legătură cu acest subiect. Şi asta şi făcu, în fiecare zi, omul acesta devotat. Aşa că, graţie devotamentului lui, povestea celor doi fraţi îl cuceri în cele din urmă pe excelenţa sa, care vru să se asocieze acestei încercări de a le face dreptate.

Totuşi, secretul acestor demersuri fu păstrat, atât de guvernator, cât şi de domnul Hawkins. Nimeni nu află că, fără să aştepte decizia referitoare la recurs, Edward Carrigan trimisese în Anglia prin telegramă oficială, o propunere de schimbare a sentinţei adresată majestăţii sale.

În ziua de 7 martie, în oraş se răspândi zvonul că recursul formulat de fraţii Kip fusese respins. Vestea era adevărată; nu provocă nici un sentiment de surpriză.

Populaţia din Hobart Town se aştepta ca execuţia să aibă loc în curând. Aşa că, începând cu 7 martie, înainte de răsăritul soarelui şi chiar în primele ceasuri de după miezul nopţii, un număr impresionant de curioşi se înghesuiau să vadă înălţându-se pavilionul negru care marchează momentul execuţiei.

Şi, v-aţi mira dacă v-aş spune că printre ei se aflau Flig Balt şi Vin Mod, ca şi Len Cannon şi camarazii lui care nu părăsiseră Hobart Town?… Da! Şeful de echipaj şi complicele acestuia vroiau să vadă cu ochii lor cum este doborât pavilionul, după executarea sentinţei…!

Atunci, aveau să fie siguri că alţii au plătit pentru crima lor…!

Era în 19 martie şi oraşul începea să se mire că ordinul de execuţie nu sosise încă – ceea ce îi neliniştea pe Flig Balt şi pe Vin Mod, fiind în joc interesul lor personal.

Erau hotărâţi, de altfel, dacă va exista o amânare, să părăsească Hobart Town şi, în acest scop, căutau un vas gata să ridice ancora.

Or, în ziua de 25, de la Londra sosi o telegramă trimisă de ministrul de justiţie, „lord chief-justice”, excelenţei sale guvernatorul Tasmaniei. Cererea de schimbare a sentinţei fusese aprobată de majestatea sa, regina Angliei, împărăteasa Indiei, şi pedeapsa cu moartea, pronunţată împotriva fraţilor Kip, fusese comutată în muncă silnică pe viaţă.

VIII.

PORT ARTHUR.

Ixi o lună după ce osândiţii la moarte beneficiaseră de comutarea pedepsei, doi oameni lucrau sub biciul supraveghetorilor în penitenciarul clin Port Arthur.

Ocnaşii aceştia doi nu aparţineau aceleiaşi escuade88. Despărţiţi unul de celălalt, fără să poată schimba nici un cuvânt, nici o privire, nu împărţeau nici aceeaşi gamelă, nici aceeaşi baracă. Mergeau, fiecare pe partea lui, îmbrăcaţi în infama uniformă de puşcăriaş, copleşiţi de sudălmi şi de lovituri, în mijlocul gloatei acelea de bandiţi pe care Marea Britanie îi expediază în coloniile sale de dincolo de ocean. Dimineaţa părăseau ocna şi se întorceau doar seara, sfârşiţi de oboseală şi chiar de foame, fiind hrăniţi cu te miri ce. Apoi, în zori, în arşiţa verii sau biciuiţi de crivăţul iernii, o luau de la capăt până în ceasul în care moartea atât de dorită îi va descătuşa de această existenţă cumplită.

Oamenii aceştia doi erau fraţii Kip care, cu trei săptămâni mai înainte, fuseseră transportaţi la penitenciarul Port Arthur.

La vremea aceea, închisoarea era împărţită în două secţii, fiecare dintre ele fiind destinată unei categorii distincte de deţinuţi.

Prima se vedea în stânga, când intrai în micul port adăpostit. Numele ei de Pont Puer arăta că era hărăzită tinerilor delicvenţi, câteva sute de copii cu vârste cuprinse între doisprezece şi optsprezece ani. Cealaltă secţie de la Port Arthur adăpostea în jur de opt sute de deţinuţi.

Nu e de mirare, aşadar, că fuseseră luate toate măsurile de prevedere necesare, pentru a împiedica evadările. Cele mai mari

88 Fracţiune dintr-o unitate militară comandată de un caporal sau brigadier; căprărie. (N.tr.) şanse de reuşită ale unor asemenea încercări le oferea oceanul, cu condiţia ca fugarii să poată intra în posesia unei ambarcaţiuni care să-i ducă pe un punct de pe litoral, în afara peninsulei Tasmaniei. Totuşi, ocaziile acestea sunt rare. Deţinuţii nu au acces în port sau, dacă sunt folosiţi la anumite munci, sunt ţinuţi sub strictă supraveghere.

Dar, dacă este dificil să scapi pe mare, nu este posibil să scapi pe uscat, de vreme ce, în realitate, deportaţii nu mai sunt închişi pe o insulă, aşa cum erau la Norfolk?… Da, unii ocnaşi au reuşit, de câteva ori, să evadeze din penitenciar, să se refugieze în pădurile din vecinătate, să se sustragă oricărei urmări, condamnându-se la un trai şi mai înfiorător decât cel din ocnă, majoritatea murind din cauza mizeriei sau a inaniţiei. De altfel, pot fi oricând capturaţi chiar în inima acestor păduri unde au fost multiplicate posturile santinelelor, schimbate din două în două ore, şi pe care patrulele le străbat zi şi noapte!

Trebuia ca evadaţii să poată părăsi peninsula Tasmaniei, iar lucrul acesta era cu neputinţă. într-adevăr, istmul care o leagă de peninsula Forestier, Eagle Hawk Nick – Istmul Eretelui – nu măsoară mai mult de o sută de paşi în lăţime, în partea sa cea mai îngustă. Pe plaja aceasta care nu oferă nici un adăpost, administraţia a plasat o serie de stâlpi destul de apropiaţi unii de alţii. De stâlpii aceştia sunt legaţi câini ale căror lanţuri se pot încrucişa, cam cincizeci de dogi, feroci ca nişte fiare. Oricine ar încerca să forţeze

trecerea pe acolo, ar fi sfâşiat într-o clipă. în condiţiile acestea, se pare, deci, că deportaţii erau siliţi să renunţe la orice speranţă de a evada.

Acesta era penitenciarul Port Arthur, rezervat răufăcătorilor cei mai refractari, cei mai periculoşi. în locul acesta fuseseră transportaţi Karl şi Pieter Kip, la cincisprezece zile după comutarea pedepsei. Cei doi fraţi fuseseră încarceraţi imediat, în aşteptarea momentului în care urmau să fie aduşi în faţa căpitanului care era comandantul închisorii Port Arthur.

Căpitanul Skirtle, în vârstă de cincizeci de ani, dispunea de energia necesară exercitării unei funcţii atât de dificile, necruţător atunci când o cereau împrejurările, dar drept şi bun cu nenorociţii care meritau echitatea şi bunătatea lui. Dacă pedepsea cu cea mai mare asprime încălcările grave ale disciplinei, nu tolera nici abuzurile de putere sau excesele de autoritate ale agenţilor aflaţi în subordinea sa. Aplica cu aceeaşi rigurozitate regulamentul atât în ceea ce îi privea pe deportaţi, cât şi în ceea ce îi privea pe paznicii însărcinaţi cu supravegherea lor.

Căpitanul Skirtle locuia la Port Arthur deja de mai bine de zece ani, împreună cu soţia sa, doamna Skirtle, în vârstă de patruzeci de ani, cu fiul William şi fiica Belly, de paisprezece şi, respectiv, doisprezece ani. Ocupând vila despre care am vorbit, doamna Skirtle şi copiii nu intrau, niciodată, în legătură cu personalul închisorii. Doar căpitanul sosea în fiecare dimineaţă, îşi petrecea acolo cea mai mare parte din zi, şi se întorcea la vilă de-abia pe înserate. In fiecare lună inspecta peninsula, efectuând o deplasare până la istmul Eagle Hawk Neck, în cursul căreia vizita diversele posturi de santinelă şi trecea în revistă escuadele folosite la drumuri.

Căpitanul era la curent cu procesul acesta, al cărui răsunet fusese considerabil – proces terminat cu condamnarea la moarte a acuzaţilor. Că regina le cruţase viaţa, asta nu însemna că delictul de asasinat, în condiţii care îl făceau şi mai odios, apăsa mai puţin asupra lor. Se impunea, deci, să

fie trataţi cu extremă severitate, pedeapsa lor nu trebuia uşurată în nici un fel. Şi, totuşi, comandantul fu izbit de atitudinea celor doi fraţi atunci când fură aduşi în faţa sa. După ce răspunseră la întrebările care le-au fost puse, Karl Kip adăugă cu voce sigură:

— Justiţia oamenilor ne-a condamnat, domnule comandant, dar suntem nevinovaţi, nu noi suntem asasinii căpitanul Gibson!

Se prinseseră, din nou, de mână, aşa cum făcuseră în faţa Curţii, şi a fost ultima oară când au avut ocazia să se îmbrăţişeze, frăţeşte.

Gardienii îi duseră separat, întrucât primiseră ordinul să nu-i mai lase împreună. Incorporaţi fiecare în câte o escuadă, aflaţi în imposibilitatea de a-şi mai vorbi, de-abia dacă aveau prilejul să se mai zărească din când în când.

Atunci începu pentru ei, apoi continuă, acea înfiorătoare viaţă de ocnaş în uniforma galbenă a penitenciarului Port Arthur. Nu erau legaţi, aşa cum se face în alte ţări, de un tovarăş cu care ar fi trebuit să împartă lanţul. Dar un lanţ lung de aproximativ trei picioare împiedica picioarele osânditului şi, ca să meargă, acesta trebuia să îl salte până la brâu. Totuşi, chiar dacă legarea în şir nu există la Port Arthur, totuşi, uneori, ca măsură disciplinară, ocnaşii din aceeaşi escuadă sunt legaţi împreună şi lucrează astfel la transportarea greutăţilor.

Fraţii Kip nu fură, niciodată, pedepsiţi astfel, nu cunoscură cumplitul „chain-gang”89. Luni de zile, fără să poată să-şi vorbească măcar o singură dată, lucrară în escuade separate, la construirea drumurilor pe care guvernul hotărâse să le deschidă de-a curmezişul peninsulei Tasmania.

De cele mai multe ori, după încheierea zilei de lucru, se întorceau în dormitoarele penitenciarului, unde deţinuţii erau închişi în grupuri de câte patruzeci. Ah! Ce alinare ar fi fost pentru ei dacă, în momentul acela, li s-ar fi îngăduit să se întâlnească, să se odihnească unul lângă altul, sau chiar

pe şantiere, atunci când îşi petreceau toată noaptea sub cerul liber.

Într-o singură zi a săptămânii, duminica, Karl şi Pieter Kip aveau bucuria să se vadă, atunci când ocnaşii se adunau în capela în care slujea un pastor metodist. Şi, oare, ce credeau ei despre justiţia oamenilor, ei nişte nevinovaţi obligaţi să trăiască în promiscuitatea aceasta, alături de criminalii ale căror lanţuri zăngăneau jalnic între un cântec şi altul, între o rugăciune şi alta?… Ceea ce-i frângea inima lui Karl Kip, ceea ce-1 făcea să-şi stăpânească cu greu revolta ce clocotea în sufletul lui, era faptul că fratele lui era supus unor eforturi atât de mari. înzestrat cu o sănătate de fier, extrem de viguros, el era în stare să le facă faţă, deşi raţia de mâncare pe care o primeau în ocnă de abia dacă-i ajungea: trei sferturi de livră de carne proaspătă sau opt uncii de

89 Chain-gang înseamnă grup de ocnaşi legaţi împreună; în original apare textul în lb. engleză (americană). (N.red.)

carne sărată, o jumătate de livră de cartofi. Dar Pieter care nu era prea puternic, nu avea, oare, să cedeze?… După ultimele zile de arşiţă, într-o climă aproape tropicală, îmbrăcaţi doar în boarfele galbene de ocnaş, aveau să îndure gerul năprasnic, vântul rece şi biciuitor, ninsorile abundente. Dar trebuiau să-şi continue truda sub ameninţările gardienilor, sub biciul paznicilor. Nici o clipă de odihnă, doar scurtul răgaz din timpul mesei, pe la mijlocul zilei, aşteptând întoarcerea în penitenciar. Apoi, la cea mai mică tentativă de împotrivire, la cel mai slab murmur de protest, o ploaie de pedepse disciplinare se abătea asupra acestor nenorociţi – carcera, „chain-gang”, în sfârşit, cele mai înfiorătoare chinuri, biciuirea vinovatului, cu pielea sfâşiată de curelele gârbaciuluui.

Totuşi, dacă, uneori, Karl Kip era pe punctul să se revolte împotriva stricteţii regulamentului şi a severităţii cu care erau trataţi, fratele lui, Pieter, se supunea, sperând că într-o bună zi adevărul va ieşi la suprafaţă, că un fapt, un incident,

o descoperire le vor dovedi nevinovăţia. Accepta, deci, oricât de grea, oricât de dezonorantă ar fi fost, viaţa aceasta de ocnaş, şi dacă nu poseda vigoarea fizică a fratelui lui, cel puţin energia sa morală îi îngăduia să o îndure, susţinut, de altfel, de deplina lui credinţă în Dumnezeu. Ceea ce-1 frământa, mai ales, era teama că Karl nu va reuşi să se stăpânească, că va răbufni şi va comite cine ştie ce violenţă. Cu siguranţă, Karl nu va încerca să evadeze, nu vroia să îl lase singur în penitenciar de unde vor ieşi doar împreună!… Dar, într-o clipă de disperare, Karl nu îşi va ieşi, oare, din fire, fără ca, el, Pieter să fie lângă el pentru a-1 potoli, pentru a-1 linişti…?

Aşa că, măcinat de nelinişte, Pieter crezu de datoria lui să încerce un demers, şi, într-o zi, în timpul unei inspecţii a căpitanului-comandant, îndrăzni să se adreseze acestuia. Şi, îi ceru, cu un glas rugător, nu să fie lăsat lângă fratele lui, în aceeaşi escuadă, ci să i se facă favoarea de a petrece câteva clipe împreună.

Căpitanul Skirtle îl lăsă pe Pieter să vorbească, nu fără să-1 observe cu mare atenţie, atenţie în care se întrezărea şi un oarecare interes. Oare pentru că fraţii Kip aparţineau unei clase sociale clin care provin rareori musafirii lui?… Sau, poate, pentru că domnul Hawkins, cu sprijinul guvernatorului, îşi continuase intervenţia în favoarea lor?… Sau, poate, pentru ca, după ce obţinuse comutarea pedepsei, omul acesta cumsecade încerca, acum, să obţină o ameliorare a condiţiilor de detenţie?

De altfel, domnul Skirtle nu lăsă deloc să i se ghicească gândurile. Karl şi Pieter Kip nu erau şi nu puteau fi, în ochii lui, decât doi oameni condamnaţi pentru crimă. Era, deja, mult că regina îi cruţase de spânzurătoare. Mai târziu, poate, va da curs cererii lui Pieter Kip, dar, în momentul de faţă, nu era cazul să cedeze. Pieter Kip, cu inima grea, sufocat de suspine, nu avu puterea să mai insiste. înţelese că ar fi fost inutil, şi se retrase în rând, la locul lui.

Trecuseră aproape şase luni de la sosirea celor doi fraţi în penitenciarul Port Arthur. Se apropia sfârşitul iernii. Fusese tare greu pentru nefericiţii aceştia şi cum ar fi putut întrevedea posibilitatea ca un anume eveniment să conducă la modificarea situaţiei lor? Şi, totuşi, evenimentul acesta se produse, şi iată cum.

În ziua de 15 septembrie, într-o dimineaţă frumoasă, domnul Skirtle, soţia lui, fiul şi fiica lui plecară într-o excursie lungă prin pădure. Ajunşi la istmul Eagle Hawk Neck, coborâră din trăsură.

În locul acela, câţiva ocnaşi lucrau la săparea unui canal de irigaţii, şi căpitanul-comandant vroia să inspecteze lucrările. Or, escuadele cărora le aparţineau Karl şi Pieter Kip lucrau acolo împreună, dar la o anumită distanţă una de cealaltă. Cei doi fraţi nu aveau nici măcar consolarea de a se vedea, o puzderie de copaci formând o lizieră deasă chiar la începutul istmului.

O dată vizita încheiată, domnul Skirtle împreună cu familia lui se pregăteau să urce în trăsură, când, din direcţia palisadei ce închidea istmul, se auziră ţipete. Aproape numaidecât li se alăturară nişte lătrături furioase. Lătrau câinii legaţi de stâlpii de pe plajă, la cel puţin trei sute de paşi de lizieră.

Unul dintre ei îşi rupsese lanţul şi se năpustise spre pădure, în mijlocul strigătelor gardienilor şi ale urletelor întregului grup. Ai fi zis că dogul intenţiona să se repeadă la deţinuţii a căror uniformă îi era bine cunoscută. Dar, speriat de vociferările lor, ţâşni spre pădure, înainte ca gardienii să-1 poată prinde.

Ceea ce avea căpitanul de făcut era să se urce cât mai repede în trăsură şi să plece înainte ca dogul să sperie caii. Din nefericire, aceştia, înspăimântaţi, o porniră, deja, la trap în direcţia închisorii.

Veniţi… Veniţi! strigă domnul Skirtle către soţia şi copiii lui, zorindu-i spre un tufiş unde spera să găsească adăpost.

Brusc, câinele apăru, cu bale la bot, cu ochii în flăcări. Arăta ca o fiară sălbatică, mârâia înfundat şi, dintr-un salt, se aruncă asupra micului Skirtle, îi sări la gât şi îl trânti la pământ. Se auziră strigătele gardienilor care veneau în fugă dinspre lizieră.

Domnul Skirtle, văzând pericolul, se pregătea să intervină când se simţi prins de două braţe vânjoase care îl dădură la o parte. O clipă după aceea, micul Skirtle era salvat, iar câinele se lupta cu salvatorul micuţului pe care îl prinsese cu colţii de braţul stâng, sfâşiindu-1 cu furie. Omul acela avea în mână o cazma pe care o înfipse în corpul dogului care se prăbuşi gâfâind.

Doamna Skirtle îşi ţinea fiul în braţe, copleşindu-1 cu mângâieri, în vreme ce căpitanul se întoarse spre salvatorul copilului său – un ocnaş în uniforma lui galbenă. Era Karl Kip. Lucra la o sută de paşi mai încolo, auzise strigătele gardienilor, zărise câinele alergând prin pădure. Şi atunci, fără să ţină seama de pericol, se repezise pe urmele lui.

Comandantul îl recunoscu, sângele îi ţâşnea dintr-o rană îngrozitoare. Se pregătea să înainteze spre el, ca să-i mulţumească, ca să-i acorde primele îngrijiri, când i-o luă înainte Pieter Kip. Auzind strigătele de dincolo de lizieră, escuadele alergaseră în acelaşi timp cu gardienii. După ce trecu de ultimul şir de copaci, Pieter Kip, zărindu-şi fratele întins lângă corpul animalului, alergă spre el, strigând:

Karl!… Karl…!

În zadar ar fi încercat supraveghetorii să-1 oprească. De altfel, la un semn al căpitanului, spre care doamna Skirtle îşi întindea mâinile şi pe care fiul lui îl implora să aibă milă de salvatorul lui, le făcu semn paznicilor să se îndepărteze. Şi, pentru prima oară, după şapte luni lungi de despărţire şi de suferinţă, Karl şi Pieter Kip plânseră unul în braţele celuilalt.

IX.

ÎMPREUNĂ.

Karl Kip, după ce fusese transportat în trăsura căpitanuluicomandant la penitenciarul Port Arthur, fu dus

într-una dintre încăperile infirmeriei, unde fratele lui, autorizat să rămână lângă el, nu întârzie să i se alăture.

Cât de recunoscători trebuie să fi fost domnul şi doamna Skirtle, faţă de acest om. Graţie curajului său, fiul lor fusese salvat de la o moarte îngrozitoare! In primul moment, purtat de un elan irezistibil, băiatul îngenunchease în faţa tatălui său, repetând cu o voce întretăiată de suspine:

Graţiază-1... tată... graţiază-1!

Doamna Skirtle se alăturase fiului ei şi amândoi îl implorau pe căpitan, ele parcă ar fi putut să le îndeplinească cererea, de parcă ar fi avut calitatea de a dispune eliberarea lui Karl Kip!

Şi, de altfel, se putea uita pentru ce crimă fuseseră osândiţi cei doi fraţi la muncă silnică pe viaţă, în penitenciarul Port Arthur, după ce scăpaseră de pedeapsa cu moartea?... întrucât nu ştia nimic de uneltirile lui Vin Mod şi Flig Balt, cum ar fi putut domnul Skirtle să pună la îndoială vinovăţia osândiţilor?... Chiar dacă unul dintre ei îşi riscase viaţa, salvându-i băiatul, asta nu însemna că nu erau asasinii lui Harry Gibson, pedepsiţi, condamnaţi ca atare...!

Actul acesta de devotament, oricât de frumos ar fi fost, putea, oare, răscumpăra o asemenea fărădelege înspăimântătoare...?

Dragul meu, spuse doamna Skirtle, de îndată ce soţul ei se întoarse acasă, după ce îl lăsase pe rănit în grija doctorului, ce putem face pentru nefericitul acesta...?

Nimic..., răspunse căpitanul, nimic, doar să recomandăm administraţiei să fie mai binevoitoare cu el, în aşa fel încât, pe viitor, să beneficieze de un regim mai puţin sever... să fie scutit de muncile grele...

Ei bine! Trebuie să îl informăm chiar astăzi pe guvernator de ceea ce s-a întâmplat...

Până diseară, va afla, răspunse domnul Skirtle. Dar totul se va limita la o ameliorare a condiţiilor de detenţie şi nu la o reducere a pedepsei. Karl Kip şi fratele lui au făcut deja

obiectul unei favori – şi încă ce favoare! —, de vreme ce li s-a cruţat viaţa…

Şi îi mulţumesc Cerului, aşa cum îi mulţumeşte şi el, pentru că 1-a salvat pe bietul nostru copil…

Draga mea, spuse căpitanul, voi face tot ceea ce îmi stă în puteri, din recunoştinţă pentru Karl Kip. De altfel, de când cei doi fraţi au sosit la Port Arthur, purtarea lor a fost ireproşabili şi nu au avut de suportat rigorile regulamentului. Poate, îţi repet, voi obţine de la administraţia superioară să nu mai fie repartizaţi la lucrările din exterior, încă şi mai dificile pentru nişte oameni de condiţia lor, şi să fie folosiţi în birourile penitenciarului… Ar fi o mare uşurare pentru ei, având în vedere condiţiile în care trăiesc acum… Dar, tu ştii pentru ce crimă au fost aduşi în faţa instanţei şi pe ce probe indiscutabile s-a întemeiat convingerea juriului…

Dragul meu, strigă doamna Skirtle, cum poate un ucigaş să fie capabil de un asemenea act…?

Şi, totuşi… nu există nici o îndoială în această privinţă… Niciodată fraţii Kip nu şi-au putut dovedi nevinovăţia…

Nu ţii seama, dragul meu, insistă doamna Skirtle, de părerea domnului Hawkins…

O cunosc… Omul acesta deosebit nu îi crede vinovaţi, dar este influenţat de amintirile lui, şi nu a reuşit să obţină nimic pentru ei, în afara comutării pedepsei prin intermediul guvernatorului…

Gândeşte-te, atunci, reluă doamna Skirtle, cu cât mai nedreaptă i se va părea, acum, condamnarea aceasta, atunci când va afla ce a făcut Karl Kip…

Căpitanul nu răspunse, căci fusese, deja, foarte impresionat de ceea ce declarase domnul Hawkins referitor la cei doi fraţi. Dar, dacă te gândeai bine, dacă te gândeai la probele materiale, la documentele lui Harry Gibson ajunse în posesia lui Karl şi Pieter Kip, la kriss-ul, arma crimei, descoperit în valiză, îţi mai era îngăduit să mai ai măcar o umbră de îndoială?

În orice caz, dragul meu, reveni doamna Skirtle, am să-ţi cer o favoare,...este un lucru care depinde doar de tine... pe care nu mi-1 vei refuza...

Favoarea asta, rugămintea asta este legată de faptul ca cei doi fraţi să nu mai Fie despărţiţi niciodată...?

Da... ai ghicit... m-ai înţeles!... De azi, îi vei îngădui lui Pieter Kip să rămână lângă fratele lui, să-1 îngrijească...

Aşa voi face, negreşit, declară domnul Skirtle.

O să-i vizitez şi eu, urmă doamna Skirtle. Voi avea grijă să nu le lipsească nimic acestor nefericiţi... Şi, cine ştie... mai târziu...?

Până atunci, cererea celor doi fraţi urma să fie îndeplinită şi ceea ce îşi doriseră cu cea mai marea ardoare se întâmpla – nu aveau să mai fie despărţiţi.

Deci, începând din ziua aceea, Karl şi Pieter Kip se văzură la orice oră, în fiecare clipă. Apoi, după trei săptămâni, atunci când rana lui aproape se cicatrizase şi Karl Kip putu să părăsească infirmeria, începură să se plimbe amândoi prin curtea penitenciarului. Locuiau acum în acelaşi corp de clădire, dormeau în acelaşi dormitor, lucrau în aceeaşi escuadă. în sfârşit, erau folosiţi la muncile din interior cu speranţa de a fi repartizaţi la birourile din Port Arthur.

Vă puteţi uşor imagina câte aveau să-şi spună cei doi fraţi, cum decurgea discuţia lor şi ce subiect de conversaţie revenea mereu şi, mai ales, cum îşi vedeau viitorul. Iar atunci când cel mai tânăr îl vedea pe cel mare bântuit de teama că adevărul nu avea să fie descoperit niciodată, îi repeta:

— Să-ţi pierzi speranţa, frate, înseamnă să-ţi pierzi credinţa în Dumnezeu!... De vreme ce ni s-a cruţat viaţa, acesta este un semn că Providenţa vrea ca asasinii să fie descoperiţi într-o bună zi... ca reabilitatea noastră să fie proclamată public...

Să te audă Dumnezeu, Pieter, răspundea Karl Kip, şi te invidiez că eşti atât de încrezător!... Dar, în sfârşit, cine ar putea fi ucigaşii căpitanului Gibson?... Evident, nişte

indigeni din Kerawara sau de pe Insula York, poate chiar de pe altă insulă a arhipelagului Bismarck!… Şi cum să-i găseşti, în mijlocul populaţiei melaneziene, împrăştiată pe tot teritoriul…?

Era dificil, aici Pieter Kip era de acord cu el. Nu contează, însă! Credinţa lui era de nezdruncinat… Se va întâmpla ceva neaşteptat… Va avea loc un eveniment neprevăzut… Domnul Zieger, domnul Hamburg vor obţine informaţii noi…

Şi, de altfel, spuse el într-o zi, văzându-şi fratele cuprins de disperare, este sigur că asasinii sunt nişte indigeni…?

Karl Kip îl prinse de mâini şi strigă, privindu-1 drept în ochi:

Ce vrei să spui?… Explică-mi… Crezi, aşadar, că vreun colon, vreun angajat al factoriei ar fi putut comite crima aceasta…

Nu… frate… nu!

Atunci… cine?… Nişte marinari?… Da!… In portul din Kerawara se aflau mai multe nave…

Şi mai era şi bricul nostru, James Cook, adăugă Pieter.

James Cook…?

Şi, repetând numele acesta, Karl Kip îşi iscodea fratele din priviri… Atunci, Pieter îi făcu cunoscute bănuielile care-i frământau mintea. Nu se aflau în rândurile echipajului indivizi cât se poate de suspecţi, între alţii, marinarii aceia recrutaţi la Dunedin care au luat parte la rebeliunea pusă la cale de Flig Balt?… Şi, dintre indivizii aceştia, Len Cannon – pentru a cita unul – n-ar fi putut afla că Harry Gibson ducea cu el la locuinţa domnului Hamburg nu numai actele bricului, dar şi o sumă de mai multe mii de piaştri?… Mai ales că Len Cannon şi camarazii lui coborâseră, în după-amiaza aceea, pe uscat… Nu ar fi putut să îl pândească pe căpitan, să îl urmărească prin pădurea din Kerawara, să-1 atace, să-1 asasineze, să-1 jefuiască…?

Karl îşi asculta fratele cu o atenţie încordată şi plină de nelinişte. In mintea lui începea să se facă lumină. Niciodată nu i-ar fi trecut prin cap să-şi explice asasinatul altfel decât

prin intervenţia indigenilor… Şi, iată că Pieter îi semnala că vinovaţii ar fi putut fi Len Cannon sau alţi recruţi de la bord!… După câteva clipe de gândire, reluă:

Dar, admiţând că ucigaşii trebuie căutaţi printre oamenii aceştia, rămâne faptul că domnul Gibson a fost înjunghiat cu un pumnal malaiez…

Da… Karl… şi, trebuie să adaug, cu al nostru…

Cu al nostru…?

Nu mai există nici o îndoială în această privinţă, afirmă Pieter Kip, şi, într-adevăr, virola lui a fost găsită în pădurea din Kerawara…

Şi cum a putut ajunge pumnalul acesta în mâna asasinilor…?

A fost furat, Karl…

Furat…?

Da, de pe epava Wilhelminei… în timp ce noi cercetam…

Furat… de cine…?

De unul dintre marinarii care manevrau barca şi care, ca şi noi, au urcat pe epavă…

Dar cine erau marinarii aceştia?… îţi aduci aminte, Pieter…?

T • '

Numele lor…?

Destul de vag, frate… Era, mai întâi, Nat Gibson care a ţinut să ne însoţească… In ceea ce priveşte oamenii desemnaţi de căpitan, nu îmi aduc aminte…

Şeful de echipaj nu era cu ei?… întrebă Karl Kip.

Nu, frate… Cred că pot afirma cu certitudine că Flig Balt rămăsese la bord.

Şi Len Cannon…?

Da… da… Mi se pare că îl văd pe epavă. Poale… dar nu sunt sigur… In sfârşit, el sau altul a putut intra în cabina noastră şi a găsit kriss-ul pe care noi nu-1 zărisem în cine ştie ce ungher… Şi, mai târziu, atunci când în mintea acestor ticăloşi a încolţit ideea crimei, s-au folosit de arma aceasta pentru a o comite, după care ni l-au vârât în valiză…

Dar, l-am fi găsit, Pieter…!

Nu,…dacă l-au pus în ultimul moment!

Se poate observa cât de mult se apropiase Pieter Kip de adevăr. Doar că se înşela în privinţa adevăraţilor asasini. Dacă bănuielile sale erau îndreptate asupra lui Len Cannon sau a altor recruţi, ele nu îi aveau în vedere nici pe Flig Balt, nici pe Vin Mod. Ceea ce era, de altfel, sigur, era faptul că şeful de echipaj nu se îmbarcase în barcă, pentru a se deplasa la epavă; clar, tot atât de sigur era faptul că Vin Mod se afla în ea – ceea ce nici Karl, nici Pieter nu-şi mai aminteau. Se ştie cum operase această fiinţă atât de vicleană şi atât de perfidă, cu suficientă abilitate şi îndrăzneală pentru a nu fi fost vreodată obiectul vreunei suspiciuni.

Aceasta era, deci, conversaţia pe care cei doi fraţi ar fi avut-o deja, desigur, dacă nu ar fi fost despărţiţi, mai întâi în închisoarea din Hobart Town, apoi în penitenciarul clin Port Arthur.

Intre timp, după demersurile întreprinse de căpitanul Skirtle, guvernul şi administraţia penală din Regatele Unite autorizaseră admiterea fraţilor Kip în birourile din Port Arthur. Ceea ce reprezenta o îmbunătăţire profundă a regimului ce le fusese impus până atunci. Or, noua poziţie a celor doi fraţi trezi invidia şi ura multor deţinuţi. Nişte asasini, nişte condamnaţi la moarte a căror pedeapsă fusese comutată să se bucure de asemenea favoruri!… Ceea ce făcuse Karl Kip pentru familia căpitanului-comandant merita, oare, o răsplată atât de mare?… Să te lupţi cu un câine, cu riscul câtorva muşcături, cine n-ar fi făcut la fel, pentru o asemenea recompensă?… Fraţii Kip se văzură, deci, siliţi să se apere împotriva acestor brute, şi, oricât era Karl de voinic, nu prea reuşea să le facă faţă. Totuşi, în toată gloata aceasta de ocnaşi, alături de care vieţuiau în sălile comune, se găsiră doi care să le ţină partea şi să-i apere împotriva tovarăşilor lor.

Erau doi deţinuţi de treizeci şi cinci şi, respectiv, patruzeci de ani, doi irlandezi, unul pe nume O'Brien, celălalt, Macarthy. Pentru ce crimă fuseseră condamnaţi, nu dăduseră niciodată explicaţii.

Atât cât le stătea în putinţă, se ţineau la distanţă. Erau dotaţi cu o forţă excepţională şi reuşiseră să-i pună la respect pe ceilalţi. Cu siguranţă, nu erau nişte condamnaţi obişnuiţi, şi primiseră o educaţie superioară oaspeţilor tradiţionali ai penitenciarului. Aşa că, revoltaţi, fără îndoială, să-i vadă pe tovarăşii lor năpustindu-se douăzeci deodată asupra lui Karl Kip, îl ajutaseră să se apere împotriva acestor brute odioase.

Era, aşadar, de aşteptat ca, deşi irlandezii aceştia erau foarte posomorâţi, foarte sălbatici şi prea puţin comunicativi din fire, între ei şi fraţii Kip să se înfiripeze o prietenie destul de puternică, până când o nouă decizie a administraţiei nu le mai oferi decât rareori ocazia de a se întâlni în viaţa de zi cu zi de la Port Arthur.

Într-adevăr, domnului Skirtle i se adusese fără întârziere la cunoştinţă modul în care înţelegeau să se comporte unii dintre deţinuţii săi, cei mai îndărătnici dintre ei. Află, astfel, că Karl şi Pieter Kip fuseseră ţinta unor atacuri personale şi că erau expuşi celor mai rele tratamente atunci când noaptea îi aducea în acelaşi dormitor cu tovarăşii lor de ocnă.

Pe de altă parte, doamna Skirtle, care nu încetase să se intereseze de cei doi fraţi, făcea tot ceea ce depindea de ea pentru a le mai îndulci soarta. După ce vorbise de nenumărate ori despre ei, în cursul vizitelor sale la domnul şi doamna Hawkins, se simţise cuprinsă de o oarecare îndoială, şi, fără să meargă până la a admite că ar fi putut să nu fie vinovaţi de crima din Kerawara, cel puţin, probele culpabilităţii lor nu i se mai păreau absolut decisive. Şi apoi, cum ar fi putut uita ce datora curajului lui Karl Kip?… De aceea, femeia aceasta recunoscătoare, continuându-şi demersurile insistente pe lângă guvernatorul Tasmaniei,

obţinu, în cele din urmă, autorizaţia ca, pe timpul nopţii, cei doi fraţi să ocupe o celulă particulară.

Înainte de a fi instalaţi în celula aceasta, Karl şi Pieter Kip vrură să le mulţumească pentru ultima oară noilor lor prieteni, O'Brien şi Macarthy, pentru bunele lor oficii. Irlandezii răspunseră cu răceală acestui demers. îşi făcuseră doar, datoria, la urma urmei, apărându-i pe cei doi fraţi împotriva unor adevărate fiare turbate. Şi, când aceştia le întinseră, la despărţire, mâna, ei nu făcură la fel.

Când râmaseră singuri, Karl strigă:

Nu ştiu pentru ce crimă au fost condamnaţi oamenii aceştia doi, dar, în mod sigur, nu pentru asasinat, pentru că au refuzat să dea mâna cu asasinii care suntem…!

Şi, copleşit de furie, adăugă:

Noi… noi… asasini!… Şi nimic… nimic care să ne dovedească nevinovăţia…!

Nu-ţi pierde nădejdea, sărmanul meu Karl, încercă să îl aline Pieter. Într-o bună zi, ni se va face dreptate!

În luna martie a anului 1887, trecuse un an de când cei doi fraţi fuseseră deportaţi la Port Arthur. Ce-ar fi putut obţine mai mult, decât ameliorarea condiţiilor lor de detenţie?… Aşa că, oricât de mare ar fi fost încrederea lui Karl Kip în viitor, nu trebuia, oare, să se teamă că vor rămâne, pentru totdeauna, victimele unei erori judiciare?… Şi, totuşi, nu erau atât de părăsiţi, de lăsaţi în voia sorţii aşa cum credeau. Afară aveau, dacă nu prieteni, măcar protectori care nu încetaseră să se ocupe cu cea mai mare seriozitate de situaţia lor. Dacă Nat Gibson, orbit de durere, refuza să admită că există prezumţii în favoarea lor, domnul Hawkins, însă, îşi continua demersurile legate de această nefericită afacere. întreţinea o corespondenţă asiduă cu domnul Zieger, la Port Praslin, şi cu domnul Hamburg, la Kerawara. îi presa să extindă ancheta, să obţină informaţii atât din Noua Irlandă, cât şi din Noua Britanie.

Angajat pe această cale, domnul Hawkins începu să se întrebe dacă nu ar trebui să-i caute pe ucigaşi chiar şi

printre membrii echipajului lui James Cook, aşa cum se gândiseră Karl şi Pieter Kip… Nu existau motive de a-i suspecta pe Len Cannon şi pe camarazii lui… poate şi pe alţii?… Şi, uneori, numele lui Flig Balt îi venea în minte… Dar, trebuie să fiţi de acord, erau doar nişte simple ipoteze care nu se sprijineau nici pe depoziţiile martorilor audiaţi în cursul procesului, nici pe probele materiale prezentate de-a lungul dezbaterilor.

Domnul Hawkins avu, atunci, ideea de a se duce la Port Arthur. Simţi nevoia irezistibilă de a-i revedea pe protejaţii săi, un fel de sentiment instinctiv care îl aduse până în pragul penitenciarului.

Vă puteţi uşor imagina surpriza deosebită şi, de asemenea, emoţia de nedescris de care fură cuprinşi fraţii Kip, atunci când, în dimineaţa zilei de 19 martie, se aflară în prezenţa armatorului. Acesta nu era mai puţin emoţionat să-i revadă pe naufragiaţii de pe Wilhelmina în straiele lor de ocnaşi. In primul moment, Karl Kip era gata să se avânte spre binefăcătorul lor… Fratele lui îl reţinu. Şi cum domnul Hawkins – acesta îşi impusese o rezervă care era de înţeles – nu făcu nici un pas spre ei, rămaseră nemişcaţi şi tăcuţi, aşteptând să li se adreseze cuvântul. Domnul Skirtle se ţinea deoparte, indiferent în aparenţă. Vroia să-i lase domnului Hawkins libertatea de a conferi acestei întrevederi caracterul pe care îl considera convenabil, iar acestei discuţii, cursul pe care trebuia să îl aibă.

Domnilor,… spuse armatorul.

Şi cuvântul acesta fu ca o înălţare morală a celor doi nefericiţi care nu mai erau decât nişte numere de puşcăriaşi!

Domnilor Kip, am venit la Port Arthur penU'u a vă pune la curent cu unele lucruri care vă interesează şi de care m-am ocupat…

Cei doi fraţi crezură că declaraţia aceasta se referea la afacerea de la Kerawara… Se înşelau. Nu proba nevinovăţiei

lor o aducea domnul Hawkins, care continuă în termenii următori:

Este vorba despre Casa voastră de comerţ de la Groningue. Am vrut să intru în corespondenţă cu diverşi negustori din acest oraş unde, trebuie să vă spun, se pare că opinia publică v-a fost întotdeauna favorabilă…

Suntem nevinovaţi!… strigă Karl Kip, incapabil să-şi mai stăpânească revolta ce clocotea în sufletul lui.

Dar, reluă domnul Hawkins, căruia îi era destul de greu să se menţină rezervat, nu eraţi în situaţia de a vă putea pune ordine în afaceri… Acestea sufereau, deja, clin pricina absenţei voastre… Era important ca lichidarea să fie făcută urgent, aşa că am preluat interesele voastre…

Domnule Hawkins, răspunse Pieter Kip, vă mulţumim, este o binefacere care se adăugă atâtor altora…

Doream să vă informez, continuă armatorul, că lichidarea s-a făcut în condiţii mai avantajoase decât era de sperat… Cursul era în creştere şi mărfurile au găsit cumpărător la un preţ ridicat…

În consecinţă, bilanţul se prezintă cu o balanţă a calculelor în profitul vostru.

Pe chipul palid al lui Karl Kip se zugrăvi cea mai vie satisfacţie, în mijlocul frământărilor de care era copleşit în viaţa această amară de ocnaş, de câte ori nu se gândise la afacerile lui în suferinţă, la Casa sa de comerţ adusă la faliment; la această nouă ruşine care avea să apese asupra numelui tatălui său!… Şi iată că domnul Hawkins îl înştiinţa că lichidarea rezolvase lucrurile în mod fericit, în beneficiul lor.

Karl Kip spuse, atunci:

Domnule Hawkins, nu ştim cum să vă arătăm recunoştinţa noastră!… După tot ceea ce aţi făcut, deja, pentru noi, după stima pe care ne-aţi arătat-o, de care am fost demni, de care suntem, încă, demni, o jur!… Datorită dumneavoastră firma noastră este salvată!… Şi nu noi am dezonorat-o… Nu… nu

suntem vinovaţi de crima pentru care am fost condamnaţi!… Nu suntem asasinii căpitanului Gibson!

Şi, aşa cum făcuseră în faţa curţii, cei doi fraţi, ţinându-se de mână, îl luară pe Dumnezeu drept martor, invocându-1 din tot sufletul. Domnul Skirtle îi observa cu emoţie, simţindu-se pătruns de accentul de sinceritate ce răzbătea din glasul lor.

Şi, atunci, domnul Hawkins izbucni, incapabil să mai ţină în el tot ceea ce avea pe suflet… Şi o făcu într-o revărsare, într-un şuvoi de vorbe, pline de căldură şi de compasiune. Nu! Nu credea în vinovăţia fraţilor Kip! Niciodată nu crezuse!… Din nefericire, ancheta întreprinsă la Port Praslin, la Kerawara, pe celelalte insule ale Arhipelagului Bismark nu dăduse nici un rezultat!… în zadar căutaseră să dea de urma ucigaşilor printre triburile indigene… Totuşi, nu renunţase la ideea de a reuşi, în cele din urmă, şi de a ajunge la revizuirea procesului…

Revizuirea procesului! Cuvintele acestea erau rostite, acum, pentru prima oară în faţa celor doi condamnaţi, care nu mai speraseră să le audă… revizuirea procesului care îi va trimite în fata unor noi judecători, care va permite să fie aduse probe noi…!

Dar, aceşti judecători noi, aceste probe noi, aveau nevoie de un fapt nou indiscutabil, lăsând să se întrevadă o eroare judiciară, pentru ca un alt acuzat să fie adus în boxă, pentru a-i înlocui pe cei care fuseseră condamnaţi pe nedrept!… Adevăratul autor al crimei… vor reuşi, oare, să îl descopere, pentru a-1 pune faţă în faţă cu cei doi fraţi, înaintea juriului din Hobart Town…?

Atunci, domnul Hawkins, împreună cu ei, reluară principalele puncte de acuzaţie. Da!… Căpitanul Gibson fusese înjunghiat cu pumnalul găsit în camera celor doi fraţi şi care le aparţinea… Nu ei îl găsiseră pe epava Wilhelminei… Nu ei îl aduseseră la bordul bricului… Dacă Jim îl văzuse în cabina lor, asta însemna că altcineva îl pusese acolo, şi dacă fuseseră găsite actele căpitanului, asta

însemna că altcineva le pusese acolo… Or, acest altcineva nu va putea fi decât cel care le furase, o dată cu banii lui Harry Gibson, după cel asasinase în pădurea din Kerawara…!

În condiţiile acestea, bănuielile nu se puteau îndrepta decât spre marinarii de pe James Cook. Doar unul dintre ei putuse lua kriss-ul din cabina Wilhelminei… unul dintre cei ce veniseră cu barca…

Imediat, Karl Kip, strigă:

Flig Balt se afla printre ei…?

Nu… răspunse Pieter, nu!… Memoria nu mă înşeală!… Flig Balt n-a pus piciorul pe epavă…!

Într-adevăr… îmi aduc aminte… n-a părăsit bricul… declară armatorul.

Cine erau, atunci, oamenii care au luat loc în barcă?… întrebă Karl Kip.

Hobbes şi Wickley, răspunse domnul Hawkins. Am avut ocazia să-i interoghez în legătură cu acest aspect şi sunt siguri că s-au îmbarcat cu Nat Gibson şi cu voi…

Len Cannon nu era acolo?… reluă Pieter Kip.

Ei mi-au afirmat că nu.

Am crezut…

Dar, urmă Karl Kip, Hobbes şi Wickley nu pot fi bănuiţi…

Nu, cu siguranţă, răspunse Hawkins. Sunt marinari cinstiţi… Dar, mai era şi un al treilea cu ei…

Şi cine, atunci, domnule Hawkins…?

Vin Mod.

Vin Mod!… exclamă Karl Kip… Vin Mod, prefăcutul ăla… pungaşul ăla…

Vin Mod, adăugă Pieter Kip, pe care întotdeauna l-am considerat omul de care Flig Balt asculta orbeşte…!

La vremea aceea, nici şeful de chipaj, nici Vin Mod nu se mai aflau la Hobart Town şi unde, oare, ar fi putut să dea de urma lor…?

X.

FENIAMII90

În anul 1867, în scopul de a smulge Irlanda insuportabilei dominaţii a Marii Britanii, se constitui asociaţia politică a fenianismului.

Deja, cu două secole înainte, supuşii catolici ai verzii Erin91, înduraseră persecuţii grave, atunci când soldaţii lui Cromwel, tot atât de intoleranţi pe cât de feroci, încercaseră să impună populaţiilor irlandeze jugul reformei. Persecutaţii au rezistat, demni şi plini de nobleţe, fideli credinţei lor religioase, ca şi crezului lor politic. Anii se scurseră, situaţia nu se amelioră şi Anglia îşi făcu simţită cu duritate mâna sa brutală. Aşa că, la sfârşitul secolului al XVIII-lea, în 1798, izbucni o revoltă, repede reprimată, care duse la

9(3 Revoluţionari irlandezi (după numele unei vechi caste militare irlandeze), membri ai unei asociaţii secrete fondate, de fapt, în 1858 şi răspândită, mai ales, în S. U. A. printre emigranţii irlandezi. Programul fenianismului preconiza lupta împotriva dominaţiei engleze şi instaurarea unei republici democratice independente în Irlanda. în 1867, anul menţionat de Jules Verne ca fiind cel al înfiinţării, a avut loc o răscoală a fenianilor, una dintre numeroasele răscoale din Irlanda, care, ca şi celelalte, a fost, însă, înăbuşită. (N.tr.)

91 Denumire poetică a Irlandei. (N.tr.) suprimarea parlamentului irlandez, apărător naţional al libetăţilor irlandeze.

În 1829, apăru un protector al cărui nume răsună în lumea întreagă. O'Connell veni să ocupe un loc în Camera Comunelor. Acolo, glasul său tunător protesta împotriva violenţelor britanicilor, în favoarea a şapte milioane de catolici, din opt milioane de locuitori cât număra, atunci, Irlanda.

O'Connell se stinse în 1847, înainte de a-şi încheia opera. Totuşi, eforturile individuale continuară să se manifeste şi, în 1867, guvernul Regatului Unit se află în faţa unei noi revolte care izbucni, de data asta, nu într-un oraş din Irlanda, ci într-un oraş din Anglia. Manchester văzu, pentru prima oară, ridicându-se un drapel al fenianilor, al căror nume

vine, fără îndoială, de la gaelii92 din timpurile străvechi, şi acesta flutură pentru cauza independenţei.

Revolta aceasta fu reprimată, cum fusese şi prima, cu aceeaşi rigoare implacabilă.

În aceeaşi perioadă se înscrie o altă tentativă, datorată energiei şi tenacităţii lui Burke şi lui Casey care, arestaţi la Londra, au fost închişi în închisoarea din Clerckenwell. Prietenii şi complicii lor nu aveau, însă, să-i părăsească. Hotărâţi să îi elibereze, pe 13 decembrie au aruncat în aer zidurile închisorii – explozie care avea să facă patruzeci de victime, morţi şi răniţi. Nereuşind să scape, Burke a fost condamnat la cincisprezece ani de muncă silnică, pentru crimă de înaltă trădare.

Dacă, după explozia de la Clerckenwell, fenianismul avea să piardă teren în ochii opiniei publice, urmărirea drastică a membrilor organizaţiei nu era de natură să stopeze manifestările de violenţă. Exista mereu temerea că, în numele cauzei Irlandei, va avea loc cine ştie ce tentativă disperată a celor care o susţineau.

Poliţia nu îşi precupeţi eforturile şi fenianii se văzură vânaţi fără milă. Chiar reuşi să dejoace mai multe comploturi ai căror autori

92 Denumire a vechilor locuitori ai Irlandei şi, în secolul al V-lea, a locuitorilor regiunii de nord-vest a Marii Britanii; popor de limbă gaelica. (N.tr.) fura judecaţi şi condamnaţi la deportare. Printre ei, după o acţiune la Dublin, în 1879, se aflau irlandezii O'Brien şi Macarthy.

Răsculaţii, fiind denunţaţi, poliţia îi aresta înainte de a-şi pune planul în aplicare.

O'Brien şi Macarthy nu au acceptat cu nici un chip să îşi compromită complicii. Şi-au asumat în totalitate responsabilitatea acestei conspiraţii. Curtea se dovedi de o severitate excesivă. Ii condamnă la deportare pe viaţă şi fură trimişi la penitenciarul din Port Arthur.

Aşadar, cei doi irlandezi, O'Brien şi Macarthy, fuseseră transportaţi la Port Arthur în 1879, cu ani grei în urmă. De

atunci îndurau viaţa de ocnaş în toată asprimea ei, în mijlocul acelei gloate josnice.

O'Brien era un fost contramaistru, şef de echipă într-o fabrică din Dublin, iar Macarthy, lucrător în port. Amândoi, de o energie cum rar se vede, beneficiaseră de o oarecare educaţie. Legături de familie, amintiri, exemple ale vieţii îi făcuseră să se înroleze sub drapelul fenianismului. Pentru el îşi riscaseră viaţa, pentru el îşi pierduseră libertatea. Puteau spera că, după o anumită perioadă de timp, condamnarea lor va lua sfârşit, puteau spera într-o graţiere care să le permită să părăsească ocna?... Nu, nu se bazau pe asta şi, fără nici o îndoială, vor îndura până la moarte traiul acesta cumplit, dacă nu izbuteau să scape, să evadeze. Exista, însă, o asemenea eventualitate?... Evadările de pe insula Tasmaniei nu sunt imposibile?... Nu, cu condiţia de a beneficia de un ajutor din afară şi, deja de mai mulţi ani, fenianii din America puseseră la cale mai multe combinaţii pentru a-i scăpa pe fraţii lor de atrocităţile de la Port Arthur.

Spre sfârşitul anului în curs, O'Brien şi Macarthy fuseseră preveniţi de apropiata tentativă a unor prieteni din San Francisco de a-i elibera. Când va sosi momentul, vor fi înştiinţaţi clin nou, ca să fie pregătiţi pentru această evadare. Cum primiseră primul avertisment, cum ajunsese până la ei, în penitenciar?... Cum le va parveni al doilea?... Şi cum va slăbi supravegherea lor, de vreme ce, zi şi noapte, înăuntru şi afară, paznicii nu-i scăpau din ochi...?

Era, totuşi, printre paznici, un irlandez care se afla în legătură cu compatrioţii lui. Din devotament pentru cauza fenianismului, pentru a salva ultimele victime trimise clin America în Tasmania, irlandezul acesta – pe numele său Farnham – se angajase ca gardian la penitenciarul Port Arthur, cu scopul de a facilita evadarea prizonierilor. Fără îndoială, risca mult, dacă tentativa eşua şi se descoperea că era înţeles cu O'Brien şi cu tovarăşul lui de ocnă. Dar era întru-totul devotat cauzei sale. Intre feniani exista o solidaritate care merge până la jertfa de sine.

De aproximativ optsprezece luni, Farnham îndeplinea funcţia de gardian, spre satisfacţia şefilor lui, în vreme ce compatrioţii lui erau închişi acolo de mai bine de şase ani. Curând, el fu primit printre supraveghetorii din escuada lor, în aşa fel încât se aflau mereu sub paza lui şi îi putea însoţi afară. Ceea ce îi dăduse destulă bătaie de cap a fost, întrucât nu-1 cunoşteau, să le inspire încredere şi să nu fie luat drept un frate fals. Reuşi şi între ei se stabili un acord perfect.

Marea grijă a lui Farnham era să nu dea loc nici unei bănuieli. Aşa că trebui să se poarte la fel de nemilos cu deţinuţii din escuada lui, ca şi ceilalţi gardieni. Nimeni nu ar fi putut spune că i-ar fi tratat pe O'Brien sau pe Macarthy cu măcar minimă indulgenţă. Este adevărat, amândoi se supuneau disciplinei drastice din penitenciar şi Farnham nu avu, niciodată, ocazia de a-i pedepsi, de a acţiona cu severitate împotriva lor.

Pe de altă parte, în mai multe rânduri, fraţii Kip remarcaseră că paznicul acesta se deosebea de ceilalţi printr-o purtare mai puţin obişnuită, mai puţin grosolană. Totuşi, observaţia aceasta nu-i conduse la concluzia că Farnham se străduise să joace un rol. De altfel, nu aparţinuseră, niciodată, escuadei de care se ocupa acesta şi de-abia dacă îl întâlneau la intrarea lor în birouri.

Dacă aflară tot ceea ce se referea la O'Brien şi Macarthy, asta se întâmplă clin pricina actelor pe care le aveau de compulsat93, prin mâna lor trecând toate documentele celor de la Port Arthur.

În felul acesta aflară cauza condamnării celor doi feniani – o condamnare exclusiv politică care îi obliga să trăiască într-o cumplită promiscuitate, alături de cei mai mârşavi criminali.

Şi, Karl Kip îi spuse fratelui lui, acum, când ştiau cine sunt O'Brien şi Macarthy:

Iată de ce au refuzat mâna pe care le-am întins-o!

Şi îi înţeleg! răspunse Pieter Kip.

Da… frate… noi nu suntem pentru ei decât nişte condamnaţi la moarte, nişte asasini care am fost cruţaţi de spânzurătoare!

Sărmanii! continuă Pieter Kip, gândindu-se la cei doi ocnaşi închişi în ocna aceasta…

Şi aşa şi suntem!… strigă Karl Kip, cuprins de unul dintre acele accese de furie pe care nu şi le putea controla şi de ale căror consecinţe se temea, întotdeauna, fratele său.

Fără nici o îndoială, răspunse Pieter, dar noi suntem victimele unei erori judiciare care va fi îndreptată într-o bună zi, în vreme ce oamenii aceştia doi sunt condamnaţi pe viaţă, şi numai pentru că au vrut independenţa ţârii lor!

Totuşi, chiar clacă îndatoririle lui Farnham în cadrul penitenciarului erau de natură să faciliteze evadarea fenianilor, deocamdată nu se părea că ocazia de a trece la fapte era prea aproape de a se ivi. De mai bine de un an, cei doi irlandezi aflaseră de la el câ nişte prieteni din America se ocupau de pregătirea acestei evadări şi nu primiseră nici un semn, nici un mesaj în acest sens. Aşa că O'Brien şi Macarthy începeau să se simtă cuprinşi de disperare, când, în seara zilei de 20 aprilie, Farnham le făcu următoarea comunicare:

Se întorcea la penitenciar când, un individ se apropie de el, îi spuse pe nume, îşi declină identitatea – Walter – şi rosti parola stabilită de comun acord între fenianii din San Francisco şi el. Apoi, îl anunţă că tentativa de evadare urma să aibă loc curând, în condiţiile următoare: în mai puţin de cincisprezece zile, steamer-ul Illinois plecat din San Francisco spre Tasmania, va ajunge la Hobart Town şi va rămâne în radă. Acolo, va aştepta o împrejurare favorabilă pentru a străbate Storm Bay şi a se apropia de peninsulă. Ziua şi punctul de pe coastă unde va trimite ambarcaţiunea vor fi indicate printr-o înştiinţare ulterioară. înştiinţarea aceasta, în cazul în care Farnham şi interlocutorul lui, atunci când se vor revedea, nu-şi vor putea vorbi, va fi un bilet învelit într-o frunză pe care Walter îl va lăsa să cadă la

rădăcina unui copac de unde Farnham v-a putea să-1 culeagă fără să fie văzut. Nu le mai rămânea decât să se conformeze ultimelor informaţii conţinute în acest bilet.

Vă puteţi imagina emoţia şi, de asemenea, bucuria celor doi irlandezi în urma acestei comunicări. Cu câtă nerăbdare aveau să aştepte sosirea lui Illinois în rada din Hobart Town, sperând că nu va fi întârziat din drumul său de cine ştie ce incident petrecut pe mare. In emisfera meridională, aprilie nu este încă luna în care furtunile Pacificului se dezlănţuie cu violenţă. Cincisprezece zile, spusese Walter, şi steamer-ul va fi aici, şi ce erau cincisprezece zile pentru răbdarea lor, după şase ani petrecuţi în infernul din Port Arthur!

După cum s-a văzut, Walter nu se putea gândi să pătrundă dincolo de zidurile penitenciarului, urma să îl caute pe Farnham afară, atunci când îl va preveni. Atunci le va indica ziua în care fugarii trebuiau să părăsească ocna şi locul unde va veni să îi ia barca de pe Illinois. Poate că vor reuşi chiar în ziua aceea, în momentul în care escuada lor, repartizată la lucrările din exterior, se va pregăti să se întoarcă la Port Arthur, să ajungă pe litoral?… Vor vedea, vor acţiona în funcţie de împrejurări… Important era ca Farnham să fie anunţat la timp, ca el să primească într-un fel sau altul, ultima înştiinţare… Deşi nu-1 văzuse pe Walter decât o singură dată, îl va recunoaşte cu uşurinţă… Deci, în zilele următoare, trebuia să fie mereu cu ochii în patru, şi, dacă Walter nu reuşea să intre în contact direct cu el, să supravegheze împrejurimile, să fie tot timpul gata să surprindă cel mai mic semn. Apoi, când Walter va lăsa să cacâă biletul lui la rădăcina copacului, va lua toate măsurile de prevedere atunci când îl va culege de pe jos şi după aceea, când îi va face cunoscut conţinutul celor doi irlandezi.

— Vom reuşi, adăugă el… Am luat toate măsurile necesare… Sosirea lui Illinois nu poate trezi nici o bănuială… Va ancora la Hobart Town ca orice vas care face o escală şi, atunci când se va îndrepta spre larg străbătând

golful, autorităţile maritime nu vor avea nici o suspiciune!… O dată ajuns în larg…

Vom fi salvaţi, Farnham, strigă O'Brien, salvaţi de tine care le vei întoarce împreună cu noi în America…

Fraţilor, răspunse Farnham, am făcut pentru voi ceea ce aţi fi făcut voi pentru Irlanda!

Se scurse o săptămână şi Farnham nu îl revăzu pe Walter, care, fără îndoială, stătea de veghe la Hobart Town, pândind steamer-ul american.

De partea lor, fraţii Kip nu mai aveau nici o veste de la domnul Hawkins. Se gândeau fără încetare la revizuirea, rejudecarea despre care le vorbise, nu trăiau decât cu speranţa aceasta, fără să încerce să se întrebe pe ce motive s-ar fi putut sprijini…!

Pe 3 mai trecuseră cincisprezece zile de la convorbirea dintre Farnham şi Walter. Cei doi nu se mai văzuseră. Probabil că survenise vreo întârziere pe parcursul călătoriei, căci Illinois ar fi trebuit să se afle în rada din Hobart Town şi, cu siguranţă, nu era acolo, căci cei doi irlandezi ar fi fost preveniţi. Aşa că stăteau ca pe jar! Şi, atunci când escuada lor se apropia de litoral, cu câtă aviditate îşi îndreptau privirile spre ocean, căutând-o printre navele din dreptul lui Storm Bay pe aceea care urma să-i ducă departe de aceste locuri blestemate! Rămâneau acolo nemişcaţi, privind spre cine ştie ce şuviţă de fum împinsă de vântul de sudest, semnalând apropierea unui steamer, înainte ca aceasta să treacă de limba de pământ a capului Villar. Apoi, nava apărea şi ocolea limba de pământ, pentru a inta în golf…

Acesta este?… Acesta este?… repeta O'Brien.

Poate că da, răspundea Macarthy şi, în cazul acesta, Farnham ne va da de ştire în mai puţin de douăzeci şi patru de ore…

Şi rămâneau pe gânduri.

Atunci, vocea aspră a gardianului şef îi chema la treabă şi, pentru a nu trezi nici o bănuială, Farnham nu-i cruţa deloc.

În ceea ce îl privea, după ce ieşea clin tură, părăsea penitenciarul, se ducea în oraş, rătăcea pe străzi, prin port, cu nădejdea de a-1 întâlni pe Walter. In zadar. I>a urma urmei, nu la Port Arthur, ci la Hobart Town trebuia să-1 aştepte Walter pe Illinois, şi nu va reapare în preajma penitenciarului decât după sosirea steamer-ului, pentru a-i da ultimele instrucţiuni lui Farnham.

În ziua aceea, după-amiaza, mai multe escuade, printre care şi aceea a fenianilor, fură trimise la cinci mile distanţă, spre sud-vest. Acolo, la lizieră, erau doborâţi o mulţime de copaci, pentru construirea unei ferme, în urma deciziei administraţiei, doar la o jumătate de milă de coastă. Or, cum trebuia delimitat amplasamentul fermei respective, fraţii Kip fură alăturaţi escuadei. Fuseseră însărcinaţi să supravegheze executarea lucrărilor, în conformitate cu planurile pe care le concepuseră în birouri.

Deţinuţii, în număr de o sută, mergeau păziţi de douăzeci de gardieni şi de şeful lor. Ca de obicei, condamnaţii purtau lanţul atârnat de picior şi prins la brâu. Totuşi, de când lucrau în birourile penitenciarului, Karl şi Pieter Kip, scutiţi de această „piedică” grea, păstrau, din ţinuta de ocnaş, doar straiele galbene.

Din ziua în care schimbaseră câteva vorbe cu O'Brien si Macarthy, mulţumindu-le pentru felul în care se purtaseră cu ei, avuseseră foarte rar ocazia să îi întâlnească. Acum, de altfel, cunoscând povestea fenianilor, deportaţi din motive politice, uitaseră de ei înşişi, cuprinşi de milă pentru soarta acestor patrioţi irlandezi.

De îndată ce turma umană ajunse pe amplasamentul viitoarei ferme, începură lucrările. La marginea poienii care trebuia să se deschidă în partea aceasta a pădurii, Karl şi Pieter Kip, sub supravegherea unuia dintre gardieni, se duseră să marcheze copacii ce trebuiau doborâţi, conform indicaţiilor din schiţă.

Era destul de răcoare. Se apropia iarna, o mulţime de crengi uscate zăceau deja pe jos, în mijlocul frunzelor

îngălbenite. Doar câteva esenţe veşnic înverzite, stejari verzi, pini maritimi, îşi păstraseră frunzişul. Vântul clin larg, care bătea dinspre vest, făcea ramurile să trosnească. In aerul înmiresmat de parfumul soiurilor răşinoase se amestecau mirosurile tari ale oceanului. Se auzea, de asemenea, zgomotul puternic al resacului deasupra căruia se răzleţeau stoluri de păsări.

Cu siguranţă, O'Brien şi Macarthy erau convinşi că, în asemenea condiţii, nici o barcă nu putea acosta pe litoral. In ceea ce îl piivea pe Farnham, după ce se căţărase până pe creasta falezei, constatase că nu se zărea nici un vapor în partea aceea a lui Storm Bay. Aşadar, Illinois ori nu sosise, ori se afla încă în raclă.

De câteva luni, în perspectiva lucrărilor de la fermă, între Port Arthur şi această porţiune a peninsulei fusese construit un drum, un drum destul ele umblat, căci era folosit şi de alte aşezări agricole. Aşa că numeroşi drumeţi se opreau, uneori, pentru a-i privi pe deţinuţi. Este de la sine înţeles că erau ţinuţi la distanţă şi că nu le era îngăduit să comunice cu ocnaşii.

Printre drumeţii aceştia, O'Brien şi Macarthy remarcară un individ care urcă şi cobori drumul de mai multe ori.

Să fi fost Walter?... Ei nu îl cunoşteau, dar Farnham îl recunoscu şi, ferindu-se să comită cea mai mică imprudenţă, nu îl slăbi din ochi. In acelaşi timp, le făcu celor doi feniani un semn, indicându-le că acesta era omul pe care il aşteptau. De ce venise acolo şi de ce încerca să se apropie de Farnham, dacă nu ca să-i dea de ştire despre sosirea steamer-ului, pentru a stabili ziua şi locul evadării!

Şeful escortelor tuturor escuadelor era un om brutal, bănuitor, deosebit de sever în exercitarea atribuţiilor sale. Farnham nu putea intra în vorbă cu Walter fără să pară suspect. Acesta din urmă îşi dăcâu seama de acest lucru şi, după câteva tentative nereuşite, se hotărî să procedeze aşa cum stabiliseră în prealabil.

În buzunarul lui, un bilet gata pregătit cuprindea toate indicaţiile necesare. Arătându-1 de departe lui Farnham, se îndreptă spre unul dintre copacii de pe marginea drumului, la cincizeci de paşi mai încolo, culese o frunză în care împături biletul pe care îl aşează la rădăcina acestuia. Walter, făcând un ultim gest, înţeles de Farnham, coborî, clin nou repede, drumul şi dispăru în direcţia Port Arthur-ului.

Fenianii nu scăpaseră clin ochi nici o mişcare a individului. Dar, ce să facă?… Nu puteau aduna de pe jos biletul, fără riscul de a fi văzuţi… Era, deci, de datoria lui Farnham să acţioneze, dar extrem de precaut. Aşa că era obligat să aştepte până când ocnaşii aveau să-şi termine treaba în partea aceea a poienii. Or, din nefericire, şeful escortelor tocmai trimise acolo o escuadă, şi nu pe aceea pe care o supraveghea Farnham. Vă puteţi, uşor, imagina neliniştea lui şi a compatrioţilor săi. Se aflau la mai mult de două sute de paşi de drum, în vreme ce ceilalţi ocnaşi erau în pădure.

Printre aceştia Karl şi Pieter Kip marcau în continuare copacii, ajungând şi la acela lângă care Walter zăbovise o clipă. Exista, deci, pericolul ca frunza în care fusese împăturit biletul să-1 lase să se vadă, iar acesta să fie luat şi predat şefului.

Imediat ar fi fost dată alarma… De îndată ce escuadele se întorceau la Port Arthur, ar fi fost instaurată o strictă supraveghere, atât în interiorul, cât şi în exteriorul penitenciarului… Ocnaşii ar fi fost consemnaţi, iar lucrările ar fi fost reluate de-abia după câteva zile… Tentative de evadare ar eşua… Atunci când Illinois şi-ar trimite barca pentru a-i lua pe cei doi feniani, nu ar găsi pe nimeni la locul stabilit. După o aşteptare de câteva ceasuri, nu ar fi avut altceva de făcut decât să pornească, din nou, în larg…

În vremea asta, soarele începea să coboare. O masă de vapori se acumula la orizont, spre vest. Ia ora şase, şeful escortelor urma să dea semnalul de retragere, în aşa fel încât escuadele să ajungă înapoi la Port Arthur înainte de căderea nopţii. Or, nu era suficient ca Farnham să se poată

deplasa în dreptul copacului cu pricina, trebuia să fie destulă lumină ca să poată zări frunza care înfăşură biletul. Dacă nu reuşea să o ia astăzi, după aceea ar fi fost prea târziu. Vântul, ploaia care stătea să cadă, ar fi udat şi împrăştiat frunzele uscate. Irlandezii nu îl pierdeau din ochi pe Farnham.

— Cine ştie, murmură O'Brien la urechea tovarăşului lui, cine ştie dacă prietenii nu aveau de gând să ne ia cu ei chiar astăzi…?

Chiar în ziua aceea?… Nu, nu era plauzibil. Nu trebuiau să-i lase lui Farnham răgazul necesar pentru a lua ultimele măsuri, iar irlandezilor, timpul de a ajunge pe litoral în punctul convenit?… Dar, în cel mult douăzeci şi patru de ore, ambarcaţiunea de pe Illinois va fi, cu siguranţă, acolo unde trebuia să fie…

Ultimele raze ale soarelui se strecurau prin frunziş. Dacă Farnham reuşea să ajungă la copac, era destulă lumină ca să poată găsi şi culege frunza. Manevră, deci, în aşa fel încât să se apropie de locul în care se oprise Walter, fără ca nimeni să remarce ceva, în afara celor doi irlandezi care de-abia îndrăzneau să întoarcă capul într-acolo.

O dată aflat lângă copac, Farnham se aplecă. Intre frunzele uscate care zăceau pe jos, se desluşea o singură frunză verde, pe jumătate mototolită, pe jumătate verde – aceea în care fusese ascuns, probabil, biletul lui Walter… Biletul nu mai era acolo… Să-l fi luat vântul?… Poate că fusese, deja, luat şi predat şefului escortelor…

Atunci când Farnham se alătură, din nou, escuadei, O'Brien şi Macarthy îl interogară din priviri… Ghiciră că nu reuşise… Şi, după întoarcerea în penitenciar, cât de speriaţi aveau să fie, aflând de la Farnham că biletul lui Walter dispăruse!

XI.

BILETUL.

Iată ce cuprindea biletul: „Mâine, 5 mai, de îndată ce veţi avea ocazia, în timpul lucrărilor din exterior, deplasaţi-vă toţi trei pe limba de pământ Saint James, în partea situată la

vest de Storm Bay, unde vasul îşi va trimite barca. Dacă vremea nu i-a permis să părăsească rada din Hobart Town şi să străbată golful, aşteptaţi să ajungă în dreptul limbii de pământ, staţi de veghe de la apusul până la răsăritul soarelui.

Dumnezeu să ocrotească Irlanda! Dumnezeu să-i ajute pe prietenii voştri din America!”

Biletul nu conţinea nici un nume, nici pe cele ale destinatarilor, nici pe cele ale celor care îl redactaseră în termeni atât de concişi şi imperativi. Nu era menţionat nici măcar numele steamer-ului trimis din America la Hobart Town, a cărui destinaţie rămânea necunoscută.

Totuşi, numele Irlandei era scris cât se poate de limpede. Aşadar, nu exista nici o îndoială că biletul era adresat fenianilor din Port Arthur. Dacă ajungea sub ochii căpitanului-comandant, acesta nu avea cum să se înşele: planul de evadare se referea la O'Brien şi Macarthy, plan care devenea inexecutabil.

Dar, biletul acesta lăsat de Walter, în care se aflau indicaţii atât de precise şi în care li se dădea întâlnire evadaţilor peste patruzeci şi opt de ore, pe limba de pământ Saint James, cine luase cunoştinţă de el?… Fraţii Kip.

Nu aţi uitat, fraţii Kip remarcaseră acel dute-vino al lui Walter de-a lungul drumului, adică îl observaseră pe necunoscutul care dădea târcoale prin preajma deţinuţilor, nu scăpase ochiului lor ager. Totuşi, nu îl urmăriseră cu aceeaşi atenţie încordată ca Farnham şi compatrioţii acestuia. Nu îl văzuseră pe Walter rupând o frunză din copac, înfăşurând o hârtie în ea, aruncând-o pe jos. Era o pură întâmplare că biletul ajunsese în posesia lor. într-adevăr, în vreme ce escuadele erau ocupate cu doborâtul arborilor, Karl şi Pieter Kip umblau de colo-colo de-a lungul drumului, pentru a marca copacii de pe margine. Atunci când Pieter Kip care mergea înaintea fratelui lui, ajunse în apropierea unuia dintre ei, îi dădu ocol înainte de a se ridica cosorul ca să cresteze trunchiul.

Or, în momentul acela, zări, între două rădăcini, o frunză verde pe jumătate rulată din care ieşea un capăt de hârtie. După ce o strânse de pe jos, văzu că în ea se afla un bilet cu câteva rânduri scrise.

Într-o clipă, Pieter Kip citi biletul. Apoi, aruncă o privire iute în jur, asigurându-se că nu îl vede nimeni, şi îl strecură în buzunar. Fratele lui i se alătură, iar în vreme ce îşi continuau treaba, îl puse la curent.

— Este vorba despre o evadare… Da!… O evadare!… şopti Karl Kip. Nişte condamnaţi care vor să-şi recapete libertatea… nişte criminali… în vreme ce noi…

Karl nu sunt nici asasini, nici hoţi!… răspunse Pieter Kip. Este vorba despre cei doi irlandezi…, O'Brien şi Macarthy… Nişte prieteni le-au pregătit evadarea…!

Şi, de fapt, biletul acsta nu putea fi adresat decât unor irlandezi deportaţi la Port Arthur.

Dar, reluă Pieter Kip, în penitenciar sunt doar doi feniani şi, dacă ai citit bine… dacă am înţeles eu bine… este vorba despre trei evadaţi…

Evident, lucrul acesta reprezenta o enigmă pentru cei doi fraţi care nu ştiau şi nici măcar nu bănuiau existenţa înţelegerii dintre Farnham şi compatrioţii lui…

Trei… repetă Karl Kip. Cine este, aşadar, cel care urmează să evadeze împreună cu ei…?

Cel de al treilea, răspunse Pieter Kip, este, poate, purtătorul acestui bilet!… Şi, dacă mă gândesc bine, n-o fi omul pe care l-am văzut vânzolindu-se pe drum?… încerca, probabil să se apropie de O'Brien sau de Macarthy.

În clipa aceea, Pieter Kip îi zări pe cei doi irlandezi schimbând rapid câteva vorbe cu unul dintre gardieni, cel care conducea escuada lor… în mintea lor se făcu, brusc, lumină… Gardianul acesta era Farnham, era irlandez ca şi ei… aşadar, el era…?

Era ora şase seara şi şeful escortei dădu semnalul de retragere. Coloana, formată din nou la comanda gardienilor

se puse în mişcare în rânduri de câte doi, urcând înapoi, spre Port Arthur.

Fraţii Kip erau în coada coloanei, în vreme ce irlandezii înaintau în frunte. Şi cât de neliniştiţi erau, ca şi Farnham!... Nu exista nici o îndoială că biletul lui Walter se rătăcise... sau fusese luat de altcineva...!

Se făcuse şapte când ocnaşii intrară în penitenciar şi, după ultima masă a zilei, Karl şi Pieter Kip se întoarseră în celula lor. Din lipsă de lumină, nu aveau cum să mai citească biletul, dar nu era necesar. Pieter Kip reţinuse fiecare frază, cuvânt cu cuvânt.

Da! Se pregătea o evadare!... Da! Era vorba despre O'Brien, despre Macarthy şi, de asemenea, despre gardianul Farnham!... Acesta clin urmă avea să le faciliteze fuga, oferindu-le ocazia, în seara zilei de 5-mai, de a ajunge pe limba de pământ Saint James... Acolo, de îndată ce întunericul îi va permite, va acosta o ambarcaţiune – ambarcaţiunea vaporului venit din Hobart Town... Dacă starea vremii urma să îl împiedice la ieşirea din radă, trebuiau să aştepte până a doua zi... până a treia zi, poate, şi cine ştie clacă evadaţii nu vor fi descoperiţi, capturaţi, duşi înapoi la ocnă...?

Nu are nici o importanţă, declară Karl Kip. Au şanse să reuşească!... Nu vor fi obligaţi să se ascundă în pădure, cu riscul de a fi urmăriţi de gardienii clin posturile de pază!... Nu vor fi obligaţi să treacă peste palisadele din istm, cu riscul de a fi sfâşiaţi de câini!... Nu!... Coasta este doar la cinci mile distanţă... şi, precis, lucrările îi vor duce şi mai aproape!... Va sosi o navă... barca ei se va duce să îi ia... în câteva ceasuri vor trece de capul Pillar... în vreme ce noi... noi...

Frate, observă atunci Pieter Kip, ai uitat că nici O'Brien, nici Macarthy, nici măcar Farnham nu ştiu nimic din ceea ce spui tu...!

Este adevărat, bieţii oameni...!

Că un bilet a fost aruncat la rădăcina unui copac, asta cred că ştiu, şi chiar îmi aduc aminte că l-am văzut pe Farnham îndreptându-se, după noi, în partea aceea... Or, n-a mai găsit biletul şi, probabil, că se teme că a fost găsit de unul dintre gardieni şi predat guvernatorului!... Şi, atunci, urmează să fie ordonate măsuri care vor face orice evadare imposibilă...

Dar, strigă Karl Kip, nimeni n-a găsit biletul, în afara ta, Pieter... nimeni nu-i cunoaşte conţinutul, în afara noastră... şi nimic nu stă în calea evadării care se poate face...

Da, Karl, cu condiţia ca O'Brien şi Macarthy să fie la curent, şi nu sunt...!

Vor fi, Pieter... vor fi!... Nu vom uita că ne-au luat apărarea... Nu vom uita că este vorba de a smulge clin închisoarea aceasta nişte patrioţi a căror singură crimă este de a fi visat la independenţa ţârii lor...

Mâine, Karl, răspunse Pieter Kip, mâine vom găsi posibilitatea să le înmânăm biletul...

Şi, spuse Karl Kip, prinzându-1 de mână pe fratele lui, de ce n-am şterge-o o dată cu ei...?

Tocmai propunerea aceasta o aştepta şi Pieter Kip. In ceea ce îl privea, se gândise la asta, fără să fi chibzuit, fără să fi reflectat, fără să fi cântărit argumentele pro şi contra. Da!... In momentul în care le va da biletul celor doi irlandezi, când aceştia îl vor citi, când vor afla că totul e pregătit pentru evadarea lor, că vasul urmează să se apropie de limba de pământ Saint James, că o barcă îi va aştepta în seara zilei de 5... Ei bine!... Dacă Pieter Kip le spunea atunci „Vrem să mergem cu voi”, puteau să le răspundă printr-un refuz?... Aveau să-i respingă, socotindu-i nedemni să îi urmeze...?

Şi, totuşi, pentru fenianii aceştia, fraţii Kip erau nişte criminali care nu meritau nici o milă şi, luându-i cu ei, nu ar fi însemnat să le redea libertatea asasinilor căpitanului Gibson...?

Pieter Kip se gândise la toate acestea şi, în acelaşi timp, la demersurile pe care domnul Hawkins nu înceta să le

întreprindă pentru a obţine revizuirea procesului lor… Şi nu se putea împăca cu ideea că le era îngăduit să fugă…!

Dar, pe de altă parte, dacă el avea încredere în viitor, Karl îi împărtăşea această încredere?… Nu şi să aştepte o reabilitare, incertă sau îndepărtată, în privinţa asta, nu se putea decide, îi era greu să accepte!… Şi, totuşi, ceea ce îi spuse atunci Pieter Kip, îl impresiona puternic. II asculta cu inima bătând să-i spargă pieptul, simţea cum îl cuprinde ameţeala.

Frate, ascultă-mă… Am reflectat îndelung!… Admit… Da!… După tot ceea ce vom face pentru ei… Admit că O'Brien şi Macarthy nu vor putea să ne refuze să plecăm şi noi… deşi nu văd în noi decât nişte asasini…

Ceea ce nu suntem!… strigă Karl Kip.

Ceea ce suntem în ochii lor… ca pentru atâţia alţii… ca pentru toată lumea, în afara domnului Hawkins, poate!… Ei bine, dacă reuşim să scăpăm din penitenciar, să ne urcăm pe vapor, să ne refugiem în America, ce am câştigat…?

Libertatea, Pieter, libertatea…!

— Şi ce va însemna libertatea aceasta, atâta vreme cât vom fi obligaţi să ne ascundem sub un nume fals, atunci când vom fi căutaţi de poliţiile din toate ţările, atunci când vom trăi veşnic sub ameninţarea unei extrădări?… Ah! Bietul meu Karl, când mă gândesc ce va fi existenţa noastră în aceste condiţii, mă întreb dacă nu ar fi mai bine pentru noi să rămânem la ocnă şi dacă nu e de preferat să aşteptăm aici până când ne va fi recunoscută nevinovăţia.

Karl Kip rămase mut. O luptă teribilă se dădea în el. înţelegea forţa, justeţea argumentelor pe care i le evidenţia fratele lui. După evadare, viaţa lor urma să fie cumplită, cu pecetea crimei pe fruntea lor! In ochii fenianilor şi ai tovarăşilor lor, fraţii Kip vor rămâne asasinii căpitanului Gibson.

Toată noaptea, Karl şi Pieter Kip discutară astfel şi, în cele clin urmă, Karl Kip se lăsă convins. Da! Pentru toată lumea, chiar şi pentru domnul Hawkins, evadarea ar echivala cu o

mărturisire a vinovăţiei. De partea lor, O'Brien, Macarthy şi Farnham erau măcinaţi de nelinişte. Căci, în sfârşit, fără nici un dubiu… Farnham nu se înşelase… Omul care se tot învârtea de-a lungul drumului era într-adevăr acel Walter care îl înştiinţase prima oară… Un bilet, învelit într-o frunză, fusese pus de el la rădăcina unui arbore… Dacă biletul nu se mai afla acolo, asta însemna că fusese predat căpitanului-comandant!… Domnul Skirtle nu ştia, în prezent, că fusese organizată o tentativă de evadare, în condiţiile descrise în bilet… că era vorba de cei doi irlandezi, în complicitate cu Farnham?… Şi, atunci, nu vor fi aspru pedepsiţi şi nu vor fi obligaţi să renunţe, pentru totdeauna, la speranţa că îşi vor recăpăta libertatea…?

Aşa că, până la ziuă, sărmanii nenorociţi îi aşteptară pe paznici, să vină şi să-i arunce în carceră…

A doua zi era duminică, zi în care deţinuţii nu sunt trimişi la ' i » T muncă în exterior. Regulamentul le impune să ia parte la serviciul religios şi, după slujbă, rămân consemnaţi în curţile penitenciarului.

Când se făcu ora să meargă la capelă, O'Brien şi Macarthy se mai liniştiră. întrucât nu fusese luată nici o măsură disciplinară împotriva lor, traseră concluzia că căpitanul-comandant nu luase cunoştinţă de conţinutul biletului.

De îndată ce deţinuţii îşi ocupară locurile obişnuite, slujba fu celebrată de pastor. Nici un incident nu o întrerupse. Cei doi irlandezi stăteau unul lângă altul, în rândul lor, observându-1 pe Farnham, a cărui privire le transmitea clar: nimic nou.

Domnul Skirtle asista la slujbă, aşa cum o făcea în fiecare duminică, din ordinul administraţiei superioare. Atitudinea lui nu indica nici o preocupare, şi n-ar fi fost astfel dacă proiectul de evadare ar fi fost divulgat. De altfel, nici Farnham, nici O'Brien, nici Macarthy nu remarcară să fi fost ţinta unei atenţii speciale. Aşadar, era, mai degrabă, de crezut că biletul fusese măturat de vânt, dispărând fără urmă.

Atunci când pastorul îşi încheie alocuţiunea de la sfârşitul oficiului religios, deţinuţii părăsiră capela, îndreptându-se spre refectoriu94, pentru micul dejun. După care se răspândiră prin curţi sau căutară adăpost în locurile acoperite, căci începuse să plouă.

Pieter Kip îşi propusese să se întâlnească cu O'Brien sau cu Macarthy în curte, unde ocnaşii formau grupuri separate şi să-i dea biletul, ceea ce ar fi fost mai uşor decât în interior, spunându-i:

— Uite un bilet pe care l-am găsit. Nimeni altcineva, în afară de fratele meu şi de mine nu ştie de el... Tu hotărăşti ce ai de făcut!

După care, Pieter Kip urma să se retragă.

Or, cum deţinuţilor nu le era interzis să discute între ei, se părea că planul lui Pieter Kip nu prezenta nici un risc. Nu avea, la urma urmei, altceva de făcut decât să strecoare biletul în mâna lui O'Brien sau a tovarăşului lui, indicând proveniența acestuia.

Din nefericire, ceea ce ar fi fost uşor în cazul în care toţi deţinuţii s-ar fi adunat în curţile închisorii, devenea mai complicat atunci când se refugiau în locurile acoperite, sau în sălile comune.

94 Aici, sală de mese. (N.tr.)

Acolo, circa opt sau nouă sute de prizonieri se înghesuiau sub supravegherea gardienilor. Şi este exact ceea ce o succesiune de averse violente îi obligă să facă, înainte de sfârşitul după-amiezii. Se văzură siliţi să se întoarcă în săli şi, nici o clipă, nici Karl, nici Pieter Kip nu găsiră ocazia de a se apropia de cei doi irlandezi. Şi, lotuşi, era absolut necesar ca cei doi irlandezi să fie înştiinţaţi chiar în acea zi.

Erau în ziua de 4 mai, iar biletul indica data de 5 pentru întâlnirea de la Saint James, unde ambarcaţiunea urma să-i aştepte pe evadaţi.

Cât despre modul în care să ajungă la locul stabilit, iată cum vedeau fraţii Kip lucrurile: A doua zi, ocnaşii urmau să fie trimişi în acea parte a pădurii pe care administraţia

intenţiona să o defrişeze. Munca acolo se prelungea, de obicei, până la ora şase seara. In momentul acela, fără îndoială, înainte de adunarea escuadelor pentru întoarcerea la Port Arthur, Farnham, sub un pretext oarecare, ar fi trebuit să-i însoţească pe cei doi deţinuţi la marginea luminişului. Nimeni nu va bănui nimic, nimeni nu se va mira, de vreme ce vor fi sub paza unui gardian. Apoi, foarte probabil, atunci când escuadele vor porni la drum nimeni nu va constata, încă, absenţa lui O'Brien, Macarthy şi Farnham. Se înţelege de la sine că dacă, din nenorocire, absenţa lor va fi semnalată, şeful escortelor va da alarma. La fel de adevărat, însă, era faptul că, învăluiţi în umbrele înserării, fugarii se vor putea topi repede în pădurea deasă şi va fi greu să li se dea de urmă.

Pe de altă parte, dacă fuga va fi descoperită de-abia după întoarcerea escuadelor la Port Arthur, tunul închisorii va trage numaidecât. Va fi dată alarma în toată peninsula. Dar, cum coasta se afla la doar jumătate de milă de luminiş, evadaţii vor avea timp să ajungă, deja, pe limba de pământ Saint James. Iar dacă ambarcaţiunea îi aştepta acolo, le trebuiau doar câteva lovituri de vâslă ca să fie în siguranţă, la bordul lui Illinois. Vaporul va avea toată noaptea la dispoziţie ca să poată ieşi din Storm Bay şi, la răsăritul soarelui, se va afla cam la zece mile distanţă în larg de capul Pillar.

Totuşi, repet, trebuia ca irlandezii să fie anunţaţi la timp, a doua zi ar fi fost prea târziu. Aşadar, dacă Pieter Kip nu reuşea să comunice cu ei înainte de căderea serii, avea să-i fie imposibil să o facă în cursul nopţii, pentru că fratele lui şi el ocupau o celulă separată, din care nu puteau ieşi.

Aceasta era, în momentul acela, situaţia – nelinişte, în ceea ce-i privea pe feniani, legată de biletul dispărut, nerăbdare, în ceea ce-i privea pe fraţii Kip, pentru că nu reuşeau să-1 prevină fie pe O'Brien, fie pe Macarthy!... Iar vremea trecea şi se apropia ora când toţi deţinuţii aveau să fie închişi în dormitoare...

În cel mai rău caz, totuşi, nu s-ar fi putut ca cei doi irlandezi să fie avertizaţi dimineaţa?… N-ar fi avut timp să evadeze spre sfârşitul zilei?… De altfel, nu aveau posibilitatea de a ajunge pe coastă decât cu condiţia de a fi în afara penitenciarului… Or, în ziua următoare, în timpul lucrului, nu vor găsi, în sfârşit, Karl şi Pieter Kip ocazia de a se apropia de irlandezi, de vreme ce fratele lui şi el se bucurau de o oarecare libertate, ocupându-se cu marcajul copacilor…?

Pe la ora şase seara, după o zi ploioasă, cerul se însenină, în momentul în care soarele era pe punctul de a apune. Un vânt puternic alungă norii. Deţinuţii putură ieşi câteva clipe de la adăpost, înainte de a se întoarce în domnitoare şi, supravegheaţi de gardieni, se risipiră prin curţi.

Poate că avea să li se ofere, în sfârşit, ocazia de a se întâlni cu O'Brien sau cu Macarthy!… Biletul se afla în posesia lui Pieter Kip, el urma să încerce să-1 dea celor doi feniani.

La ora şapte, conform regulamentului, deţinuţii intrau în dormitoare, aproximativ cincizeci de suflete în fiecare.

Apoi, după apel, erau închişi până dimineaţa, iar fraţii Kip la fel, în celula lor.

Diverse grupuri se formaseră ici şi colo, potrivit acelei camaraderii de închisoare, după cât de atraşi se simţeau deţinuţii unii de alţii. Nu despre trecut discutau ei… La ce bun?… Nici despre prezent… Cum ar fi putut să îl schimbe?… Ci, mai degrabă, despre viitor! Iar în viitor, ce întrevedeau ei?… O oarecare ameliorare a condiţiilor de detenţie, uneori o reducere a pedepsei, poate chiar o evadare reuşită…

După cum se ştie, fraţii Kip şi cei doi irlandezi nu erau în relaţii apropiate. Din ziua în care O'Brien şi Macarthy primiseră cu o răceală voită mulţumirile lui Karl şi Pieter Kip, nu îşi mai vorbiseră niciodată. Aşa că, întrucât nu făceau aceeaşi muncă, nu se puteau întâlni decât în dimineţile şi după-amiezele de duminică sau ale zilelor de sărbătoare.

Totuşi, timpul trecea. Era important ca irlandezii să fie singuri în clipa în care le va fi înmânat biletul lui Walter, dar Farnham le tot dădu târcoale, fără să-i slăbească, o clipă, clin ochi. Fără îndoială, existau toate motivele ca cei doi fraţi să creadă că Farnham era la curent cu tentativa şi că urma să-i însoţească pe cei doi prizonieri în fuga lor. Dar, în sfârşit, în cazul în care ipoteza aceasta se baza pe o eroare, dacă Farnham îi surprindea pe fraţii Kip discutând cu fenianii, totul ar fi fost pierdut... Şi, totuşi, nu!... Pieter Kip nu se putea înşela. Cei trei schimbau între ei priviri pline de înţeles, priviri în care nerăbdarea se amesteca cu neliniştea! Erau atât de tulburaţi, încât nu puteau sta pe loc, se învârteau de colo-colo.

În clipa aceea, chemat de şeful gardienilor, Farnham fu obligat, în urma unui orclin pe care îl primi de la acesta, să părăsească curtea. Plecând, nu avu nici măcar vreme să le strecoare o vorbă compatrioţilor lui care deveniră şi mai neliniştiţi. In starea în care se aflau, totul li se părea suspect. Ce vroiau de la Farnham?... Cine îl chemase?... Căpitanul-comandant, în legătură cu biletul?... Complicitatea lui fusese descoperită...?

Pradă unei emoţii pe care nu mai reuşeau să o ascundă, O'Brien şi Macarthy făcură câţiva paşi spre poarta curţii, ca şi cum ar fi pândit întoarcerea lui Farnham, întrebându-se dacă nu vor fi chemaţi, la rândul lor, şi ei... In locul întunecos şi pustiu în care se opriseră, se părea că nu există nici un risc, nici de a fi văzuţi, nici de a fi auziţi...

Pieter Kip înaintă cu paşi repezi, se alătură irlandezilor şi, cu un gest iute, îi strânse mâna lui O'Brien care, în prima clipă, vru să şi-o retragă. In acelaşi moment, O'Brien simţi o hârtie.

Pradă unei emoţii pe care nu mai reuşeau să o ascundă, O'Brien şi Macarthy făcură câţiva paşi spre poarta curţii.

strecurându-i-se înlre degete, în timp ce Pieter Kip îi spunea cu glas şoptit:

Este un bilet care vă priveşte… Ieri l-am cules la marginea drumului, de sub un copac… Nimeni nu ştie de el, doar fratele meu şi cu mine… N-am avut cum să ţi-1 dau mai devreme… Dar este, încă, vreme… De-abia mâine… Veţi vedea ce aveţi de făcut!

O'Brien înţelesese, dar era atât de emoţionat, încât nu putu să răspundă.

Şi, atunci, Karl Kip care tocmai se apropiase, se aplecă între Macarthy şi el, şi adăugă:

Noi nu suntem asasini, domnilor, şi, după cum vedeţi, nu suntem nici trădători!

XII.

LIMBA DE PĂMÂNT SAINT JAMES.

A doua zi seara, puţin după ora şapte, la un interval de câteva minute, trei străfulgerări luminară succesiv zidul înalt al penitenciarului, în spatele localităţii Port Arthur. Trei detunături violente le urmară. Era tunul de alarmă ale cărui bubuituri răsunară pe întreaga suprafaţă a peninsulei determinând întărirea măsurilor de siguranţă. Imediat, între posturile de pază aveau să circule patrule, câinii aveau să fie ţinuţi în lanţuri de-a lungul palisadelor din istmul Eagle Hawk Neck. Nici un tufiş, nici un desiş din pădure nu va scăpa căutărilor gardienilor.

Cele trei lovituri de tun semnalau o evadare ce tocmai fusese constatată şi numaidecât fura puse în mişcare toate forţele de ordine pentru a-i împiedica pe evadaţi să părăsească peninsula.

De altfel, vremea era atât de rea, încât era imposibil să scapi în larg. Nici o ambarcaţiune nu ar fi putut acosta pe litoral, nici un vapor nu se putea apropia de coastă. Aşadar, pentru că nu puteau trece de palisadele din istm, evadaţii vor fi constrânşi să se ascundă în pădure şi, cu siguranţă, vor fi aduşi fără întârziere înapoi, în penitenciar. într-adevăr, un vânt năprasnic sufla dinspre sud-vest, răscolind oceanul în Storm Bay şi în largul peninsulei.

În seara aceea, după întoarcerea deţinuţilor de la muncă, se constatase absenţa a doi deportaţi din a cincea escuadă. In vreme ce îi aducea la Port Arthur, şeful escortelor care se afla în fruntea coloanei nu îşi dăduse seama de dispariţia lor, escuada a cincea fiind sub supravegherea lui Farnham pe care nu îl bănuia nimeni. Aşa că evadarea a fost cunoscută de-abia la apelul de seară, iar căpitanul-comandant a fost pe dată informat.

Cum era vorba despre irlandezii O'Brien şi Macarthy, doi condamnaţi politici, era probabil că beneficiaseră de ajutorul unor prieteni din exterior. Dar, în ce condiţii avusese loc evadarea?... Evadaţii reuşiseră, deja, să părăsească insula?... Se ascundeau, încă, într-un loc dinainte stabilit?... Cercetările, aveau, poate, să lămurească lucrurile, în această privinţă, acum, când cele trei lovituri de tun puseseră în mişcare tot personalul de pe insulă.

În ceea ce îl priveşte pe Farnham, când fusese chemat în ajun, era vorba doar de o problemă de serviciu. Asupra lui nu plana nici o suspiciune şi nici chiar în momentul în care se constată, de asemenea şi absenţa lui, la început nu fu bănuit. Domnul Skirtle şi şeful gardienilor crezură, mai degrabă, că irlandezii se descotorosiseră de el înainte de a fugi.

Aşa cum s-a spus, era inadmisibil să crezi că O'Brien şi Macarthy plecaseră folosindu-se de o barcă, date fiind condiţiile atmosferice. Oceanul era mult prea agitat ca să poţi naviga şi acosta. Aşa că, la ordinul domnului Skirtle, un detaşament de gardieni se îndreptă spre istm care, după semnalul celor trei lovituri de tun, era deja supravegheat. Se asigurară că dogii clin dreptul palisadelor erau la locul lor, iar în ceea ce îi priveşte pe ceilalţi câini, aceştia au fost numaidecât asmuţiţi pe plajele de la Eagle Hawk Neck.

O tentativă de evadare are, întotdeauna, un răsunet considerabil în rândurile deţinuţilor unui penitenciar. Deportaţii clin Port Arthur ştiau că doi dintre tovarăşii lor evadaseră şi, de asemenea, că era vorba de irlandezii

O'Brien şi Macarthy. Şi cât de mult îi invidiau! Ei, nişte deţinuţi de drept comun, se puneau pe acelaşi plan cu deţinuţii politici!… Erau nişte prizonieri, ca şi ei, fenianii aceştia, şi reuşiseră să evadeze!… Izbutiseră să părăsească peninsula? Erau ascunşi în pădure, aşteptând să le sosească un ajutor din exterior…?

Ceea ce se discuta în dormitoare, se discuta, de asemenea, şi în celula fraţilor Kip. Dar, aceştia ştiau ceea ce nimeni nu ştia: un vapor urma să-i ia la bord pe evadaţi… o ambarcaţiune urma să-i îmbarce de pe limba de pământ Saint James… Insă, ambarcaţiunea va ajunge la ora fixată…?

Nu… nu este posibil!… afirma Karl Kip, răspunzând întrebărilor fratelui lui. Vântul bate în rafale în Storm Bay!… Nici o barcă nu ar putea acosta. Un vapor, chiar şi un steamer, nu s-ar hazarda pe litoral…

Atunci, observă Pieter Kip, nenorociţii aceştia vor fi obligaţi să-şi petreacă noaptea pe limba de pământ…?

Noaptea asta şi ziua următoare, Pieter, pentru că evadarea nu poate avea loc ziua, pe lumină… Şi cine ştie dacă furtuna aceasta va trece în douăzeci şi patru de ore…?

În timpul orelor acestea nesfârşite, niciunul, nici celălalt dintre cei doi fraţi nu reuşi să doarmă. In vreme ce vijelia zgâlţâia fereastra îngustă a celulei lor, stăteau cu urechile ciulite… Nu se auzea, oare, vreun zgomot de paşi, un du-te-vino al gardienilor care să le dea de ştire că cei doi irlandezi fuseseră prinşi şi acum erau aduşi înapoi, în penitenciar?… Dar, nimic, doar zgomotul ploii biciuind cu furie zidurile închisorii…

Iată în ce condiţii se produsese, în ziua aceea, evadarea lui O'Brien şi Macarthy, cu complicitatea compatriotului lor Farnham.

Era aproape şase. Escuadele se pregăteau să se oprească din munca lor de defrişare. Deja, pădurea se pierdea în întuneric. încă cinci, şase minute şi şeful gardienilor va da ordinul de întoarcere la Port Arthur. în momentul acela, cei doi fraţi îl observară pe Farnham apropiindu-se de cei doi

irlandezi, spunându-le un cuvânt cu voce joasă. Apoi, cei doi îl urmară până la marginea luminişului, unde se opriră în faţa unui copac însemnat pentru a fi doborât.

Şeful gardienilor nu se nelinişti deloc, văzându-i îndreptându-se în direcţia aceea, sub supravegherea unui gardian, aşa că rămaseră în locul acela până la ora la care escuadele se rânduiră în coloană pentru a porni spre penitenciar.

Aşa cum s-a spus, nimeni nu observă, atunci, că nici O'Brien, nici Macarthy, nici Farnham nu se alăturaseră tovarăşilor lor. Doar după apelul din curtea penitenciarului, se constată absenţa lor.

Profitând de întunericul ce începea să se lase, cei trei fugari reuşiră să se îndepărteze fără să fie zăriţi. Pentru a evita o patrulă care se întorcea la postul de pază clin apropiere, fură nevoiţi să se culce la pământ într-un desiş, având grijă să nu se trădeze prin clinchetul lanţurilor pe care O'Brien şi Macarthy le purtau la picioare şi la brâu.

O dată ce patrula trecu, se ridicară toţi trei, apoi, oprindu-se din când în când, ciulind urechea la cel mai neînsemnat zgomot, reuşiră să ajungă pe creasta falezei la poalele căreia se întindea limba de pământ Saint James.

Întunericul învăluise, atunci, aproape toată peninsula Tasman – un întuneric cu atât mai adânc, cu cât cerul era acoperit de nori groşi, aduşi de vântul de vest.

Se făcuse aproape şase şi jumătate când evadaţii se opriră ca să observe golful.

Nici un vapor! constată O'Brien.

Şi, într-adevăr, golful părea pustiu, căci, chiar dacă nu i s-ar fi zărit silueta, invizibilă în beznă, un vapor ar fi fost semnalat de luminile de la bord.

Farnham, întrebă Macarthy, ne aflăm, într-adevăr, pe faleza de la Saint James…?

Da… declară Farnham, dar mă îndoiesc că a acostat vreo ambarcaţiune!

Şi cum ar fi putut îndrăzni să spere, auzind oceanul mugind în larg, în vreme ce spuma talazurilor, împrăştiată de rafalele de vânt, se ridică până pe creste…!

Farnham şi tovarăşii lui se întoarseră, atunci, spre stânga, după care coborâră pe plajă, în aşa fel încât să ajungă la extremitatea lui Saint James. Era un soi de cap îngust, acoperit de stânci, presărat cu băltoace, care se prelungea cam două, trei sute de picioare şi a cărui curburi forma un mic golf deschis spre nord. O ambarcaţiune ar fi găsit ape mai liniştite, dacă ar fi reuşit să iasă dintre aceste recifuri de care valurile oceanului se spărgeau cu o violenţă extraordinară.

Ajunşi în această extremitate, după ce avuseseră de luptat cu vijelia, evadaţii se adăpostiră în spatele unei stânci înalte. Biletul adus de Walter le ordona să se afle la acea dată pe limba de pământ Saint James şi iată-i ajunşi, deşi nu aveau nici o nădejde de a fi luaţi de acolo, cel puţin, nu în seara aceea. De altfel, în bilet întârzierea aceasta era prevăzută, şi memoria lor reţinuse totul, cuvânt cu cuvânt: „Dacă vremea nu va îngădui vasului să părăsească rada din Hobart Town şi să străbată golful, aşteptaţi să ajungă în dreptul limbii de pământ şi vegheaţi de la apusul până la răsăritul soarelui.”

Nu aveau altceva de făcut decât să se supună acestui ordin.

Să căutăm un adăpost, spuse O'Brien, vreo gaură în faleză, unde să ne putem petrece noaptea şi ziua de mâine…

Fără să ne îndepărtăm de limba de pământ, ţinu să precizeze iMacarthy.

spuse Farnham.

Aşteptându-se la o furtună, acesta avuse grijă să viziteze plaja aceasta sălbatică şi pustie în timpul ultimei sale permisii de duminică. Poate că, la baza ei, faleza oferea cine ştie ce anfractuozitate95 în care cei trei evadaţi s-ar putea ascunde până la sosirea ambarcaţiunii… Farnham descoperise anfractuozitatea aceasta într-un colţ chiar în partea din faţă a limbii de pământ şi depozitase acolo câteva provizii, biscuiţi uscaţi, carne conservată, toate cumpărate

95 Scobitură, cavitate, adâncitură, gaură, bortă. (N.tr.)

Farnham şi tovărăşii lui se întoarseră, atunci, spre stânga, după care coborâră pe plajă, în aşa fel încât să ajungă la extremitatea lui Saint James. din Port Arthur, apoi o ploscă pe care o umpluse cu apă proaspătă dintr-un râuleţ din vecinătate.

Orbecăind prin beznă, biciuit de rafalele de vânt, nu era prea uşor să ajungi la excavaţia aceea, şi evadaţii reuşiră de-abia după ce străbătură toată plaja a cărei declivitate96 era puţin sensibilă.

Acolo e, zise Farnham.

Şi, într-o clipă, intrară toţi trei într-o cavitate adâncă de cinci, şase picioare, unde aveau să fie feriţi de furtună. Doar că, în timpul fluxului, împinse de vântul care bătea cu furie, s-ar fi putut ca valurile să ajungă până în dreptul deschizăturii. Cât despre alimente, care urmau să le ajungă patruzeci şi opt de ore, Farnham le regăsi la locul lor.

De-abia se instalaseră, compatrioţii lui şi cu el, că o detunătură repetată de trei ori se făcu auzită, dominând vuietul vijeliei.

Era tunul din Port Arthur.

Evadarea este cunoscută!... strigă Macarthy.

Da, se ştie că am evadat!... adăugă O'Brien.

Dar nu ne-au prins... zise Farnham.

Şi nici nu o să ne lăsăm prinşi!... declară O'Brien.

Mai întâi, trebuia ca cei doi irlandezi să se elibereze de lanţul lor, în caz că ar fi fost nevoie să fugă. Farnham se înarmase cu o pilă pe care o folosiră ca să taie verigile de la picioare. O'Brien şi Macarthy nu mai erau ţintuiţi de aceste fiare grele de ocnaş.

Era evident că, în cursul nopţii, nici o barcă nu va acosta într-un punct oarecare al coastei. Şi, de altfel, cum ar fi riscat un vapor să iasă în larg şi să înfrunte şirul de recifuri ce se întinde din Storm Bay până la capul Pillar...?

Totuşi, evadaţii erau atât de surescitaţi, încât nu rezistară ispitei de a cerceta împrejurimile limbii de pământ. De mai

multe ori, fără să le fie teamă că ar putea fi zăriţi, îşi părăsiră adăpostul, se târâră pe plajă şi se uitară în zadar după luminile unei nave...!

% înclinare pe o porţiune limitată a unui teren, eventual a unei şosele sau a unei căi ferate. (N.tr.)

Apoi, întorşi în ascunzătoare, discutară despre situaţia lor care, o dată cu venirea zilei, avea să fie, cu siguranţă, şi mai periculoasă.

Într-adevăr, după ce vor scotoci toată zona din apropierea penitenciarului, după ce vor cerceta pădurea până la istm, gardienii nu-şi vor extinde căutările până pe litoral?... Câinii, obişnuiţi să adulmece urmele deţinuţilor, nu vor descoperi gaura aceasta în care se ghemuiseră Farnham şi tovarăşii lui...?

Şi, în timp ce lua în considerare eventualitatea aceasta de temut, O'Brien rosti numele fraţilor Kip. Amintind de serviciul pe care li-1 făcuseră aceştia, strigă:

Nu, nu!... Nu sunt asasini!... Au spus-o!... Ii cred!

Şi sunt nişte oameni cu suflet mare, adăugă Macarthy. Denunţându-ne, puteau spera că se va ţine cont de asta... şi n-au făcut-o...!

— Am auzit de mai multe ori vorbindu-se despre afacerea aceasta de la Hobart Town, reluă, atunci, Farnham... Câteva persoane s-au interesat de fraţii Kip şi, totuşi, nu s-a ajuns la concluzia că ar fi fost condamnaţi pe nedrept...

Sunt nevinovaţi!... Sunt nevinovaţi!... repetă O'Brien. Şi, când mă gândesc că am refuzat să le strâng mâna!... Ah! Bieţii oameni!... Nu! Nu sunt vinovaţi! Şi, în ocna asta din Port Arthur, în mijlocul lumii ăsteia de criminali, probabil că suferă... ceea ce noi înşine am suferit!... Dar noi... noi am suferit pentru că am vrut să ne smulgem ţara din ghearele acelor păsări de pradă din Anglia! Şi, afară, prietenii s-au ocupat să ne pregătească eliberarea... Dar Karl şi Pieter Kip... ei sunt închişi pe viaţă acolo!... Ah! Atunci când au venit la noi, când ne-au dat biletul pe care l-au găsit... ar fi

trebuit să le spun: „Să fugim împreună! Compatrioţii noştri vă vor primi ca pe nişte fraţi…!”

Noaptea trecea, mereu ploioasă şi rece. Evadaţii sufereau de frig şi, totuşi, aşteptau ivirea zorilor cu cea mai mae nelinişte. Nişte lătrături care ajungeau, din când în când, la urechile lor, arătau că, de-a lungul peninsulei, câinii fuseseră asmuţiţi pe urmele lor. Obişnuiţi să-i adulmece de departe pe ocnaşi, să recunoască uniforma ocnei, animalele acestea nu vor descoperi anfractuozitatea în care se ascundeau Farnham şi compatrioţii lui…?

Puţin după miezul nopţii, răscolit de vânturile din vest oceanul se umflă, iar baza falezei începu să fie biciuită de valuri. Vreme de o jumătate de ceas, evadaţii fură inundaţi până la genunchi. Din fericire, apa nu depăşi acest nivel şi refluxul trase înapoi talazurile, în ciuda rezistenţei rafalei.

Înainte de răsăritul soarelui, furtuna părea că are tendinţa să se domolească. Vântul, încetul cu încetul, îşi schimba direcţia spre nord, făcând golful mai practicabil. Farnham, O'Brien şi Macarthy puteau spera, deci, că oceanul se va linişti în curând. Când se făcu ziuă, ameliorarea era evidentă. Chiar dacă talazurile se mai rostogoleau încă dincolo de recifuri, o ambarcaţiune ar fi putut acosta fără prea mare greutate pe limba de pământ Saint James, prin spatele ei. De altfel, trebuiau să aştepte lăsarea serii, înainte de a se aventura pe plajă.

Farnham împărţi în trei porţii egale alimentele pe care le adusese, pâinea şi carnea uscată. Era mai bine să le păstreze, având în vedere că, în cazul în care urmau să fie obligaţi să aştepte mai mult de patruzeci şi opt de ore, nu aveau cum să-şi împrospăteze proviziile. In ceea ce priveşte apa potabilă, le va fi uşor, chiar în seara aceea, să-şi umple plosca la râuleţ.

O parte din dimineaţă se scurse în aceste condiţii, fără să fie marcată de vreun incident. Furtuna se potoli definitiv şi soarele reapăru între ultimii nori din est.

Vasul, care se află în rada din Hobart Town, spuse atunci O'Brien, va putea străbate Storm Bay şi va ajunge în dreptul peninsulei seara…

Dar, fără îndoială, remarcă Macarthy, coasta va fi supravegheată cu şi mai mare atenţie.

Să ne gândim puţin, reluă O'Brien. Nimeni nu ştie, la P^rt Arthur, nici că un vapor a sosit din America pentru a ne lua la bord, nici că ni s-a dat întâlnire la Saint James… Atunci, ce se poate presupune?… Că ne-am ascuns în pădure şi, în primele zile ale lunii, vor continua cercetările acolo, mai degrabă decât pe litoral…

Şi eu cred la fel, interveni şi Farnham. Dar Walter?… Acum două zile, sâmbătă, l-am văzut pe drumul spre Port Arthur… S-a întors, aşadar, la Hobart Town?… Mi se pare probabil… După ce a revenit la bordul steamer-ului, 1-a informat pe căpitan că vom fi la Saint James în seara zilei de luni…

Cu siguranţă, întări Macarthy, căci, dacă Walter nu s-ar fi întors la Hobart Town, ar fi venit să se întâlnească cu noi aici, în noaptea asta!… Protejat de întuneric, nu i-ar fi fost greu să ocolească patrulele…

Sunt de aceeaşi părere, declară O'Brien. încă de duminică, Walter a plecat, desigur, din Port Arthur cu unul dintre vapoarele care circulă în golf…

Şi putem fi convinşi, adăugă Farnham, că va grăbi plecarea steamer-ului… Aşa că trebuie să avem puţină răbdare… De îndată ce se va face noapte, barca va acosta pe limba de pământ…

Să dea Dumnezeu! spuse O'Brien.

Pe la ora unu după-amiaza, însă, intrară, brusc, în panică. Se auziră desluşit nişte glasuri pe marginea falezei, la doar o sulă de picioare deasupra excavaţiei care îi adăpostea pe cei trei fugari. In acelaşi timp, izbucniră lătrăturile câinilor asmuţiţi de stăpânii lor!

Gardienii… dogii! strigă Farnham. Suntem în mare pericol!

Se puteau aştepta, într-adevăr, ca animalele acestea să coboare pe plajă, unde gardienii le vor conduce pe poteca

pe care Farnham o luase în ajun. Acolo, câinii vor începe să adulmece, să caute… instinctul îi va călăuzi spre partea de jos a falezei… în cele din urmă, vor da de ascunzătoare… Şi ce rezistenţă vor putea opune O'Brien, Macarthy şi Farnham unei duzini de oameni înarmaţi, când ei nu aveau nici o armă? Ii vor înşfăca repede, cât ai bate din palme, şi-i vor duce înapoi. la penitenciar. Iar acolo, ştiau prea bine ce soartă îi aştepta! Lanţuri la picioare şi la mâini şi carceră pentru O'Brien şi Macarthy! Moartea pentru Farnham, dovedit că le-a înlesnit evadarea!

Înlemniseră toţi trei în fundul gropii. Nu mai aveau cum să iasă de acolo, fără să fie văzuţi. Şi, de altfel, unde să se refugieze? Doar pe ultimele stânci de pe Saint James, acolo unde limba de pământ se sfârşea în apele oceanului… Atunci, ca să nu se întoarcă la ocnă, nu le mai rămânea decât să se arunce în valuri!… Da!… Decât să pice iar în laba gardienilor…!

În vremea asta, vocile ajungeau până la ei. Auzeau cuvintele schimbate pe creasta falezei, strigătele celor care îi urmăreau, amestecate cu lătrăturile furioase ale dogilor.

Pe aici, pe aici, repeta unul.

Daţi drumul câinilor, zise altul, şi să scotocim plaja înainte de a ne întoarce la post…

Şi ce să caute aici?… se auzi un glas brutal pe care Farnham îl recunoscu ca fiind al şefului escuadei. Nu pot scăpa înot, în pădure trebuie să-i căutăm!

O'Brien îi prinsese de mână pe tovarăşii săi. După această observaţie a şefului lor, era probabil ca gardienii să se îndepărteze. Dar, unul dintre ei răspunse:

Nu strică, totuşi, să mergem să vedem!… Să coborâm pe cărarea ce duce la plajă… Cine ştie dacă nu s-au pitit toţi trei în vreo gaură, ca şoarecii…?

Toţi trei?… Nimeni nu se mai îndoia, aşadar, la Port Arthur, că Farnham, complicele celor doi irlandezi în această tentativă de evadare, era cu ei…

În prezent, dacă vocile se auzeau mai puţin distinct, dovadă că gardienii se îndreptase spre potecă, lătratul câinilor se apropia.

O fericită coincidenţă avea, poate, să împiedice ca fugarii să fie descoperiţi. Oceanul, încă în plin flux în momentul acela, inunda plaja până la baza falezei şi ultimele valuri ale resacului scăldau excavaţia. Ar fi fost imposibil să zăreşti deschizătura, doar dacă ai fi ocolit pe partea cealaltă. In ceea ce priveşte limba de pământ Saint James, din acestea se zăreau doar stâncile din margine, ieşind de sub spuma valurilor. Ar fi fost nevoie de cel puţin două ore de reflux ca plaja să devină, din nou, practicabilă. Era, însă, puţin probabil ca gardienii să zăbovească în locul acesta, fiind zoriţi să urmărească o pistă mai bună.

Totuşi, câinii lătrau din ce în ce mai violent şi, fără îndoială, instinctul îi împingea de-a lungul falezei. Unul dintre ei, chiar, se năpusti în vârtejul valurilor, dar ceilalţi nu îl urmară. De altfel, aproape imediat, şeful gardienilor dădu ordin să o pornească, din nou, pe cărare. Curând, tot acest tumult, toată larma de glasuri şi lătrături se stinse. Nu se mai auzi decât mugetul oceanului izbindu-se de faleză.

XIII EVADARE Pericolul se îndepărtase, dar nu trecuse. După pădure, căutările aveau să ducă pe toate punctele de pe coastă.

Pentru că furtuna încetase, pentru că litoralul peninsulei redevenea acostabil, detaşamentele de gardieni aveau să cerceteze golfurile, fără nici o îndoială, începând chiar din ziua următoare. Era ceea ce-şi repetau într-una O'Brien, Macarthy şi Farnham, şi cu câtă nelinişte, cu câtă nerăbdare! Cât de lungi, cât de nesfârşite li se părură orele acestei după-amieze, mereu la pândă, ascultând zgomotele de afară, crezând că aud paşi pe plajă, nisipul scârţâind sub greutatea gardienilor, lătratul copoilor feroci, temându-se în fiecare clipă să nu vadă apărând vreunul dintre câini care să se năpustească, turbat de furie, asupra lor…

Apoi, alteori, îşi recăpătau încrederea. Fără să rişte să iasă afară, puteau îmbrăţişa cu privirea o mare parte din golf, puteau zări vapoarele care treceau în larg. Apăruseră câteva vase cu pânze, de când vântul îşi schimbase direcţia spre nord şi adia uşor, ca o briză domoală. Mai multe se întorceau ocolind prin dreptul capului Pillar. Farnham, după prima comunicare a lui Walter, ştia că vasul american ajuns în rada din Hobart Town era steamer-ul Illinois. Aşa că tovarăşii lui şi el căutau să vadă la orizont o trâmbă de fum, o trâmbă de fum care să se lase în jos spre sud, o trâmbă de fum care să vestească apropierea navei pe care o aşteptau împresuraţi de atâtea primejdii!… Şi, totuşi, era, încă, prea devreme. între Hobart Town şi limba de pământ Saint James nu sunt mai mult de douăzeci de mile. Ar fi fost suficient ca Illinois să iasă din radă pe la orele şase seara. Dar, n-ar fi fost, totuşi, mult prea imprudent să se apropie de ţărm atunci când întunericul nopţii avea să îl împiedice să-şi trimită barca pentru a-i lua pe evadaţi?

Dar, la bord, se ştie că am reuşit să fugim?… întrebă Macarthy.

Fii sigur de asta, răspunse Farnham. Au trecut, deja, douăzeci şi patru de ore de când ne aflăm la locul stabilit şi, în cursul dimineţii, vestea evadării a fost cu siguranţa transmisă la Hobart Town… Guvernatorul a fost, cu siguranţă, înştiinţat printr-o depeşă, şi, de altfel, după părerea mea, Walter s-a grăbit să ajungă pe Illinois. Dacă steamer-ul n-a putut pleca ieri, din cauza vremii rele, va porni în curând spre peninsulă…

Este deja ora cinci, observă O'Brien, şi, într-un ceas şi jumătate, întunericul va face greu de zărit limba de pământ Saint James… Cum va putea căpitanul de pe Illinois să trimită o barcă…?

Nu mă îndoiesc, replică Farnham, că şi-a luat toate măsurile care se impun!… Cunoaşte, sau, dacă nu el, un marinar de la bord, tot litoralul peninsulei… Chiar şi noaptea, nu va fi împiedicat de…

0 trâmbă de fum! strigă Macarthy.

Înspre nord-vest apăruseră nişte rotocoale de fum deasupra liniei orizontului, acolo unde nori purpurii învăluiau discul solar.

El este?… Este Illinois? repeta O'Brien, care s-ar fi năpustit pe plajă, dacă Farnham, prudent, nu l-ar fi oprit imediat.

Şuviţa de fum înainta, în mod vizibil, spre sud-est. în mai puţin de o jumătate de oră, când avea să mai fie încă ziuă, aveau să vadă vaporul detaşându-se pe fondul cerului şi al oceanului. După fumul puţin intens, se părea că nu-şi forţează motoarele. Dacă era Illinois, într-adevăr, de ce ar fi înaintat cu toată viteza?… O dată cu căderea nopţii, va fi, cu siguranţă, la doar câteva ancabluri de Saint James. Şi, atunci, barca va fi coborâtă fără riscul de a fi zărită…

Brusc, O'Brien scoase un strigăt disperat:

Nu este el, nu este Illinoisl…

Şi de ce? întrebă Farnham.

Priveşte.

Steamer-ul tocmai îşi schimbase direcţia şi nu se mai apropia de peninsulă. Manevra aşa cum fac bastimentele care caută să determine poziţia capului Pillar, pentru a ieşi din Storm Bay. Şi după aşteptarea aceasta îngrozitoare, de o zi întreagă, iată că se lăsa noaptea!… Speranţa lor că ora libertăţii era aproape, că vaporul acela îi va lua la bord, se năruise… Se îndepărta de insulă şi se avânta în larg…!

Aşadar, nu era Illinois, cel anunţat de Walter, vaporul al cărui fum îl zăriseră fugarii!… Steamer-ul american rămăsese în rada din Hobart Town… Dar mai era vreme… Poate că avea să ajungă în mijlocul nopţii.

Ei bine, îl vor aştepta, îl vor pândi. De îndată ce avea să se aştearnă întunericul, O'Brien, Farnham şi Macarthy vor străbate plaja, vor ajunge în punctul extrem al limbii de pământ Saint James, se vor ghemui între ultimele stânci… Şi, dacă se va apropia un steamer, vor auzi în beznă clocotul motoarelor şi vâjâitul elicei… Şi, dacă va trimite una dintre ambarcaţiunile sale, o vor chema, şi ea se va îndrepta spre

ei, printre recifurile din golf... în sfârşit, dacă resacul o va împiedica să acosteze, se vor arunca în valuri, vor fi scoşi din apă şi transportaţi la bordul lui Illinoisl... Da! Aşa cum spusese O'Brien, mai bine mureau, decât să se întoarcă în ocnă!

Soarele asfinţea dincolo de orizont. în acea perioadă a anului, spaţiul avea să fie luminat puţină vreme de ultimele răsfrângeri ale crepusculului. Golful şi litoralul se vor cufunda curând în întunericul nopţii. Luna, aflată în ultimul ei pătrar, nu va răsări mai devreme de orele trei dimineaţa. Sub un cer fără stele, acoperit de nori neclintiţi, noaptea va fi întunecoasă.

În momentul acela, în larg domnea o linişte adâncă. Briza care se potolise spre seară, sufla arar, din când în când. Evadaţii ar fi auzit dinspre golf, chiar de la o distanţă de două, trei mile, zgomotul unui steamer în drum spre coastă şi, chiar la cinci, şase ancabluri, zgomotul unei bărci împinse de vâsle.

O'Brien, care nu mai avea astâmpăr şi nu mai putea să stea locului, vru, în ciuda împotrivirii tovarăşilor lui, să o pornească spre limba de pământ Saint James. Era o imprudenţă, căci încă nu se întunecase de tot şi, de pe faleză, gardienii l-ar fi putut zări. Se părea, totuşi, că partea aceea a litoralului era pustie.

Târându-se pe nisip, O'Brien ajunse în locul unde plaja se alipeşte de limba de pământ Saint James. Acolo se îngrămădeau stânci enorme acoperite cu varex97, ale căror prelungiri, descoperite în timpul refluxului, înaintaseră două, trei sute de picioare în larg, încovoindu-se spre nord. în clipa aceea, vocea lui O'Brien ajunse până la Farnham, ghemuit lângă Macarthy, în adâncul anfractuozităţii.

Veniţi… Veniţi! striga el.

Zărise o ambarcaţiune sau, cel puţin, auzise un zgomot de vâsle?… In orice caz, trebuiau să se ducă la el, fără nici o ezitare. Ceea ce Farnham şi Macarthy făcură de îndată, luând-o, la rândul lor, cle-a buşelea pe plajă. Când ajunseră lângă O'Brien, în dreptul primelor stânci, acesta le spuse:

Am crezut… da… cred că… vine o barcă…

Din ce parte?… întrebă Macarthy.

Dintr-acolo.

Şi O'Brien arătă spre nord-vest. Era exact direcţia pe care ar fi trebuit să o urmeze o ambarcaţiune care ar încerca să pătrundă în golf, în spatele stâncilor. Macarthy şi Farnham îşi încordară auzul. Desluşiră şi ei lovituri ritmice. Nu exista nici o îndoială, o barcă venea din larg, înaintând cu încetineală, de parcă nu ar fi fost sigură de drumul ei.

97 Algă marină aruncată de valuri pe ţărmul mării, utilizată ca îngrăşământ sau la fabricarea sodei. (N.tr.)

Da… da!… repetă Farnham. Este zgomotul vâslelor care se lovesc de toleţi98… E o barcă acolo…

Şi este barca lui Illinoisl… spuse cu însufleţire O'Brien.

Într-adevăr, nu putea fi decât ambarcaţiunea trimisă de steamer la locul stabilit. Dar, în bezna din ce în ce mai adâncă, în zadar încercau fugarii să zărească vaporul. Poate că rămăsese la o milă bună în largul oceanului, atât pentru a nu fi semnalat în proximitatea litoralului, cât şi pentru a nu se apropia prea mult de coasta aceasta presărată cu stânci… Nu aveau, aşadar, altceva de făcut decât să se deplaseze la marginea limbii de pământ, pentru a pândi barca, a o striga, la nevoie, indicându-i direcţia şi, apoi, pentru a sări în ea, de îndată ce va acosta în dreptul ultimelor stânci… Or, iată că, deodată, din susul falezei se auziră lătrături, la care se adăugară, imediat, şi strigăte.

Pe creastă se afla, atunci, un detaşament de gardieni, însoţit de o duzină de câini. După ce merseseră de-a lungul lizierei, se întorseseră spre coastă. Nu departe de acolo, escuadele, care lucraseră în luminiş, se pregăteau să se întoarcă la Port Arthur.

Auzind strigătele scoase de gardieni, O'Brien, Macarthy şi Farnham îşi dădură seama că fuseseră descoperiţi. Fuseseră zăriţi când străbăteau plaja?… Sau, poate chiar chemarea lui O'Brien îi trădase… Acum, unica lor şansă de scăpare era sosirea bărcii, şi nu aveau cum să o grăbească… Nu depindea de ei! Iar, dacă într-adevăr, nu se înşelaseră, dacă barca se apropia, puteau cei din barcă să-i ia, înainte de a fi fost încolţiţi de gardieni?… Şi, apoi, vor îndrăzni marinarii să acosteze, când vor auzi larma unei lupte?… De altfel, vor fi ei atât de numeroşi şi atât de bine înarmaţi încât să fie în stare să-i atace pe gardieni, pentru a-i smulge din mâinile lor pe prizonieri şi a-i duce la bordul lui Illinois unde, în sfârşit, ar fi fost în siguranţă…?

Câinii… câinii! răcni, în momentul acela, Macarthy.

98 Ţoletul este un bulon (tijă cilindrică de metal, filetata la un capăt, la îmbinarea a două piese) în jurul căruia

pivotează o piesă mobilă. (N.tr.)

După ce coborâseră cu iuţeala fulgerului pe poteca de pe faleză, dogii ţâşniră pe plajă, patru, cinci dintre acele animale dresate să-i vâneze pe deţinuţi. Aproape numaidecât apărură vreo doisprezece gardieni, cu revolverul în mână, strigând:

Pe aici... pe aici...!

Sunt acolo... toţi trei...

Veniţi... veniţi...!

Iată o barcă, se apropie...!

O'Brien nu se înşelase. O barcă încerca să pătrundă în golfuleţ. Dacă tovarăşii lui şi el nu reuşiseră să o vadă, asta se întâmplase din cauză că nu era vizibilă de la baza falezei. Dar gardienilor aflaţi sus, deasupra falezei, le atrăsese atenţia barca aceasta care, după ce navigase de-a lungul coastei, încerca să se strecoare printre recifuri. îşi dăduseră seama că venise ca să-i ia pe irlandezi. Apoi, cercetând largul oceanului, constatară prezenţa suspectă a unui vapor în apropiere.

Lucrul acesta îl remarcaseră, de asemenea, doi deţinuţi care lucrau la marginea luminişului şi care se urcaseră şi ei pe faleză. Erau Karl şi Pieter Kip.

Vă puteţi uşor imagina cât de neliniştiţi fuseseră cei doi fraţi pe tot parcursul acelei zile! Ştiau bine că vremea rea nu îngăduia vaporului american să navigheze de-a lungul coastei Tasmaniei. îşi spuseseră că cei trei evadaţi, după ce ajunseseră pe limba de pământ Saint James, se ascunseră probabil, în cine ştie ce scobitură, toată noaptea şi toată ziua următoare!... Dar, cum îşi procuraseră puţină hrană?... Este adevărat, furtuna se domolise de peste cincisprezece ore, lăsând golful practicabil. Ceea ce nu se putuse face în ajun, urma să se facă, probabil, în aceeaşi seară, la adăpostul întunericului.

Ca de obicei, fraţii Kip părăsiseră penitenciarul de dimineaţă, pentru muncile din exterior. Reveniţi în proximitatea falezei, cu câtă îngrijorare încercau să

zărească, spre vest sau de-a lungul coastei, rotocoalele de fum care să indice apropierea unui steamer!… Ziua trecu şi, cu zece minute înainte de a se da semnalul de întoarcere, iată că se auziră strigăte dinspre litoral.

Nenorociţii… au fost descoperiţi!… strigă Karl Kip.

Chiar în momentul acela, zece, doisprezece gardieni, lăsându-i pe camarazii lor să supravegheze escuadele, alergară în direcţia aceea, iar fraţii Kip putură să-i urmeze, fără să fie văzuţi. Ajunşi pe creastă, se culcară pe burtă şi priviră sub ei. Da! O barcă se strecura, lipită de coastă, spre limba de pământ Saint James.

Nu vor avea timp!… spuse Karl Kip.

Bieţii oameni, o să-i prindă!… adăugă fratele lui.

— Şi să nu le putem sări în ajutor…!

De-abia fură rostite cuvintele acestea, că Karl Kip, înşfăcându-1 pe Pieter de braţ, zise:

Hai cu mine!

Un minut mai târziu, coborâră în goană pe potecă şi începură să se târască pe nisipul plajei. Barca de pe Illinois ocolea, atunci, stâncile din golf. Deşi îi văzură pe gardieni venind în fugă, ofiţerului american şi marinarilor nici nu le trecu prin minte să se oprească, ştiind că evadaţii se aflau acolo încă din ajun. Atunci, vâslind din răsputeri, cu riscul de a se sfărma de stâncile învăluite în beznă, făcură un ultim efort pentru a ajunge înaintea gardienilor.

Dar, când ambarcaţiunea acostă era, deja, prea târziu. O'Brien, Macarthy şi Farnham, în ciuda rezistenţei lor îndârjite, erau duşi spre falează.

Înainte. înainte! strigă ofiţerul.

Marinarii lui, înarmaţi cu cuţite şi revolvere, se repeziră în urma lui şi, de îndată ce atinseră uscatul, se năpustiră pentru a-i elibera pe evadaţi. Se încinse o luptă pe viaţă şi pe moarte. Americanii erau doar opt: ofiţerul, omul de la cârmă şi cei şase vâslaşi. Chiar punându-i la socoteală şi pe Farnham, O'Brien şi Macarthy, asta nu însemna decât unsprezece, împotriva a peste douăzeci de gardieni, alţii

alăturându-se, la strigătele lor, camarazilor de pe plajă. Mai mult, dogii plini de ferocitate nu erau nici ei nişte adversari mai puţin periculoşi.

Tocmai de aceea, marinarii traseră, în primul rând, în câini.

Împuşcăturile răsunară brusc. Două dintre acele animale, lovite de mai multe gloanţe, fură ucise, iar celelalte fugiră, sfâşiind aerul cu urletele lor.

Cele două tabere se atacară atunci cu o violenţă extremă, pe întuneric. Dar, Macarthy şi Farnham care nu reuşiseră să scape din mâinile gardienilor, erau pe punctul de a fi luaţi de acolo, când doi oameni le tăiară acestora calea şi se aruncară asupra lor. Karl Kip şi fratele lui izbutiră să îi elibereze pe prizonieri.

În urma unor noi focuri de armă, câţiva oameni fură grav răniţi, de ambele părţi. Or, pe limba aceasta îngustă de pământ, era imposibil ca lupta să se prelungească în avantajul americanilor. O dată ofiţerul şi marinarii constrânşi să abandoneze partida, evadaţii ar fi fost pierduţi, şi, cine ştie dacă, până la urmă, ei înşişi nu ar fi plătit cu libertatea lor, aruncaţi în temniţele din Hobart Town, gestul lor generos în favoarea irlandezilor… Din fericire, dacă împuşcăturile, strigătele şi lătrăturile se auziră până în luminiş, ele fură, de asemenea, auzite în larg. Cei de la bordul lui Illinois îşi dădură seama că se pornise o luptă înverşunată între marinari şi gardieni, o luptă în care trebuia să se intervină imediat.

În consecinţă, căpitanul se apropie la mai puţin de două ancabluri şi o a doua ambarcaţiune fu lansată la apă, cu doisprezece marinari în interior.

În câteva clipe întăririle sosiră pe uscat şi soarta bătăliei se schimbă imediat.

Gardienii, aflaţi, acum, în dificultate, se văzură obligaţi să dea drumul prizonierilor şi să se retragă, luând cu ei şi răniţii. în ceea ce îi priveşte pe ofiţer şi pe mateloţi, aceştia nu avură altceva de făcut decât să se urce din nou în cele

două bărci, împreună cu cei trei evadaţi, după un ultim schimb de focuri. In clipa aceea, Karl Kip şi fratele lui îl strigară pe O'Brien, spunându-i:

Salvaţi… sunteţi salvaţi…!

• r •

Şi voi de asemenea, ţipă irlandezul.

Înainte de a-şi da seama ce se întâmplă cu ei, la un semn al lui O'Brien, cei doi fraţi erau urcaţi de marinari într-una dintre ambarcaţiunile care se întoarseră la steamer. Imediat, Illinois se îndreptă spre intrarea lui Storm Bay, depăşi capul Pillar şi, o dată cu căderea nopţii, porni cu toată viteza în largul Pacificului.

XIV.

CONSECINŢELE AFACERII.

La Hobart Town, de câteva luni deja, se discuta din nou, cu aprindere, despre afacerea Kip. Nu pentru că s-ar fi produs un reviriment general, nu pentru că publicul ar fi început să creadă că Karl şi Pieter Kip nu erau asasinii căpitanului Gibson, nu! Cei doi, victime ale unei erori judiciare, nu se ajunsese până aici. Dar se ştia că domnul Hawkins crede în nevinovăţia lor. Toată lumea ştia că îşi continuă ancheta, că şi-a multiplicat demersurile pe lângă guvernatorul Tasmaniei, că excelenţa sa sir Edward Carringan îl ascultă bucuros. Aşa că unii repetau de-acum: „Totuşi… dacă domnul Hawkins are dreptate!”.

Totuşi – trebuie să insistăm asupra acestui aspect – vinovăţia fraţilor Kip era în afară de orice îndoială pentru majoritatea populaţiei şi, cu siguranţă, afacerea ar fi fost uitata de multă vreme, dacă armatorul n-ar fi depus atâta energie cerând revizuirea procesului.

Vă puteţi uşor imagina că vizita pe care o făcuse domnul Hawkins la Port Arthur nu făcuse altceva decât să-i întărească convingerea. Convorbirile lui cu căpitanul-comandant, conduita celor doi fraţi în penitenciar, actul de curaj care le adusese o oarecare îmbunătăţire a condiţiilor de detenţie, atitudinea lor atât de demnă atunci când îi

interogă, gândul comun de a-i căuta pe adevăraţii autori ai crimei printre membrii echipajului lui James Cook, bănuielile pe care comportarea dubioasă a lui Flig Balt şi Vin Mod îi îndreptăţeau să le aibă, în sfârşit, profunda recunoştinţă pe care i-o arătaseră Karl şi Pieter, pe care îi lăsase să întrezărească o oarecare speranţă, totul fusese de natură să-1 fortifice din punct de vedere moral. Cum ar fi putut, de altfel, să uite primele lui relaţii cu naufragiaţii olandezi, de la întâlnirea de pe insula Norfolk, intervenţia lor în timpul atacului papuaşilor şi, în sfârşit, ceea ce îi datora James Cook lui Karl Kip pentru că îl salvase de la naufragiu din mâinile lui Flig Balt...?

Doamna Hawkins împărtăşea convingerile soţului ei, dacă nu şi speranţa sa în deznodământul fericit al afacerii. II încuraja, deşi opinia publică era refractară. Suferea să îl vadă încrezător într-o zi, disperat în alta, trecând prin toate stările. Şi, în ceea ce o privea, nu înceta să îl sprijine în micul lor cerc de prieteni, în mijlocul persoanelor din anturajul său. Dar majoritatea nu se dădea bătută, atât de profund impresionase asasinatul acesta înspăimântător, urmat de condamnarea la pedeapsa capitală, ba chiar îi convinsese pe cei care, în cursul procesului, mai aveau, încă, unele dubii.

Or, tocmai asupra doamnei Gibson, graţie strânsei prietenii care le lega, avu doamna Hawkins cea mai mare influenţă, obţinând un nesperat câştig de cauză. Nefericita văduvă la început refuzase să o asculte. In marea ei durere, copleşită de suferinţă, vedea un singur lucru: că soţul ei nu mai era, oricine ar fi fost autorii asasinatului. Totuşi, doamna Hawkins se arăta atât de afirmativă în privinţa fraţilor Kip, încât, în cele din urmă, plecă urechea la spusele ei. Întrevăzu posibilitatea ca nu ei să fie asasinii şi se îngrozi la gândul că nişte nevinovaţi ajunseseră să fie întemniţaţi în infernul din Port Arthur.

— Vor ieşi de acolo!... repeta doamna Hawkins. Mai devreme sau mai târziu, adevărul va ieşi la iveală şi

adevăraţii ucigaşi vor fi pedepsiţi...!

Totuşi, dacă doamna Gibson se lăsase influenţată de doamna Hawkins, fiul ei, absolut convins, credea în vinovăţia fraţilor Kip. Oricât de mult respect i-ar fi purtat armatorului, pentru siguranţa obişnuită a judecăţii sale, nu se lăsase cu nici un chip înduplecat de argumentele acestuia – argumente, de altfel, în exclusivitate morale. Nat Gibson se baza pe probele materiale prezentate pe parcursul anchetei, admise de judecători, la fel ca aproape majoritatea populaţiei din Hobart Town. Aşa că, atunci când domnul Hawkins îi vorbea despre bănuielile sale referitoare la Flig Balt şi Vin Mod, se mărginea să-i răspundă:

Domnule Hawkins, banii şi documentele tatălui meu, arma care a fost folosită pentru a-1 lovi, au fost găsite în valiza şi în camera celor doi fraţi... Ar trebui, deci, dovedit că Flig Balt sau Vin Mod au putut să le pună acolo, şi lucrul acesta nu va fi dovedit...

Cine ştie, sărmanul meu Nat, replica domnul Hawkins, cine ştie...?

Da... cine ştia? Căci lucrurile se petrecuseră, într-adevăr, astfel. Dar, Vin Mod acţionase cu atâta dibăcie, încât ar fi fost imposibil să constataţi prezenţa sa la hanul Great Old Man. într-adevăr, atunci când domnul Hawkins, în mai multe rânduri, îl interogă pe hotelier în privinţa aceasta, nu obţinu nici un rezultat. Omul acesta nu îşi amintea nici măcar dacă, pe vrea când fraţii Kip locuiau în casa lui, odaia învecinată cu a lor fusese ocupată. In orice caz, Vin Mod nu venise niciodată în hanul lui, şi nimeni nu putea afirma că l-ar fi văzut.

Or, în dimineaţa zilei de 7 mai, o veste absolut neaşteptată se răspândi în oraş. Guvernatorul fusese înştiinţat că la Port Arthur se produsese o evadare. Doi deportaţi politici, doi feniani, precum şi unul dintre gardieni, complicele lor şi compatriotul lor, reuşiseră să scape şi fuseseră luaţi la bordul unui steamer, cu siguranţă trimis de prietenii lor din America. în acelaşi timp, doi alţi deţinuţi, profitând de

ocazie, fugiseră împreună cu ei. Deţinuţii aceştia, condamnaţi pentru crimă de drept comun, erau olandezii Karl şi Pieter Kip.

Într-adevăr, în timpul luptei dintre marinarii americani şi gardieni, cei doi fraţi, atunci când veniseră în ajutorul celor trei evadaţi, fuseseră recunoscuţi. Că fuseseră îmbarcaţi împotriva voinţei lor, chiar aşa se întâmplase. Dar nu se putea crede că fuseseră înţeleşi cu fenianii, în vederea acestei evadări?… Desigur, totul fusese aranjat dinainte.

Este ceea ce declarară gardienii, de îndată ce se întoarseră în penitenciar, unde absenţa lui Karl şi Pieter Kip era, deja, cunoscută. Este ceea ce trebui să admită căpitanul-comandant atunci când fu informat despre această evadare încincită şi este ceea ce menţiona în raportul său adresat în aceeaşi zi excelenţei sale sir Edward Carrigan.

Inutil să insistăm asupra efectului produs de această veste în Hobart Town şi în întreaga Tasmanie. Domnul Hawkins află printre primii de la guvernator, care trimisese după el pe cineva care să-1 aducă la reşedinţa sa. Depeşa expediată din Fort Arthur, ajunsă sub ochii lui, îi căzu din mâini. Nu putea crede ce citise. Se uita la excelenţa sa, se bâlbâia, repeta, cu voce slabă:

Au evadat… au evadat…!

Da, răspunse sir Edward Carrigan şi nu există nici un dubiu că au fost înţeleşi cu cei doi condamnaţi politici şi cu complicele lor…

Pe aceştia… pe aceştia, strigă domnul Hawkins, extrem de agitat, da!… Ii înţeleg… înţeleg că au vrut să-şi recapete libertatea. înţeleg că nişte prieteni le-au venit în ajutor… că le-au pregătit evadarea… îi aprob, chiar…

Ce spui acolo, dragul meu Hawkins?… Uiţi că este vorba despre duşmani ai Angliei…

Este adevărat… este adevărat… nu ar trebui să vorbesc astfel în prezenţa dumneavoastră, domnule guvernator. Dar, în sfârşit, fenianii aceştia, condamnaţii aceştia politici

nu se puteau aştepta la o graţiere… Erau închişi pe viaţă la Port Arthur, în vreme ce Karl şi Pieter Kip… Nu! Nu pot să cred că s-au asociat acestei evadări!… Cine ştie clacă nu este vorba despre o informaţie falsă…

Nu, răspunse guvernatorul, şi faptul este în afară de orice îndoială…

Şi, totuşi, reluă Hawkins, Karl şi Pieter Kip erau la curent cu demersurile făcute pentru obţinerea revizuirii procesului!… Ştiau că excelenţa voastră se interesa de ei… că afacerea lor devenise ca şi a mea…

Desigur, dragul meu Hawkins, dar s-au gândit, probabil, că nu vei reuşi şi, ivindu-se ocazia de a evada…

Ar trebui, în cazul ăsta, să admitem, spuse, atunci, domnul Hawkins, că nici fenianii aceştia nu îi considerau nişte criminali. Nu ar fi acceptat, niciodată, să-i ajute pe ucigaşii căpitanului Gibson… Şi nici comandantul vaporului american nu ar fi consimţit să primească nişte asasini la bord…!

Nu ştiu prea bine cum să explic toate astea!… replică excelenţa sa. Poate că vom afla, mai târziu… Ceea ce este cert este că fraţii Kip au evadat clin penitenciarul Port Arthur… şi nu mai trebuie să te ocupi de ei, dragul meu Hawkins…

Ba da… dimpotrivă…

Chiar şi după evadarea aceasta, tot mai crezi în nevinovăţia lor…?

Absolut, domnule guvernator, răspunse Hawkins, neclintit în convingerea lui.

Sir Edward Carrigan nu vru să insiste mai mult şi nici să spună ceva de natură să îl contrarieze pe domnul Hawkins. Se limită să-i comunice informaţiile pe care le primise de la biroul portului din Hobart Town.

Conform raportului ce mi s-a prezentat, spuse el, un steamer american, vasul Illinois, a cărui escală nu este explicată în nici un fel, a ajuns în radă. Totul ne îndreptăţeşte să credem, pentru că a plecat în dimineaţa

zilei de ieri, că i-a luat pe evadaţi dintr-un punct dinainte stabilit de pe insulă. Cu siguranţă, îi va duce în America. Or, în această ţară, dacă cei doi feniani şi complicele lor sunt în siguranţă ca deportaţi politici a căror extrădare nu este admisă în tratatele internaţionale, lucrurile stau altfel în cazul celor doi olandezi, cu totul altfel, întrucât sunt condamnaţi de drept comun. Aşadar, dacă autorităţile reuşesc să-i descopere pe fraţii Kip, se va cere extrădarea lor, va fi obţinută, şi vor fi aduşi înapoi la Port Arthur, de unde a doua oară nu vor mai scăpa…

Cu condiţia, domnule guvernator, conchise domnul Hawkins, să nu reuşesc, înainte de asta, să-i descopăr pe adevăraţii autori ai crimei.

Trecură douăzeci de zile. Lloyd nu dădea nici o veste despre Illinois, în corespondenţele sale maritime. Nici un vas nu îl întâlnise în drumul lui prin Pacific. Nu exista, de altfel, nici o îndoială că steamer-ul american se pretase la scoaterea irlandezilor din apele teritoriale ale Tasmaniei. După ancheta întreprinsă clin ordinul guvernatorului, un singur vas părăsise rada după furtuna din 5 mai: Illinois. Pe de altă parte, semafoarele de la capul Pillar nu semnalaseră nici un vapor venind din larg, pentru a pătrunde în Storm Bay. Deci, cei cinci evadaţi se aflau la bordul lui Illinois, în drum spre America. Dar, spre ce port clin Statele Unite se îndrepta, oare…?

Pe 25 mai, domnul şi doamna Hawkins avură deosebita plăcere de a primi o vizită care le fusese anunţată cu destul de multă vreme în urmă. Domnul şi doamna Zieger, având de gând să petreacă mai multe săptămâni în Hobart Town, plecaseră clin Port Praslin la bordul steamer-ului german Faust. După o scurtă călătorie, debarcară în capitala Tasmaniei.

Ca de fiecare dată, domnul şi doamna Zieger traseră la domnul Hawkins, unde o cameră era pregătită să îi primească. Prima lor vizită o făcură la văduva şi la fiul căpitanului. Nat Gibson şi mama lui fură cuprinşi de o

emoţie puternică în prezenţa domnului şi doamnei Zieger. Şi, despre ce puteau vorbi, plângând, decât despre teribila dramă din Kerawara…?

Ixi sosirea sa, domnul Zieger nu ştia că fraţii Kip evadaseră din penitenciarul Port Arthur. Atunci când află, văzu în asta, ca atâţia alţii, o nouă probă că justiţia nu comisese o eroare condamnându-i. Totuşi, nu era de mirare că, încă din primele zile, domnul Hawkins îşi exprimă dorinţa de a discuta despre afacerea aceasta cu corespondentul său din Port Praslin.

Şi, mai întâi, dragul meu Zieger, atunci când ai ştiut că cei doi fraţi au fost acuzaţi ca autori ai crimei, când ai aflat despre condamnarea lor, ai crezut că, într-adevăr, aşa este…?

Nu, desigur, prietene. Karl şi Pieter Kip asasini… lucrul acesta părea inadmisibil!… Nu!… Niciodată n-aş fi crezut că ar putea fi vinovaţi…

Şi dacă n-ar fi?… îl întrebă domnul Hawkins, privindu-1 drept în ochi pe domnul Zieger.

Ai îndoieli în legătură cu asta… după dezbaterile care au scos totul în evidenţă…?

Am convingerea că nu sunt autorii crimei, aşteptând să am dovada…!

În faţa unei declaraţii atât de categorice, domnul Zieger spuse:

Ascultă-mă bine, dragul meu Hawkins, domnul Hamburg la Kerawara şi eu la Port Praslin şi în toată Noua Irlandă am efectuat o anchetă cât se poate de minuţioasă. N-a fost trib din arhipelag de unde să nu culegem informaţii, iar exactitatea acestor informaţii a fost verificată cu cea mai mare scrupulozitate. Nicăieri, la fel ca în Noua Britanie, nici un indigen nu a putut fi bănuit că ar fi luat parte la asasinarea căpitanul Gibson…

Eu nu spun, dragul meu Zieger, că asasinatul ar trebui atribuit unui indigen din arhipelagul Bismarck, dar spun că n-a fost comis de fraţii Kip…

Dar, de cine atunci?… întrebă domnul Zieger… De coloni… de marinari…?

Da… de marinari…

Cum!… Crezi că unul sau mai mulţi oameni de pe James Cook ar putea fi asasinii…?

Da, Zieger, cei care au găsit pe epava Wilhelminei arma de care s-a folosit ucigaşul,… cei care, ulterior, au pus-o în valiza fraţilor Kip, unde puseseră, deja, banii şi documentele lui Gibson…

Existau, deci, în echipajul lui James Cook oameni în stare?… întrebă domnul Zieger.

Existau, declară domnul Hawkins, şi, între alţii, cei pe care meşterul Balt îi îmbarcase la Dunedin revoltat împotriva noului căpitan…

Iar asasinul este unul dintre ei…?

Nu… Eu îl acuz pe Flig Balt de crima aceasta… Dragul meu Zieger, atunci când în mintea lui Flig Balt şi în mintea lui Vin Mod a încolţit gândul crimei, ei erau deja în posesia pumnalului care aparţinea fraţilor Kip… Atunci le-a venit ideea să se folosească de el, pentru ca nenorociţii aceştia să poată fi acuzaţi, mai târziu, că l-au asasinat pe căpitanul Gibson… Ţie, lucrul acesta ţi se pare ipotetic… Pentru mine… este sigur… Din nefericire, adăugă el, Flig Balt şi Vin Mod au plecat din Hobart Town de mai bine de un an… Nu am avut timp să-i pun sub supraveghere, să găsesc probe zdrobitoare împotriva lor, care să fi dus, deja, la revizuirea procesului… Mi-a fost, chiar, imposibil să aflu ce s-a întâmplat cu ei…

Dar, ştiu eu, ştiu eu!… exclamă domnul Zieger.

Ştii? strigă domnul Hawkins, prinzându-1 de mână pe prietenul lui.

Desigur… Flig Balt, Vin Mod şi recruţii de pe James Cook… i-am văzut…

Unde…?

La Port Praslin… Acum trei luni…

Şi mai sunt, încă, acolo…?

Nu, s-au îmbarcat la bordul unei corăbii nemţeşti cu trei catarge, Kaiser, şi, după o escală de cincisprezece zile… au plecat din Port Praslin…

Unde…?

În Arhipelagul Salomon, şi, de atunci, nu mai am nici o veste despre ei.

Aceasta era situaţia când, câteva zile mai târziu, pe 20 iunie, Lloyd menţionă, în ştirile sale maritime, sosirea lui Illinois la San Francisco, California, Statele Unite ale Americii. Pe 30 mai – la aproximativ trei săptămâni de la plecarea sa din Storm Bay – îi debarcase pe O'Brien, Macarthy şi Farnham, cărora fraţii lor politici le rezervaseră primirea cea mai călduroasă, cea mai entuziastă primire pe pământul acesta al libertăţii. în acelaşi timp, se află că cei doi irlandezi, Karl şi Pieter Kip, dispăruseră de la locul debarcării.

Informaţia aceasta avu ca efect consolidarea poziţiei acuzatorilor fraţilor Kip, iar ca rezultat risipirea tuturor îndoielilor ce ar mai fi putut plana asupra acestei afaceri. Domnul Hawkins însuşi, păstrându-şi convingerile pe care nimic nu le putea zdruncina, îşi încetini demersurile. Vălul uitării începuse, aşadar, să se aştearnă peste drama de la Kerawara când, în dimineaţa zilei de 25 iunie, o veste căreia, la început, nimeni nu vru să-i dea crezare, se răspândi în oraş. Karl şi Pieter Kip, sosiţi în ajun, tocmai fuseseră arestaţi şi încarceraţi în închisoarea din Hobart Town.

XV.

DOVADA MULT AŞTEPTATĂ în cursul călătoriei lui Illinois între Port Arthur şi San Francisco, cei doi fraţi se arătaseră, la început, extrem de rezervaţi faţă de tovarăşii lor de ocnă. Protestaseră, chiar, împotriva răpirii lor. De altfel, atunci când afirmară, din nou, că nu sunt ucigaşii căpitanului Gibson, nici O'Brien, nici Macarthy, nici Farnham, nici altcineva nu puse această afirmaţie la îndoială. Şi, dacă regretau această evadare, era din pricină că se discuta

despre eventualitatea revizuirii procesului lor, revizuire care, în felul acesta, putea fi compromisă.

Pe de altă parte, deşi doar întâmplarea, pura întâmplare îi adusese pe fraţii Kip pe limba de pământ Saint James, ei nu putuseră şovăi să lupte împotriva gardienilor. Şi, atunci, ce ar fi mai firesc decât ca fenianii să profite de această împrejurare pentru a-i duce la bordul vaporului american?… După serviciul pe care Karl şi Pieter îl făcuseră irlandezilor, nu era acesta un act de recunoştinţă şi puteau avea remuşcări în această privinţă?… Nu, şi, în definitiv, ceea ce fusese făcut, rămânea bun făcut.

La sosirea lui Illinois în portul din San Francisco, fraţii Kip îşi luaseră rămas bun de la irlandezi care încercară în zadar să-i reţină. Unde aveau să se refugieze? Nu le divulgară lucrul acesta. Doar că, fiind lipsiţi de resurse, acceptară câteva sute de dolari cu titlu de împrumut, urmând să-i înapoieze de îndată ce vor putea. După un ultim adio, se despărţiră de O'Brien, Macarthy şi Farnham.

Începând din acea zi, cei doi fraţi nu mai fură întâlniţi pe străzile din San Francisco şi existau toate motivele să se creadă că părăsiseră oraşul. într-adevăr, la patruzeci şi opt de ore după ce puseseră piciorul pe uscat, Karl şi Pieter Kip trăgeau la un han modest din San Diego, capitala Californiei de Jos, unde sperau să găsească un vas aflat pe punctul de a pleca spre unul dintre porturile continentului australian.

Aveau intenţia fermă de a se întoarce cât mai repede la Hobart Town, de a se preda justiţiei aceleia care îi condamnase în mod atât de injust! Dacă fuga putuse fi interpretată ca o mărturie a vinovăţiei, întoarcerea striga lumii întregi că erau nevinovaţi… Nu! Nu acceptau să trăiască în străinătate, sub ameninţarea unei acuzaţii de asasinat, cu teama permanentă că pot fi recunoscuţi, denunţaţi, aruncaţi din nou în închisoare!… Ceea ce vroiau era revizuirea procesului lor, reabilitarea publică.

Se aflau, aşadar, la San Diego, căutând să se îmbarce, pe cât posibil, pe o navă cu destinaţia Tasmania. împrejurările îi ajutară. Standard, gata de plecare spre Hobart Town, lua pasageri la toate clasele. Karl şi Pieter Kip, mulţumindu-se cu ultima, îşi reţinură locurile sub un nume de împrumut! A doua zi, steamer-ul pornea la drum, în direcţia sud-vest. După o călătorie destul de lungă, îngreunată de timpul nefavorabil din Pacific, trecu de Port Arthur şi aruncă ancora în racla portului din Hobart Town.

Tot ceea ce s-a relatat aici în câteva rânduri, oraşul află încă de la primele ore ale dimineţii. O schimbare bruscă de atitudine se produse în rândurile opiniei publice. Fireşte, în favoarea fraţilor Kip. Şi, cine s-ar fi putut mira de lucrul acesta?... Erau, aşadar, victimile unei erori judiciare... Nu din proprie voinţă evadaseră din penitenciarul din Port Arthur şi, de îndată ce avuseseră ocazia de a părăsi America, se întoarseră în Tasmania...!

De cum îi parveni această veste, domnul Hawkins se deplasă la închisoare, ale cărei porţi îi fură deschise imediat. O clipă mai târziu, se afla în prezenţa celor doi fraţi, închişi în aceeaşi celulă. Acolo, în faţa armatorului, se ridicară, ţinându-se de mână.

Domnule Hawkins, spuse Pieter Kip, nu pentru dumneavoastră reprezintă călătoria noastră o nouă dovadă... Dumneavoastră cunoaşteţi adevărul de multă vreme, şi nu ne-aţi crezut, niciodată, vinovaţi... Dar, adevărul acesta trebuia făcut evident în ochii tuturor şi iată de ce Standard ne-a adus înapoi la Hobart Town...!

Domnul Hawkins era atât de emoţionat, încât nu-şi găsea cuvintele. Ochii i se umpluseră de lacrimi şi, în cele din urmă, zise:

Da... domnilor... este bine... este măreţ ceea ce aţi făcut!... Este reabilitarea care vă aşteaptă acum... împreună cu simpatia tuturor oamenilor cinstiţi! Nu trebuie să rămâneţi evadaţii de la Port Arthur. Eforturile pe care le-am făcut,

demersurile pe care le voi relua, vor da rezultate!… Mâna ta, Pieter Kip… Mâna ta, căpitan de pe James Cook.

Şi, redându-i titlul acesta lui Karl Kip, demnul domn Hawkins nu îl asigura, din nou, de toată stima lui?

Atunci, toţi trei reveniră la afacere, la bănuielile pe care le aveau în legătură cu şeful de echipaj şi cu Vin Mod…

Este de la sine înţeles că domnul Hawkins ceruse imediat să fie primit în audienţă la sir Edward Carrigan. Guvernatorul, foarte impresionat, hotărî să facă tot ceea ce depindea de el pentru a repara această eroare judiciară, pentru a determina o revizuire care să permită reabilitarea fraţilor Kip. Şi ce pas mare ar fi făcut în direcţia aceasta, dacă ar fi putut pune mâna pe Flig Balt, Vin Mod şi pe tovarăşii lor!

Justiţia fu sesizată în mod oficial şi cercetările aveau să-şi urmeze cursul. Dar, date fiind circumstanţele, depărtarea de locul crimei, dificultatea de a-i găsi pe Flig Balt, Vin Mod, Len Cannon şi pe ceilalţi marinari îmbarcaţi pe Kaiser, existau toate probabilităţile ca acestea să fie de lungă durată.

Aşa că, având în vedere această posibilitate, condiţiile de detenţie pentru cei doi prizonieri urmau să fie îmbunătăţite. Nu au fost izolaţi. Nu s-a interzis accesul în celula lor tuturor celor care se interesau de soarta lor, între alţii, domnul Hawkins şi, de asemenea, domnul Zieger, ale căror încurajări erau de natură să îi îmbărbăteze în mijlocul acestor grele încercări. Ministrul de justiţie, „lord chief-justice”, al Regatelor Unite fusese pus la curent cu această afacere pasionantă. Cum se acorda o mare importanţă depistării lui Kaiser, au fost date ordine să fie căutat în acea porţiune a Pacificului care cuprinde Noua Guinee, Arhipelagul Bismarck, Insulele Salomon şi Noile Hebride.

Cei doi fraţi fuseseră interogaţi în legătură cu şederea lor la hanul Greal Old Man. Observaseră, cumva, dacă odaia vecină era ocupată?… Nu putuseră da nici un răspuns

concret în această privinţă, căci părăseau hanul dimineaţa devreme şi se întorceau doar ca să se culce.

Magistratul şi domnul Hawkins, după ce se deplasară la hanul cu pricina, constatară că balconul interior din curte permitea accesul în camera vecină. Dar hotelierul, prin faţa căruia se perindau atâţia muşterii într-o noapte, nu-şi mai amintea dacă această a doua cameră fusese ocupată. Pe de altă parte, atunci când patronul de la Fresh Fishs a fost adus cu citaţie în faţa judecătorului, acesta a putut afirma – şi era adevărat – că Vin Mod şi ceilalţi locuiseră tot timpul în stabilimentul său, de la sosirea lui James Cook la Hobart Town până în ziua arestării fraţilor Kip.

Era 20 iulie. Trecuse aproape o lună de când Karl şi Pieter Kip se predaseră justiţiei. Şi ancheta nu dădea nici un rezultat. Baza pe care ar fi urmat să se susţină revizuirea procesului lipsea în continuare… Domnul Hawkins nu se dădea bătut, dar cât de necăjit era, constatând neputinţa sa!

În vremea aceea, domnul Zieger, a cărui şedere la Hobart Town nu urma să se prelungească mai mult de cincisprezece zile, căuta o îmbarcare pe un steamer german sau englez cu destinaţia Port Praslin.

Plecarea domnului şi doamnei Zieger urma să aibă loc pe 5 august. In cele din urmă, găsise un steamer englez care pleca spre Arhipelagul Bismarck. Vă aduceţi aminte că, exact a doua zi după crima din Kerawara, domnul Hawkins făcuse, în dublu exemplar, fotografia căpitanului Gibson, pe jumătate gol, cu pieptul găurit de pumnalul malaiez. Or, înainte de a se întoarce la Port Praslin, domnul Zieger dori ca domnul Hawkins să-i facă o reproducere mărită a capului căpitanului, pentru a o pune în salonul din Wilhelmstaf. Armatorul consimţi cu plăcere. Urmau să fie trase mai multe exemplare din acest clişeu, acestea rămânând familiilor Gibson, Hawkins şi Zieger.

Pe 27 iulie dimineaţa, domnul Hawkins trecu la această operaţie, în atelierul său înzestrat cu cele mai bune aparate

care, încă la vremea aceea, graţie substanţelor care grăbeau developarea, îţi permiteau să obţii adevărate opere de artă. Dorind să lucreze în condiţii cât mai favorabile, se folosi de clişeul negativ făcut la Kerawara, de pe care luă doar capul căpitanului Gibson.

După ce plasă clişeul în camera de mărire, îţi puse aparatul la punct, în aşa fel încât să obţină un exemplar în mărime naturală. Cum ziua era frumoasă, iar lumina excelentă, câteva clipe îi fură suficiente, şi noua fotografie fu aşezată într-o ramă şi pusă pe un şevalet, în mijlocul atelierului.

După-amiaza, domnul Zieger şi Nat Gibson, anunţaţi de domnul Hawkins, se duseră la locuinţa acestuia. Ar fi greu de descris emoţia lor când se aflară în faţa imaginii acesteia fidele a lui Harry Gibson, portretul viu al nefericitului căpitan. Era, într-adevăr, el, figura lui serioasă şi simpatică pe care se întipărise groaza morţii, aşa cum fusese în momentul în care ucigaşii îi înfigeau pumnalul în inimă… în clipa în care îi privea cu ochii larg deschişi…

Nat Gibson se apropiase de şevalet, cu răsuflarea întretăiată de suspine, pradă unei dureri împărtăşite de domnul Hawkins şi de domnul Zieger, într-atât de puternică era impresia că bietul căpitan se afla, viu, în faţa lor… Apoi, fiul se aplecă să-şi sărute tatăl pe frunte…

Brusc, se opri, se apropie şi mai mult, privind drept în ochii portretului… Ce i se năzări că vede?… Chipul i se crispă, expresia feţei i se tulbură… Era palid ca un mort… Ai fi zis că vrea să vorbească şi nu poate… Buzele i se contractară… n-avea glas…

În cele din urmă se întoarce, luă de pe masă una dintre acele lupe puternice pe care le folosesc fotografii pentru a retuşa o copie… O plimbă pe deasupra fotografiei şi iată-l că strigă cu spaimă în glas:

— Ei sunt!… Ei sunt!… Asasinii tatălui meu.

Şi, în adâncul ochilor căpitanului Gibson, pe retina mărită, se văzură, în toată ferocitatea lor, feţele lui Flig Balt şi Vin

Mod!

De o bună bucată de vreme, deja, de la ciudatele experienţe oftalmologice întreprinse de savanţi iscusiţi, cercetători de mare valoare, s-a demonstrat că obiectele exterioare care impresionează retina se pot menţine la nesfârşit. Organul văzului conţine o substanţă specifică, purpura retiniană, pe care imaginile se fixează exact aşa cum sunt. Poţi reuşi, chiar, să le regăseşti, perfect conservate, extrem de clare, atunci când ochiul, după moarte, este luat şi cufundat într-o baie de alaun, de piatră acră. Or, ceea ce se ştia relativ la această fixare a imaginilor urma să primească, în împrejurările de faţă, o confirmare indiscutabilă.

În momentul în care căpitanul Gibson îşi dădea ultima suflare, privirea sa cea din urmă – o privire plină de groază – se îndreptase spre asasini şi, în adâncul ochilor lui, se imprimară chipurile lui Flig Balt şi Vin Mod. Aşa că, atunci când domnul Hawkins fotografie victima, cele mai mici detalii ale fizionomiei acestuia fură reproduse pe placa obiectivului. Chiar de la prima copie, examinând-o cu lupa, ai fi putut descoperi, în adâncul orbitei, faţa celor doi criminali şi, de fapt, o mai zăreai şi acum.

Dar, în momentul acela, cum s-ar fi putut gândi la aşa ceva domnul Hawkins, domnul Zieger, domnul Hamburg, cum le-ar fi putut trece prin minte un asemenea gând?… Nu! A fost nevoie de tot acest concurs de împrejurări, dorinţa exprimată de domnul Zieger de a duce la Port Praslin fotografia mărită a căpitanului Gibson, mărirea obţinută în atelierul armatorului. Şi, atunci când Nat Gibson se apropiase să sărute portretul tatălui său, iată că i se păru că zăreşte în adâncul ochilor câte două puncte strălucitoare… A luat o lupă şi, desluşit, a văzut, a recunoscut figura şefului de echipaj şi pe aceea a complicelui acestuia…

Acum, domnul Hawkins, domnul Zieger le-au văzut, le-au recunoscut la rândul lor!… Nu imaginea lui Karl şi Pieter

Kip o păstrase ochiul mortului, ci pe aceea a lui Flig Balt şi Vin Mod!

Iată că apăruse, în sfârşit, faptul nou, dovada indiscutabilă a nevinovăţiei acuzaţilor ce avea să permită revizuirea procesului!… Putea fi pusă la îndoială autenticitatea primei fotografii făcute la Kerawara?… Nu, pentru că figura, deja, la dosar, iar mărirea ce tocmai fusese obţinută nu era decât reproducerea acesteia…

Ah! Bieţii de ei!… Bieţii de ei!… strigă Nat Gibson. Erau nevinovaţi… iar eu, în timp ce tu îi credeai condamnaţi pe nedrept… şi vroiai să-i salvezi…

Dar tu eşti acela care i-a salvat, Nat!… replică domnul Hawkins. Da… tu… cel care a văzut ceea ce, poate, nimeni n-ar fi văzut…!

O jumătate de oră mai târziu, înarmat atât cu fotografia mică, cât şi cu cea mare, armatorul se înfăţişă la reşedinţă şi ceru să fie primit imediat de excelenţa sa. Sir Edward Carrigan dădu ordin ca domnul Hawkins să fie poftit în cabinetul său.

De îndată ce fu pus la curent, guvernatorul declară că se aflau în faţa unei probe materiale absolut certe. Nevinovăţia fraţilor Kip, eroarea judiciară în urma căreia fuseseră condamnaţi pe nedrept, toate acestea erau mai mult decât evidente şi judecătorul nu va ezita să introducă cererea de revizuire. Magistratul, la biroul căruia se deplasă domnul Hawkins după ce părăsi reşedinţa, fu de aceeaşi părere. Dorise să facă aceste două vizite înainte de a se duce la închisoare, împreună cu domnul Zieger şi cu Nat Gibson. în prezent, nu mai era vorba de presupuneri, ci de certitudini. Autorii atacului erau, de-acum, cunoscuţi… însăşi victima îi dăduse în vileag… fostul şef al echipajului de pe Janies Cook şi marinarul Vin Mod…!

Cum se răspândi vestea aceasta în tot oraşul?… De unde a pornit?… Cine a fost primul care a povestit despre descoperirea făcută în atelierul domnului Hawkins?… Nu se ştie!… Dar ceea ce este sigur, este că opinia publică luă

cunoştinţă de acest fapt chiar înainte ca armatorul să se fi prezentat la reşedinţă. O mulţime pe cât de zgomotoasă, pe atât de înflăcărată se îngrămădi, curând, în faţa închisorii. Din adâncul celulei lor, Karl şi Pieter Kip crezură că aud tumultul unei mari adunări de oameni, strigăte care sfâşiau văzduhul, şi, în mijlocul strigătelor, numele lor repetate de nenumărate ori… Se apropiară amândoi de fereastra îngustă, zăbrelită care dădea în curtea interioară. Ascultau, neliniştiţi la culme. Dar, de la fereastra aceea, nu se putea vedea nimic din ceea ce se petrecea pe străzile învecinate.

Ce-o fi?… întrebă Karl Kip. Vin să ne ducă la ocnă?… Ah! Decât să o luăm de la capăt… decât să ducem, iar, viaţa aceea îngrozitoare…

Pieter Kip nu răspunse nimic, de data asta.

În clipa aceea, pe coridor răsunară nişte paşi grăbiţi. Uşa celulei se deschise. Nat Gibson apăru în prag, însoţit de domnul Hawkins şi de domnul Zieger. Nat Gibson se opri, pe jumătate îndoit de spate, cu mâinile întinse spre cei doi fraţi…

Karl, Pieter… strigă el, iertaţi-mă…!

Aceştia nu pricepeau nimic… nu puteau pricepe… Fiul căpitanului Gibson care îi implora să îl ierte…

Sunteţi nevinovaţi!… strigă, atunci, de trei ori, domnul Hawkins. Avem, în sfârşit, dovada nevinovăţiei voastre…

Şi eu care am putut să cred!… reluă Nat Gibson căzând în braţele lui Karl Kip.

Două zile mai târziu, magistraţii declarară admisibilă cererea de revizuire. Sprijinită pe un fapt nou, aceasta permitea să se susţină că fusese vorba despre o eroare judiciară, şi fraţii Kip au fost trimişi din nou în faţa Curţii.

La dezbaterile din cadrul acestui al doilea proces, mulţimea fu şi mai numeroasă decât la primul, dar, de data asta, în întregime favorabilă celor doi fraţi. Desigur, era de regretat faptul că anumiţi martori nu au putut fi aduşi la bară, de unde ar fi trecut direct în boxa acuzaţilor… Dar, la urma urmei, oare, Flig Balt şi Vin Mod nu se aflau acolo… în

adâncul ochilor larg deschişi ai victimei lor?… Afacerea nu dură mai mult de un ceas. Se încheie cu reabilitarea lui Karl şi Pieter Kip, care fu proclamată sus şi tare, în aplauzele auditoriului.

Este inutil să mai adăugăm că primiră oferte de serviciu nu numai de la domnul Hawkins, dar şi de la toţi prietenii acestuia. Dacă Karl Kip dorea să plece din nou în larg, găsea un post de căpitan de vapor la Hobart Town… Dacă Pieter Kip dorea să se lanseze din nou în afaceri, găsea o mulţime de comercianţi dispuşi să îl ajute… Şi nu acesta era cel mai bun lucru pe care îl aveau de făcut, acum, când Casa din Groningue fusese lichidată, în avantajul lor?… Aşa că, de îndată ce James Cook fu rearmat", plecă din nou, sub comanda căpitanului Kip, cu bravii marinari din vechiul lui echipaj.

Pentru a încheia povestea aceasta, trebuie spus că trecură mai multe luni până când justiţia primi veşti despre Kaiser, pe care erau îmbarcaţi Flig Balt, Vin Mod şi camarazii lor sau, mai degrabă, complicii lor. Se află, atunci, că nava aceasta care se îndeletnicea cu pirateria în vecinătatea Arhipelagului Salomon tocmai fusese capturată de un aviso aparţinând flotei britanice. Marinarii de pe Kaiser, cu toţii trecuţi prin ciur şi dârmon, unşi cu toate alifiile şi gata de toate fărădelegile, se apărară cu ghearele şi cu dinţii, aşa cum se apără, cu groaza în suflet, toţi ticăloşii care ştiu că, în caz de înfrângere, îi aşteptă spânzurătoarea. Câţiya dintre ei căzură în luptă – printre care Flig Balt şi Len Cannon. în ceea ce îl priveşte pe Vin Mod, acesta reuşi să ajungă, cu alţii ca el, pe o insulă din arhipelag şi nu se mai ştie nimic de soarta lui.

SFÂRŞIT

1 Trei Coţofene: în original apare textul în lb. engleză. (N.red.)

2 Drumuri ferate, căi ferate; în original apare textul în lb. engleză. (N.tr.)

3 Frumuşica; în original apare textul în 1b. engleza. (N.tr.)

4 Parapet aşezat de-a lungul bordului unei nave, fonnat din nişte cutii speciale în care se păstrează efectele echipajului. (N.tr.)

5 Magazie situată intre puntea cea mai de jos şi carlinga unei nave, în care se depozitează încărcătura. (N.tr.)

6 Partea acoperită de la prora sau de la pupa unei nave. (N.tr.)

7 Navigaţie costieră. (N.tr.)

8 Marinarul (lc ispravă; în original apare textul în lb. engleză. (N.tr.)

9 Poliţişti; în original apare textul în lb. engleză. (N.tr.)

10 Taxă plătită pentru transportul de mărfuri. (N.red.)

11 New Hebrides sau Nouvelle Hebrides, arhipelag vulcanic în Oceanul Pacific (Melanezia), între Noua Caledonie şi Fiji, parte componentă a statului Vanuatu. (N.tr.)

12 Vapor cu aburi. (N.red.)

13 Suprastructură care ocupă o parte clin lăţimea unei nave şi unde sunt amenajate încăperi pentru echipaj şi pentru navigaţie; punte care ocupă parţial lăţimea navei. (N.red.)

14 Catarg al unei nave, situat intre prova şi arborele central. (N.tr.)

15 Magazie în care se păstrează alimentele pe o navă. (N.tr.)

16 Frânghii cu care se fixează colţul de jos al unei vele. (N.tr.)

17 Partea din dreapta a unei nave, privind de la pupă spre proră. (N.tr.)

18 Vas de mesagerii/corespondenţa. (N.red.)

19 Velă pătrată, a doua de jos. (N.tr.)

20 Pânză trapezoidală, legată de artimon (catarg de la pupa al unei nave). (N.tr.)
21 Pânze triunghiulare situate, la prora, susţinute de bompres (catarg înclinat la prora unor veliere). (N.tr.)
22 Piesă de rezistenţă în construcţia unei nave, situată la proră. (N.tr.)
23 Verga aşezată oblic pe catargul de la pupa, pe care se leagâ partea de sus a unei pânze. (N.tr.)
24 Ancablura este o unitate de măsurare a lungimilor egală cu a zecea parte dintr-o milă marină. (N.tr.)
25 Adormirea Maicii Domnului. (N.tr.)
26 Corabie uşoarâ cu două catarge. (N.tr.)
27 Braţul este o mâsurâ marinăreasca având 1,83 m. (N.tr.)
28 Ancoră cu gheare. (N.tr.)
29 Rostogolire violentă a valurilor spre ţărm când acestea se lovesc de un obstacol. (N.red.)
30 Specie de peste mucilaginos. (N.tr.)
31 Solfatara este o emanaţie vulcanică de gaze, conţinând o marc cantitate de bioxid de sulf, hidrogen sulfurat şi mici cantităţi de vapori de apă. (N.red.)
32 Nordic, boreal. (N.red.)
33 Parte a unei nave expuse vântului. (N.tr.)
34 Punte mică ridicată deasupra punţii principale, la pupa. (N.tr.)
35 Parâmă cu care se leagă partea superioară a catargului de proră. (N.tr.)